

*Umetnost. Ona je veliko sredstvo života, velika zavodnica života,
veliki podstrek života.*

*Umetnost kao jedno nadmoćno protivdejstvo protiv svake volje za odricanjem od
života; kao nešto antihrišćansko, antibudističko, antinihilističko; par excellence.*

*Umetnost kao iskupljenje saznatelja – tragičnog saznatelja koji vidi strašnu i
dvosmislenu prirodu života, i hoće da je vidi.*

*Umetnost kao iskupljenje delatelja – tragično ratničkog čoveka, heroja,
koji ne samo da vidi strašnu i dvosmislenu prirodu života nego je doživljuje,
hoće da je doživi.*

*Umetnost kao iskupljenje patnika – kao put u duševna stanja u kojima
se stradanje hoće, preobražava, bogotvori, gde je stradanje oblik velike ekstaze.*

Fridrih Niče (Volja za moć; 853 – II)

Dedication to magnificent Saturn and unswerving Mars in Leo

ZLATNA GRANA

Kristijan Aleksejevič Zorin

„Oduvek sam sebe video i osećao kao šarnolik, nezaustavlјiv ringišpil ostavljen od strane lutajućeg karnevala nasred pustinje u noći punog meseca“ .

Autor

UVOD

Neobjavljen roman *Zlatna grana* napisao je Kristijan Aleksejevič Zorin u poslednjoj nedelji svog života; osamljen u radnoj sobi, izmučen nesanicom i zanesen fotogramima iz prošlosti. Roman se sastoji iz četiri poglavlja naizgled različitih po stilskom sadržaju ali vešto uklopljenih u nerazdvojivu celinu pripovedačkog kazivanja. Iako saznajemo iz njegovog rukopisa da je to delo nameravao da napiše još tokom trideset zadnjih godina svog žitja, gde je uvek iznova Aurorinu svetlost video kao priliku da odgna senke prošlosti prepuštajući se novoj šansi za ispoved onoga što mu tištalo srce, ipak, noći su pr-

kosno, skoro epidemski razvejavale neugaslju nadu rođenu pod okriljem zore u poznati ukus razočarenja praćen beznađem kakvo oseća i putnik kad propusti zadnji voz na stanici. Kad god bi, ostajući sam sa sobom, obrtao svet prošlosti u svojim mislima – baš kao što se obrće i lutrijski točak zarad dobitne kombinacije nekom srećniku – pokušavajući da ga iskaže i jezički uobliči slovima na papiru, slike su se mešale i rastvarale u kaleidoskopske boje: bez oštine i jasnog oblika. Osećao je kako mu se Moira Leheza¹ podsmeva natežući sve jače vreteno neuspokojene savesti minulog doba. Jedne decembarske noći, dok je poput mesečara hodao na popločanom krovu svoje zgrade u svilenoj pižami i bez papuča i tako se ozbiljno izlagao riziku da dobije upalu pluća, upitao ju je zašto mu se podsmeva? Ona je, dok je stezući vreteno osmatrala mečavu nad gradom i nitima koje su poput kakve paukove mreže krajnje sinhornično navezivali košmare svih

1 Leheza, Klota i Atropa su Moire - kćeri Nužnosti. Po Platonovom predanju okreću vretena prošlosti (Leheza), sadašnjosti (Klota) i budućnosti (Atropa) i time uparavljaju životom svakog živog bića, nemilosrdno pletući i rasplićući njegovo vreme i život.

stanovnika, okrenuta leđima ka njemu svojim promuklim glasom odgovorila: „Ja samo natežem vreteno, a tvoje je da olabaviš srce da bi kazao istinu. Da bi prosledio poklon mojoj sestri Atropi, moraš ga prvo predati Kloti, koja je takođe moja sestra, a ona samo prima poklone koji su predati čistog srca i mirne savesti. Ravnoteža mora da postoji; čak i u pošiljci koja putuje niz niti vretena.

U suprotnom, zna se – Mebijusova traka²”. Kristijan nije razumeo, i čitava stvar mu se time činila teatralno apsurdna, poput nekeistočnjačke zagonetke katapultiranje iz usta stogodišnjeg mudraca u um iskušenika spremnog da podnosi njeno ključanje narednih 20 godina zarad iznenadnog bljeska svetlosti koji će mu ispuniti dušu a koji nazivaju prosvetljenjem. Nesposoban, ili bolje rečeno bezvoljan, da asimilira poruku mitske starice, on momentalno napušta tu mogućnost zajedno sa prizorom te hiljadugodišnje žene isušene kože, neobično zakriviljenih prstiju, beživotnih očiju ali nadasve dugačke, potpuno sede razbarušene kose koju je prohladni vjetar mimikrirao u snežnoj belini te zimske noći i svojim prizorom predstvljala je šansu za pojavu ozbiljnih psihičkih trauma svakom detetu koje bi je te noći kojim slučajem ugledalo na krovu. Kako god, sve što je izrođilo iz Kristijanovih „odlučnih” višegodišnjih pokušaja da se iskaže kao pisac bio je samo naslov, *Zlatna grana*, predstavljajući tako njegovu svojevrsnu kontemplaciju usmerenu na deset crnih slova koja su ga uvodila u svet snova svake noći.

Ipak, uvek dođe Dan D. Doduše to je u Kristijanovom slučaju bila noć. U sitne sate 24. 2 M.T. je geometrijska figura sa samo jednom stranom. Ima svojstva neorientabilnosti te se predmeti po njoj kreću (obrću) u istom smeru, bez mogućnosti promene pravca i izlaska.

januara 2007 godine podstaknut hroničnim napadom nesanice (koja ga je mučila dosta dugo vremena unazad), sugestivnom igrom plamena i pucketanjem drva iz kamina u njegovoj radnoj sobi, čašom Johny Walkera kao i utihnulog predosećanja da mu uskoro pada zadnja klapa na životnoj pozornici, sklapa profile glavnih protagonisti priče i uspešno sastavlja prve zapise prvog poglavљa.

Drugo poglavље je započeo sa velikim entuzijazmom 28. januara (pošto je bio veoma srećan prvim) i završio ga 29. u 7. 30 izjutra. U njemu (kao i u 4. poglavljju) Kristijan razrađuje dramatične događaje koji su se odigrali u njegovom životu početkim 70 –tih godina prošlog veka i verovatno ga obeležili sa čitav kasniji život; naročito jednu traumatizujuću epizodu uzetu sa ivice smrti u kojoj je, kako sam kaže, po svom dubokom uverenju mogao da oseti šum svoje krvi i čuje valprugjske tonove *Plesa Vitezova* ruskog kompozitora Sergeja Prokofjeva (te donekle nije ni čudo što je imao mentalne i emotivne blokade prilikom svakog pokušaja da te događaje verno prenese na papir, i ponovo ih proživi, a psihijatra nikad nije posećivao, a nije bio ni veliki vernik da bi se ispovedio kod sveštenog lica). Bilo da je u pitanju deo njegove uobrazilje izazvane momentanim šokom ili ne, kroz njegovu priču saznajemo da je kasnije, kad kod bi čuo te snažne tonove nalik goropadnom džinu koji potresa zemlju rušeći sve pred sobom, uvek dolazio u stanje hibernetičke ukočenosti i psihičke obamrlosti dok je ponovo preživljavao užas tog trenutka.

Treće poglavље naizgled odudara od ostala dva. Kristijan u njemu, vođen Džojsovim³ instinktom za mitski pristup trivijalnom i tokom

³ Džeјms Džojs – jedan od najvećih, najoriginalnijih i svakako najuticajnijih pisaca 20. veka

svesti koji prati svakodnevni život, opisuje događaje odigrane u kratkom vremenskom intervalu, i stvari viđene iz različitih uglova ljudskog oka u njujorškom baru *Uliks*.

I 4. poglavljje kako saznajemo započinje 30. januara u 16.45 da bi ga, nakon nekoliko neprospavanih noći, u već načetom delirijumskom stanju za koje se nadao da će ga oslobođiti nervne teskobe, završio 31. januara u 5h. I 58 min. izjutra. Ono predstavlja svojevrsan siže predhodna tri i nije mu potrebno posebno predstavljanje. Dovršeni materijal, Kristijan zatim prebacuje na USB, triumfalno kažiprstom udara tipku na tasaturi Del (jer je imao naviku da briše materijal sa kompjutera nakon što ga je sačuvalo u CD-formi, ili memorisao) odlazi do toaleta, vraća se za pisaći sto izrađen od najfinije hrastovine, srče zadnji gutljaj kafe i pada u san. Više se nije probudio. Poslednji sunčev izlazak je ugledao 30. janura 2007 u 7.15 minuta.

To bi verovatno bila celokupna priča da ljudski vek ne obiluje tajnama, zvedama vodiljama okačenim na nebeskom svodu iznad kompleksnog laviginta života a čija je svha jedino da zalatalu dušu dovede kući, ali i nadasve nepisanim pravilom da se iz zavšne filmske scene, ma koliko ona bila upečatljiva i gledaocima impozantna, ne može odgonetnuti radnja koja joj je predhodila i uobičila baš na taj način, ili kao što je to jedan veliki ruski pisac rekao: *na nadgrobnoj ploči ima dovoljno mesta za, mahovinom skrivenu, sažetu verziju ljudskog života, ali su detalji uvek dobro došli.*⁴

Kristijanova supruga, Eugenija, nikad nije zalazila u poslove svog muža; živeli su skladnim i harmoničnim životom; moglo bi

⁴ U pitanju je Vladimir Nabakov i njegov „Smeđ u tami”

se reći arostokratskim. Bila je puna razumevanja, blage naravi, ali isto tako i vatreni privrženik istini (mrzela je laži) a veličinu njenog bića Kristijan opisuje u jednom poglavљu svog dela (*Za Evgeniju*). Ono što je mladost tom bračnom paru podarila starost nije oduzela i upravo su u tim zadnjim godinama svojih života najveće prijateljstvo osećali baš prema Vremenu koje je stišavalo veliki plamen ljubavi rođen iskrom iz zenica dva para mladih očiju jednog sutona na klipi smeštenoj u centru Brulkinske Botančke Bašte⁵, osvedočene suncem na zalasku i povetarcem koji je duvao sa juga noseći miris obližnje trešnje na čijem stablu je bilo izgravirano srce koje je, za svojih 60 godina života, uzimalo i davalo ono najlepše u ljudskim bićima. Tako stišavajući vatru ljubavi, Vreme je stvorilo blagi žar topline na njenom ognjištu, sad sasvim dovoljan da pogledom razumeju jedno drugo – bez ijedne reči; baš kao što se i razumenju sedokosi supružnici koji su sačuvali sećanje na prvi dodir i zavetno obećanje vernosti dato jedno drugom.

Sledeće godine (zapravo 11. meseci nakon Kristijanove smrti) 2008, i Eugenije umire i celokupna imovina stiže pod vlasništvo njihove jedine kćeri Mirijam: fizički dosta privlačne plavokose žene u drugoj polovini 30-tih godina, koja je iza sebe imala već dva neuspešna braka, slomljeno srce i zavet da više nikad neće kročiti na „ludi kamen” pa makar je i sam Adonis zaprosio. Imala je svoju privatni firmu, bavila se kupoprodajom nekretnina, negovala urođene aristokratske komplekse i sa pritajenim prezriom je gledala sve što „nisko”, prosto, useljačeno, bez namere i že-

⁵ Brulkinska Botanicka Bašta je jedna od nekoliko znamenitosti Brulkina, i uostalom Njujorka: grada gde se odgrava veći deo radnje.

lje da to razume pa bilo da se radilo o običnoj galami na ulici, do neurednosti ljudi u metrou ili pak raskalašnih žena čiji rečnik je značajno oskudevao kulturnim izražavanjem. Taj moralni nedostatak, zasnovan na pogresnim principima, plavokosa lepotica nadoknađivala je zaista sjajnim ukusom za sve što je estetski vredno, kulturno i prevashodno otmeno u svom izražavanju. Mirijam je nakon smrti svojih roditelja njihovu kuću ostavila uglavnom netaknuto kao spomen na njih. Doduše izvršlila je par manjih (skoro neprimetnih) preuređenja, a ticale su se stvari koje su bile prevashodno Kristijanovo vlasništvo, a za Mirijamin ukus su delovale isuvise istrošeno, starinski i često je o njima govorila kao o nekim „klošarskim medaljonima”

Kako je Kristijan imao (nazovimo ga hobi) da s vremena na vreme sebi priušti po koju antikvarnu stvar, naročito ukoliko su dolazile sa Orijenta, u njegovoj kolekciji našla se i poveća figura Bude u sedećem položaju urađena u hrastovini dimenzija 45 cm x 30. Držao ju je na drvenoj komodi, tik pored radnog stola. Iako se s estetske strane ne može osporiti njena privlačnost oku, prvenstveno zbog izuzetne pažnje kojom su se doradivali detalji (oči, nos savršeno oblikovan, usne,...), jedan odlomljen deo s levog Budinog kolena je Mirijam strašno „upadao” u oči što je neminovno izrodilo odlukom da da figuru na aukciju *Život orijenta* koja se održavala u istočnom delu Bruklina, a čiji je celokupni prilog išao u dobrotvorne svrhe.

Specifičnost vezana za figuru je bila ta da je urađena još u 17. veku za vreme dinastije Ming, i verovatno svaki ljubitelj istočnjačke kulture bi je rado imao u posedu. U donjem delu figure, ispod lotos položaja Budinih nogu, nalazila se mala, pa nazovimo je „fio-

ka” skoro neprtimetna kad bi bila zatvorena usled savršene uklopljenosti u celinu figure, a u koju je jedva moglo da stane par insensa. Za nasu priču značajna upravo zbog toga što je to mesto gde je Kristijan ostavio USB nakon memorisanja svog rada i tako mu mahanalo (verovatno nesvesno jer je sigurno očekivao da će se probuditi popodne) zapечatio sudbinu koja se ticala njegovog obelodanjivanja zapisa svetu.

Pa, kako je san o nedeljivosti i celovitosti sveta kroz tajno saglasje prisutan u svakom živom biću, bez obzira na mesto i udaljenost, nepobitno stižemo i do mog brat Gregorija: uspesnog ekonomiste, a po rekreativnom opredeljenju opsesivnog artilikvara koji je još od detinjstva iskazivao ljubav prema starinama i predmetima koje čuvaju tajnu vremena prošlog a sticajem „ne slučajnih” okolnosti baš se u to vreme našao u Njujorku na aukciji. Njegov filozofski obrazac glasio je da ukoliko čovek sakupi dovoljno vrednih predmeta iz svake dekade svakog veka, počev još od Vavilona i stare Grčke, čitava istorija čovečanstva će mu biti na raspolaganju (u tu svrhu sam mu radi „zeza” za jedan rođendan poklonio stari neolitski kamen koji bi mu bio dovoljan za sve). Bratovljeva tvrdnja mi je, bez obzira na moguću istinitost sa metafizikog pristupa stvari, zvučalo suludo; ideja manijaka koji traži sredstva da utoli svoju žed, da pronađe uspešan alibi za svoju opsesivno-kompulzivnu neurozu. Čovek koji je zaradivao milion dolara godišnje, imao prelepku kuću na obali Nijagare, nikad nije na letovanje otišao rekreativno da uživa, već bi samo posećivao antikvarne radnje, izložbe, aukcije... Sećam se da je jednom tako, dok smo bili deca i igrali se skrivanja jednog prepodneva u komšiluku, pored susedne kuće našao nekakvu staru ci-

gansku vazu sa izgraviranim arapskim slovima bačenu u blato. Podigao je, ovlaš obrisao, i sav srećan poneo kući. Ipak, njegovo ushićenje nije dugo trajalo. Ohladio ga je majčin šamar kada je primetila tu stvar u kuhinju na sred kuhinjskog stola, na belom stolnjaku kupljenom tek nekoliko sati pre no što će ciganska starina zadati blatnjavi poljubac i pečatirati usne novom stolnjaku čija namena je bila da dočeka goste sa mirisnim ručkom tog nedeljnog popodneva.

Ali da se vratimo vremenu sadašnjem. Dakle, Gregori se do poslednje kapi znoja i krvavo zrađene pare bori za figuru Bude sa jednim kurpuloznim debelim Špancem jareće bradice i horničnim zadahom na teki. Ipak, na kraju, moj brat izlazi kao pobednik i kip je kod njega a sa njim i USB sa pričom. Otkrivajući ubrzo USB i celokupan njegov sardžaj, a poznavajuci mene kao metafizičara, filozofa, astrologa ali i velikog ljubitelja pisane reče i misterija, a uz to sećajući me se kao starijeg brata koji drži distancu od sve one dečurlike izgubljne u tradiciji igre njihovih roditelja i čita priповетake Edgara Allana Poa na klupi pod obližnjom topolom, mešajući tako grotesku, tugu i priviđenja u senci prolazne lepote ovalopločene kroz krošnju žalosnog drveta, poziva me na telefon i saopštava da ima kod sebe nešto što bi meni moglo biti zanimljivo i da će mi to uručiti pod uslovom da ga pozovem na večeru (uvek je imao smisla za transakciju). Njegov izbor, ili bolje rečeno narudžbina, bili su riblji kotletti od pastrmke koje je moja žena Glorija fenomenalno spremala. Nasa kompenzacija je urodila plodom i bila uspešna. Verujem više u moju korist, jer iako je Gregori napojio svoje čulo ukusa fenomenlnom ribom i povrćem zalivenih uz to kvalitetnim vinom, ja

sam dobio na poklon nešto mnogo vrednije, mnogo dragocenije – nešto za šta verujem da ce dotaći ljude i menjati njihova uverenja...

Eto, to je čitava istorija vezana za *Zlatnu granu* sačinjenu na 4 strane Word formata. Sad, dok je taj rukopis u elektronskoj formi ispred moji tamnih očiju uveličan staklenom dioptrijom, i dok istovremeno *sedokos starim kao i svet*⁶, neustručava se da divani sa mojom dušom i kombinuje šahovske poteze sa mojim, ruku na srce, ne baš tako mladim umom terajući ga da sklopi kosmičku slagalicu.

Dok ga čitam i pokušavam razgonetnuti na svoj način (s metafizičke tačke gledanja), shvatam da mnoge stvari koje sam u svom žitiju kao prirodni skeptičar mogao da osporim i hirurški odstranim od svojih uverenja, nisu su me kao ovaj roman navele da otvorim oči i budem prijemčiv na saznanje da u tri feno-mena mogu biti siguran čak i ukolio bi me, mnogo godina kasnije, izveli pred streljački vod. Setio bi ih se: život je misterija, ništa nije slučajno, i na kraju krajeva, bez obzira koliko ulagali napore i bili gonjeni stihijom društva i nepravde, sve mora da se završi po doboro pisanom sudbinskom obrascu Božije volje: onog puta koji se otvorio sa našim dolaskom na svet. To mi je razvilo saosećanje i apatiju prema svemu onome što je ljudsko i grešno.

Ova noć je zimska: i ove noći pada sneg, isti je 24. januar, a vatrica u mom kaminu dok mi viski spira nataloženu gorčinu minulog dana i ovlažuje čulo ukusa. Ali ipak, dragi moji čitaoci, ja još uvek ne predosećam kraj...

Baltazar Blum

6 Kurziv pripada Umebrtu Eku i njegovoj Ruzi

I

POGLAVLJE

PROLOG

Svi koji su se našli te noći na ulici Četvrte Avenije u zapadnom delu Bruklina mogli su svedočiti o lepoti i sjaju punog meseca. Njegova svetlosti bi bila dovoljna da pruži putokaz svakom sanjaru ili ljubavniku u noći čak i ukoliko bi se isključila celokupna električna rasveta grada. Ispred ulaza u jednu od niza zbijenih kuća dvospratnica sa fasadom od mrkog peščara, nalazio se parkiran tamno plavi kadilak marke De Vile iz '68. Na tri koraka od njega, tek što bi se „preskočio” trotoar, svakog slučajnog posmatrača delilo bi deset vanjskih stepenika od poluodškrnutih ulaznih vrata koja su oslobađala tamu zagušljivog hodnika pružajući joj spokoj u zagrljaju vanjske mesečine. Ukoliko bi taj isti posmatrač (radoznali putnik namernik) želeo da proviri unutra i upozna se sa unutrašnjim enterijerom dvospratnice, prvo šta bi ga dočekalo bio bi udar toliko guste pomračine da je bez pomoći baterijske lampe bilo skoro nemoguće, ne samo uspeti se uz stepenice, već i uhvatiti orientir koji vodi do glavnog prekidača. Stranac bi sa tog mesta mogao nazreti s leve strane ulaz u veliku dnevnu sobu, a s desne u kuhinju i prostranu

trpezariju. Pravo su se videla vrata koja vode u toalet, a stepenice su se pružale na samo par metara od ulaza. Polako se uspinjući njima ka spratu, stranca bi najpre dočekalo savijeno beživotno telo u ležećem položaju čija donja polovina, od struka na dole, počivala na stepeništu, dok su se trup i gornji deo prilepili raširenih ruku na pod sprata. Delovalo je poput kojekave marionete koju je njen vlasnik, papetar, ostavio na milost i nemilost vremenu bez pokreta. Šešir je ubijenom zaklanjao oči, ali ne i dve ulazne rane od metka na slepoočnici koje su sa izuzetno velikom, skoro geometriskom prezinošću „posmatrale” jedna do drugu pod uglom od 90 stepeni. Svaki forenzičar – od šegrtu do majstora zanata – znao je na osnovu tih neprirodnih telesnih otvora da je smrt tog čoveka zatekla na mestu, bez mogućnosti i želje da mu da šansu na odloženu posetu. Krv se slivala niz stepenice bojeći ih u tamno crvenu nijansu sve do petog stepenika gde se usled pogreba svetlosti tečnost gubila u crnini navučenoj preko čvrstih spojeva pravougaono izrezbarene evropske hrastovne prilagođene pritisku i najglomaznije ljudske stope i na taj način predstavljala klopku bilo čijoj cipeli spremnoj da kroči napred. Taj vlažni, mimikrirani poljubac još sveže krvi sa đonom nije imao nikakvu drugu svrhu osim da nepažljivog prolaznika besplatno uvede u krug osumnjičenih i upozna ga sa kriminastičkim aksiomom da su svi osumnjičeni dok se ne dokaže suprotno. Samo dva metra od njega prislonjeno uz zid i sedećem položaju nalazilo se drugo telo, skoro identično sa prvim: šešir, zlatni sat, crni kaput i pantalone od sivog džinsa, ali za razliku od prvog koje je, onako beživotno, prislonjem uz zid delovalo je svakom neznancu koji nije znao uzrok „pada” kao da je utonulo u spokojan

san bez snova, ili našlo odmor u drugoj dimenziji nakon obilnog pijanstva, kod ovog tela na licu je bio utisnut košmar ispunjen strepnjom, bolom i strahom koji su poput svetog trojstva bili zamrznuti u večni kadar u vidu iskošene siluete nepoznatog egzekutora. Otelotvoravajući sliku noćne more, on je uspeo da kupi svoje mesto na poslednjoj sekvenci 8 mm rolne životnog filma nesrećnika zanavek zaustavljene tačno na zenicama njegovih očiju. Vrat mu je bio prerezan, a po svemu sudeći, sem što je osetio oštrenu hladnog sečiva na svom vratu, sigurno je morao da uoči (pod uslovom da su mu oči bile otvorene) hitar pokret s leva na desno glasnika njegove smrti zahvaljući velikom ogledalu ispred koga je ležalo telo. Ukoliko bi slučajni posmatrač skupio dovoljno snage da nastavi dalje i odškrinuo vrata sobe zatekao bi prizor sličan onima iz krimi noir filmova 40-tih godina prošlog veka. Svetla su bila pogašena, a krošnja drveta posađenog pre sedamdeset godina – prezivelog epidemiju *bebopa*, Velike depresije kao i masovne nervoze koju je unosio Prvi svetski rat – nije dozvoljavala mesečini da u potpunosti ispunji unutrašnjost prostorije ravnomerno, već je sekla svojom neravnomernom konturom i bušila slobodnim prostorom rođenim kroz dodir isprepletanih grana i gustog lišća što se njihalo uz blagi povetarac te večeri. Na taj način mesečina je pripremila samo određena scenska mesta oku posmatrača neophodna za veličinu scene koja se odigravala pred njim. Radni sto na kome se videla uramljena slika žene sa detetom u naručju – po svoj prilici žrtvine supruge i kćerke, zatim polica sa knjigama na kojoj su se primećivali naslovi; *Buka i bes* Viljama Foknera, Kafkini romani *Proces, Zamak i Nestala osoba* kao i *Smrt na kredit* L.F. Selina, dok je slika Gistava Do-

rea prikazujući jednu od stravičnih sekvenci iz Dantevog *Inferna*, zauzimala deo zidnog prostora *iznad* komode sa TV-om. Glavni zid sobe ljubomorno je već pet godina nagnzlao još jedno ogledalo; dovoljno mračno ali i duboko da proguta siluete dva čoveka uočena ispred predmeta Alisine fikcije i spoznaje. Prvi je klečao na podu, a drugi bio iza njega i držao u ruci pištolj prislonjen tačno na potiljak žrtve. Sve što se u tom momentu probijalo kroz paklenu tišinu sobe bilo je ritmično kucanje zidnog časovnika kao ključnog svedoka jedne pogibije. Mesečina ga je u odnosu na sve ostalo u prostoriji, neizmerno krunisala svojim prelivnim sjajem i učinila vidljivim ne samo 12 crnih rimskih brojeva već i tanku sekundaru čije kretanje nije imalo drugu svrhu sem da suzi vreme nesrećniku do tačke prelaza na onaj svet, putut prsta zloslutne gatare što odmerava dete za Kronosa. U tom zamrznutom trenutku, te '73 godine bilo je 23: 53: 38 tacno 6 min. i 22 sekunde do ponoci...

„Da li si se ikada upitao: Zašto?”, poprično staložen i bezosećajan glas ubice razbijtišinu.

„Molim te”, začu se isprekidano pokoran i molečiv glas žrtve „znaš da imam dete i ženu”.

U prvi mah učinilo se da je taj žrtvin odgovor donekle razljutio ubicu, jer je stekao utisak da ga ovaj ne sluša pažljivo i pokušava da pobudi kod njega dozu razumevanja i sažaljenja ne znajući da je njegovo srce taj ljudski kvalitet oteralo u izgnanstvo još jedne davne prohladne noći. Stoga jače prisloni cev pištolja na njegovu glavu i nastavi...

„Znam, ali znam isto tako da imaš i dugove koji su te uvalili u ovu situaciju istoga

želim da se koncretišeš jer ti je ovo poslednje što ti mogu reći. Nisam ti postavio pitanje vezano za tvoj privatni posed – odgovori krajnje bezdušno – već da li si se ikad upitao: zašto je to tako? Zašto se sve dešava na način koji se dešava, zašto sad stojim iznad tebe poput dželata spreman da ti presudim, ne po nalogu onoga što me plaća da bi video tvoju smrt (on je nebitan), već za grehe kojih se možda i ne sećaš, možda su bili sitni ali...to ne umanjuje njihov znacaj, jer i najsitnije zrno peska i najteža stena u vodu tonu jednako, te stoga moja ruka otežana magnumom 44 sad hladi tvoj potiljak, tačno SAD – u ovo određeno vreme, na ovom određenom mestu, pod ovim isceniranim okolnostima, i, na kraju krajeva, pod ovom veličanstvenom igrom noćnih senki koju bi, možda, jedino Rembrant mogao udostojiti večnosti na platnu..."

Žrtva nije ni znala šta da odgovori niti joj je u tom trentuku bilo do filozofije. Sve što je taj čovek osećao u tom momentu bila je ravnodušnost koja je polako preuzimala mesto strahu koji se samo 3 minuta ranije gromoglasno oglasio u njegovom umu sa *Plesom vitezova* S. Prokofijeva i ušao kroz vrata sobe zajedno sa popustljivom bešikom od šoka čiji rezultat se video na žrtvinim pantalonama. Ali sad je i ta pomirenost sa sudbinom postepeno počela da ustupa mesto žaljenju; žaljenju što više neće zagrliti ženu, gledati dete kao diplomira na koledžu, unučice koji se igraju sa njim u bašti jednog nedeljnog popodneva dok njegova supruga priprema porodični ručak... i sve što je u tom stanju transa izgvorio bile su dve reči;

„Ne razumem”.

„Ne razumeš – zašto. Zašto koje su postavili Sokrat, Platon, Kant, Niče... zajedno

sa bajatim filozofskim odgovorima u ulozi smernica; doduše ubedljivih, ali nedovoljih da utole apetit čoveku siromašnom i gladnom života”.

„Da, upitao sam se, možda, dva-tri puta...”

„Znači ipak si otvorio vrata sto vode u svet čoveka”.

„Ako ti to tako zoveš...”

„Ne zovem ja to nikako, baćuška moj, već samo pokušavam da shvatim tamu koja me okružuje, i silne košmare kroz koje sva-ke noći proleću neuspkojene duše koje je ta ista tama progutala hraneći se njima, sama za sebe....nema Boga, nema Svetlosti, nema Vere....a ni uha, oka...”

Žrtva kao da malo dođe k sebi, oseti kako se kroz ubicin pesimizam, nazire i mržnja prema životu i svemu što dolazi iz njega ili mu se makar tako tad učini zahvaljujući rečima oslobođenim iz njegovih usta, te se oku-raži i reče;

„Znaj jednu stvar. Možeš povući okidač, iskreno, nisam spreman, ali dočekaću smrt dostojanstveno, a ipak znaj da ti neću dozvoliti, naročito u ovom trenutku, da mi sahraniš nadu i svetlost. Verovao sam u život, ne zato što su to neki skorijevići i lažni propovednici propagirali, niti zato što sam iz aristokratske porodice, pa me zlo nije toliko dotaklo koliko one jadnike što skreću za Bruklin⁷, već što nisam mogao drugačije. Od najranijeg detinjstva video sam ovaj svet kao predivno mesto prepuno lepote i očaravajućih stvari, otkrio sam ljubav, upregao radoznalost da me vodi i otkrivajući mi skrivene čari koračao stazom koracima na koje sam se zavetovao da budu laki, ma kakva da me nesreća desila

⁷ Aluzija na roman Hjuberta Šelbija „Poslednje skretanje za Bruklin”

u životu; pa čak i sad, da sam malo mlađi i da okolnosti nisu ovakve kakve su, prodao bi sve i pridružio se onoj Deci cveća...”

„Ti si budala, baćuška – nadoveza se dže-lat – to nisu Deca cveća, to su deca marihuane. Na njih sto možda je tek jedan svestan cilja i cvrste ideologije koja vodi ka njemu, svi ostali su samo uklopili u more trenda koje nosi ovo šugavo vreme. Pogledaj ih samo, pare se ko životinje po parkovima i tunelima, gutaju razne ekstazije, i tobože se zalažu se za svetski mir, a da nisu ni svesni šta taj pojam znači niti tragedije njegovog neostvrenja. Šarnolika cirkuska atrakcija – eto sta ti je to. Eh, da imam malo vise vremena sve bi ih pobio kao uslugu – ne državi – već čovečanstvu. Tako je bilo i tako će biti, ali ko za to sve pita nas podzemnike; naši koloseci odavno ne vode ni u jednom smeru...”

„Nije cilj ubiti...

„Da nije cilj ubiti, cilj je dati život. Ali da ti postavim još jedno pitanje; čije srce je toliko čisto da taj najveći dar koga čovečanstvo može udostojiti pred oltarom Boga može predati bez ikakve koristi, ideologije, ljubavnih interesa, roditeljske dužnosti i da tako stoji neukaljan? Čije, Baćuška. Jebeno li čije...?“

„Pa...“

„Uvek – reče ishitreno ubica ne bi li zadržao misao u punom smislu – uvek je neka prljavština prisutna i degeneriše ga u startu. Zar ne?“

Tada nasta ponovo poluminutni period tišine i Dželat, odmaknuvši pet centimetra cev pistolja od žrtvinog potiljka, nastavi sa dijalogom upitavši ga:

„Znaš li priču o *Zlatnoj grani*?“

„Mislim da sam je pročitao u Vergilijevim

Eneidama. U jednoj od epizoda junak Eneja lutajuci po svetu i tražeći novi dom nakon što su razrušili rodnu mu Troju, želi videti preminulog oca i ući u Hadov svet a za taj poduhvat mu je neophodna zlatna grana... „

„Da, to je taj mit. Međutim uslov je sledeći; mora Persefoni – Hadovoj ženi – na poklon doneti tu zlatnu granu koja raste na drvetu u obližnjoj šumi. Pošto ne zna tačno gde se drvo nalazi, Venera mu šalje svoju golubicu i tako mu pomaže da nađe drvo, ali samo da nađe, jer posle toga nastupa presudni trenutak o kome ga je obavestila Sibila; ukoliko, kad odlomi granu druga odmah ne naraste izgubiće život na putešestviji u donje carstvo i čitav njegov poduhvat će već unapred biti osuđen na propast. Međutim, ako izraste nova, njegovo putovanje u donji svet biće uspešno. Na Enejinu sreću nova grana je izrasla, ali, šta bi bilo da nije. Da li bi se i tada Eneja usudio da kroči u Hadovo carstvo. To je zapravo ključno pitanje koje bi krunisalo veličinu njegovog poduhvata i želje. Da li bi junak bio spreman da ide na put bez povratka zarad svoje želje?“

Tada ubica nakratko baci pogleda na zidni časovnik – bilo je 23: 54: 55 jos tačno 5 min. i 5 sekundi do ponoći.

„Znaš postoji i druga verzija te priče a tiče se jednog paganskog rituala po kome je Neminski kralj (Kralj šume) pre svog krunisanja morao da pogubi svog predhodnika u čast boginje Dijane, a pre no što bi to učinio morao je da odlomi granu sa izvesnog drveta koje su ljudi u antičko doba izjednačavalii sa zlatnom granom. Zašto? Na to su mnogi mislioci i filozofi pokušavali da odgovore ali reći će ti sta je istina (ovde autor ne ulazi u folozofsku niti antropološku osnovu priče koja je kao takva ponajviše poznate po

Frejzeru, već je iznosi u sklopu relevantne radnje i daje svojstven odgovor kroz glavnog junaka). Istina je u ispražnjenom srcu koje prima ljubav spremnu za žrtvu i koju je Kralj šume podneo za sina, ali kako njegov potomak nije znao da ceni taj natčovecanski gest i ispunio srce zavišću i mržnjom čitavo kraljevstvo je stavio pred rub propasti (u 2 poglavlju će se detaljno izložiti priča o *Zlatnoj grani*, koju je sad samo načeo Dželat). Stoga ga je Dijana kaznila i svakom narednom vladaru ograničila dane vlasti njegovim sopstvenim životom.

Zatim ubica ponovo pogleda na sat i priu-pita žrtvu, u ispovedaoničkom maniru.

”Da li ti je žao zbog necega? Da li se kaješ zbog nekih propusta u životu?”

Na to pitanje žrtva je zamolila dželata da mu dozvoli da iz sakoa izvadi kožni novčanik. Unutar njega, sem 120 dolara, nalazila se fotografija urađena u crno beloj tehnici a na njoj portret jedne devojke kako se lagano smeši i blago zamišljenim pogledom gleda u stranu a kosa joj pada i pokriva desnu stranu čela...

Na ovom mestu mislim da bi bilo dobro da zastanemo i pružimo vašem skromnom pripovedaču priliku da se predstavi i kaže koju reč o sebi.

ZOVEM SE NEŽNO

(a.k.a. Kristijan Aleksejevič Zorin)

Zovem se Kristijan Aleksejevič Zorin i rođeni sam Njujorčanin. Otkako znam za sebe, prate me dva sećanja. Kroz jedno mi se uznosi figura moje majke kako spokojno sedi na komodi i drži me u naručju. Njen dođir je nežan, topao, pun života koji ne traži ništa zauzvrat sem obećanja da bude odživen po meri kojoj nalaže srce i moje nejako dečije biće to oseća i upija. Dok bi me lagano ljudjuškala, kroz sobu – zahvaljujući poluotvorenim prozorima – čarlijao bi blagi prolećni povetarac i podizao zavese kao blede zastave, izvlačio ih napolje, vraćao unutra, uvijao i zatim dizao prema belini naše tavanice. Svoju igru privodio je kraju tako što bi ih zatalasao kao što to vetrar čini moru i potom se spustio meni niz obaze zajedno sa majčinim nežnim dlanovima i prekrasnim mirisom po kome sam prepoznavao njeni biće a meni je taj miris bio poznat kao „majčinski”. A tu je i njen pogled; skoro crne oči na pomalo bledom licu, istovremeno su i oličenje neke jedinstvene želje kojoj su robovali junaci i ljubavnce, pesnici i heroine, kraljevi i prosjaci minulog doba, ali su i portret jedinstvene radosti, suviše jednistvene i

žive za opisati rečima. Taj kontrast uočen u njenoj pojavi uslovio je moje viđenje lepote koju sam sazrevajući i stareći mogao pronaći svudge ukoliko bi malo pažljivije zagleđao: od prizora hladnih snežnih jarkova zimi u kojima se ogledaju senke vrba, do letnjih zora osvanulih na cvetovima ljiljana u podnožju livade koju još nije uprljala ljudska noga. Ta lepota živi. Osećam je. Prodire u mene i snaži moje nejako detinje biće. Možda je čudno, ali kasnije u životu, u onim situacijama koje bi me pritezale da odaberem – ili ono loše ali u svoju korist, ili ono dobro ali na svoju štetu, izabrao bih, gotovo redovno, ovo drugo. Neki bi to možda nazvali naivnošću, ali ja sam čvrsto verovao u dobro koje „živi” u ljudima i da ga svako nosi na svoj način bez obzira što svi znamo da se smisao za osnovnu pristojnost još prilikom rođenja ne dodeljuje ravnopravno ljudima.

Druge sećanje neraskidivo je povezano sa prozorom u mojoj dečijoj sobi i igrom senki koje je taj prozor omogućavao a toliko zagonetnom mojoj dečijoj sujeti da me je činila čestim posetiocem njegovog intimnog kutka. Zahvaljujući tom rešetkastom prozoru i venecijanerima, svako doba dana je na poseban način činilo da sunčeva svetlost „fotografiše” prizore unutar sobe. Tako, na primer, izjutra, oko osam časova, kristalna vaza postavljena na desnom uglu mog stolca, ugostila bi presečen snop rumene vanjske svetlosti oblikovane zahvaljujući napola raškrinutim venecijanerima ilustrovala jedinstven prizor koji se nikad više nije ponovio na isti način. Već oko petnaest časova popodne ta ista vaza je, sad u praznoj prostoriji bez prisustva njenog „vlasnika”, bila sasvim obična u svojoj pojavi zahvaljujući jasnoj popodnevnoj svetlosti koja je odgna-

la svaku senku i sećanje na nju. Tada sam spoznao da mnoge trivijalne sitnice, stvari i predmeti kupljeni s nekom malom svrhom, a ostavljeni na mesto već unapred rezervisano za njih u prostoru, imaju sopstveni život i nose uzvišenost neraskidivog vremenskog trenutka koji im taj život daruje, i, ako čovek drži dovoljno otvorene oči ima čast da prisustvuje bogatstvu umetnosti rođenje od prirodnih zakona koje se svakodnevno odvijaju u stvarima i oko njih. Od tada, kad sam ih prvi put još kao dečak zapazio, oni za mene predstavljaju prirodnu scenografiju svakom događaju ma gde se on odigravao; bilo restoranu, bilo plaži na Majamiju, ili pak ulici, i ma kakvog kvaliteta on bio; ljubav, smrt, rođendan, svadba... i sigurno (ne slučajno) svedoče tom događaju na jedinstven način kakav on zaslužuje od strane subbine. Ja to nazivam *malim mitovima svakodnevice* rođene upravo kroz spoj božije i ljudske ruke; njihovog dodira koji je još davno ovekovečio Mikelanđelo Bounaroti svojim veličanstvenim slikarskim delom. Potrebno je samo prepoznati momenat. Evo, par primera.

U našoj ulici uvek je bilo prometno bez obzira na doba dana. Izjutra, ljudi bi odlazili na posao, čuo bi se zvuk tramvaja, roktanje automobila, kao i gomila koraka sto je odzvanjala pločnicima u neujednačenom horu. „Bruklinska rapsodija pešačenja”, tako sam ja zvao tu šarnoliku uličnu melodiju. Kada bi pogledao kroz prozor na svega par metara udaljenosti od te moje osmatračnice nalazila se tramvajska stanica, sa svim onim zanimljivim dogodovštinama koje jedno sedmogodšinje dete može da primeti i da im posveti svoju pažnju. Par puta sam video jednog džeparoša u akciji. Na prvi pogled, mogao bi da se zakunem da niko, ali ama

baš niko, ne bi pomislio da se taj čovek, taj srednjovečni gospodin, bavi lopovlukom i da je zapravo majstor tog znata. I u tome je i bio trik; u zamaskiranoj predstavi njebove ličnosti nalazila se formula uspeha, a sama pojava, spoljašnjost, zračila je nečim privlačnim i neuhvatljivim što je sagovornicima često mamilo osmeh na lice. Držanje mu je bilo gospodsko, odevenje u namanju ruku elegantno. Nosio je svilene bele košulje, crno odelo od poliestera, i kaput skrojen po najnovijoj modi, a tu je i bio šešir kao nezaobilazni modni detalj. Cipele uvek čiste i izglađivanje, a novine je svako jutro nosio pod miškom. Ukoliko je bilo mesta na klupe seo bi pročitavši par redova štampe i zatim bi ulazio u tramvaj. Tog prolećnog dana koji mu je omogućio da obori svoj rekord po učinku opelješenje populacije u odnosu na sekunadru ručnog časovnika koja nije uspela da dva puta „dodirne“ rimski broj dvanaest („napad“ je trajao kraće od 1 minuta) njegova akcija je izgledala ovako: prvo se „sudario“ sa čovekom uspavanim i tromim – delovalo je nekako nepokretno i inertno.

Kroz taj „kontakt“ izvukao mu pozlaćenu tabakeru (po mojoj proceni antikvitet čija vrednost je bila velika) iz unutrašnjosti sakova a da ovaj naravno ništa nije osetio. Nakon toga približio se jednoj gosođi, dami, i tada brzo a nečujeno zavukao ruku u njenu torbu (koju je uzgred rečeno uvek držala do pola zakopčanu usled žurbe) i izvukao novčanik, dok se finalna scena odigravala prilikom ulaska u tramvaj. Naš junak se spremao zadnji da uđe a ispred njega, u svom tom tesnacu i guzvi, za svoje mesto se borio onzi, telesno nabijeni fizički radnik zavrnutih rukava maslinaste košulje, pokušavajući da se uhvati za ručku na pola metra razdaljine

od njega i na taj način svršeno odelodani te-tovažu slomljenog srca devojci što stajaše u blizini. Pun džep tog radnika u zadnjem delu panatalona bio je laka meta uvežbanim prstima starog gospodina. Tramvaj prima putnike i kreće, a naš junak u zadnjem trenutku se „predomišlja” i ostaje na stanicu. Nakon toga uspešnog pohoda više se nije pojavljivo na mestu zločina. Scenska pozadina; jedan od onih dana kad se sunce bori sa oblacima za prevlast nad istočnim delom Novog kontinenta, iz obližnje prekare miris kroasana nad-vladava miris svežih jabuka, dok se zavodjiva Keli ovog puta odlučila da poneše ogrilcu od sitnih belih bisera i na taj način izazove divljenje kod koleginica iz modne agencije, ali i kod Stiva: prodavca novina koji ju je svako jutro ispraćao pogledom zaljubljenog čoveka.

Drugi put sam, na primer, bio neprimetni svedok teškoj nesreći koja se desila i ostala mi urezana u sećanju. Tog kišnog dana auto je pregazio ženu. Jednostavno prešao preko njene glave točkovima, nakon što se sablela i pala prelazeći ulicu. Devojka iz obližnjeg frizerskog salona, vlasnica svežeg, perfektno kreiranog paža unesrećene osobe, starog samo tri minuta, ugledavši sliku stravičnog prizora nedelju dana nije dolazila na posao usled traume koja je zadesila njeno krhko emotivno biće, a nadasve više od drugih ne-pripremljeno da vidi takve prizore. Teško joj je bilo i otići u mesaru da gleda kako se mesar iživljava svojom satarom na telima mrtvih životinja, a ne ovo... Kasnije sam sa-znao da je nastradala žena imala probleme u braku, a nadasve sa suprugovom porodicom (narocito njegovom majkom) i verovatano joj nije bilo suđeno da prezivi tihu kletvu zle snahe izrečenu na dan njenog vencanja; „Da-

bogda završlia na trotoaru, kujo”. Tog dana bačene kletve sipila je lagana kiša, oblaci sumorno šarali dubokim nebom, i mogla se videti po koja lokvica; potpuno isto vreme kao i na dan smrti Karoline Džons. Bilo je tu jos dogodovština kao onomad kad se neki tip unosio svojim elokventnim izrazima lepotici Džejn u nadi da će zadobiti njeno srce, ali sve sto je dobio bila je šamarčina tako snažna da zaista, i sad kad mislim o tome, ne mogu verovati da u ženi postoji takva snaga, ali pričati o svemu tome bilo bi već suvišno.

Mnogo godine kasnije čuo sam jednu izreku: „Zemlja se svakodnevno okreće oko sunca, ali sunčeva svetlost uvek pada pod drugim uglom”. Mislim da se ona u svom punom smislu, makar za mene, očitavlja baš na tom mestu pored prozora; mestu gde su radoznalo ali povučeno dete i prozor drugovali jednom u vremenu...

Što se tiče moje porodice, oni su još po-četkom dvadesetog veka preselili iz Vladivo-stoka, Rusija, u Njujork i pronašli svoj kutak sreće u Brukljinu, i to baš pred one političke nemire koji su ih mogli skupo koštati zahvaljujući narastajućoj struji komunizma i neos-pornoj cinjenici da je moja porodice spadala u one imućinije ruske familije za zvučnom imenom, čiji su preci bili uvaženi zemljop-sednici – velmože i kao takvi nisu mogli da imaju više; zarad idealna ravnopravnosti morali su da krvavo stečeni rad predaka dele sa „svojom bracom”.

Moj otac, Aleksej Ipolitovič Zorin, bio je po prirodi dosta čutljiv čovek i odmeren u svemu što je radio. Nije sebe smatrao klasičnim ruskim covekom, već je bio otvoren za američke uticaje mnogo više od svojih zemljaka, što mu je u velikoj meri omogućilo prosperitet u toj zemlji. Otvorio je restoran

ruske kuhinje dostupan svima bez obzira na nacionalnost, i u njemu se zaista moglo vidi-
ti kako ručavaju i porodice drugih nacional-
nosti; irske i italijanske, nemačke i poljske,
kao i klasično američke. Posao mu je išao
sasvim solidno, mada ne mogu reći da je
cvetao, narocito krajem tridesetih godina za
vreme Velike depresije, omogućivši mu time
ugled uspešnog poslovnog čoveka. Što se
tiče porodične strane, bio je nekako odsutan
većinu vremena, i fizički i duhovno, te mi-
slim da ga nikad nisam upoznao kako treba,
ali tu svoju „nepristupačnost” nadoknađivao
je poklonima i novčano, uvek obezbeđujući
dovoljno sredstava za život meni i mojima
dvema sestrama; Larisi i Nataliji. Za moju
majka ukratko mogu reći da je bila tiha i bo-
gojažljiva žena nadasve velikog srca, i taj
dragulj je verovatno stavila i meni u grudi,
nekad, još na početku žitja, dok me je osim
mlekom hranila i medom..

Što se tiče mog školskog doba prepozna-
lavli su me kao odličnog đaka iako se nisam
posebno isticao i nikada zauzmao prvo me-
stu ni u čemu, niti dobijao nagrade. Moji
drugari su ponekad znali da zbijaju šale na
moj račun jer sam bio nežnije građe te su me
u početku zvali Nežni, ali zahvaljući mom
nekako gracioznom i otmenom hodu kao i
jednom malom pametnjakoviću dugog jezi-
ka sa epitetom dečije podrugljivosti, ubrzo
mi je nadimak preimenovan u Nižinski (po-
znati baletan sa početka 20. veka). Ja na to
nisam obraćao mnogo pažnje i pustio sam
da stvari idu svojim tokom što se ispostavi-
lo kao najpametnije rešenje, jer su njihova
zadirkivanja nakon nekog vremena sponatno
popustila. Mada, sećam se da sam jednom
prilikom zahvaljući svom dečijem inatu i pr-
kosu napisao za domaći rad kratku pesmicu

i pročitao je pred razredom. Naslov je glasio
Zovem se Nežno i išla je ovako;

*Zovem se Nežno, da to mi je ime
Kao letnji oblak i prolećna kiša,
I tek rođeno lane –
Ponosim se time*

*Zovem se Nežno, da tako me zovu
I tamo gde trnje raste
Ja ljiljane berem
Pevajući pesmu ovu*

Upisao sam studije književnosti na Uni-
verzitetu Kolumbia, uveren da će jednog
dana biti dovoljno dobar da sebe nazovem
piscem, ali i zbog toga sto sam voelo poe-
ziju, dosta vremena provodio gutajući knji-
ge, a ne mogu da osporim ni moje ogromno
divljenje prema najvećem pesniku koga je
zemlja ikad imala: Dante Aligijeriju. Nje-
gova *Komedija* je u meni kreirala viziju i
nepresušnu ambiciju da jednog dana napi-
šem *Tragediju*. Tragediju čoveka. Bila bi
to zapravo *Komedija* čitana od pozadi koja
opisuje čovekov pad. Nažalost tu moju za-
htevenu ideju nikad nisam sproveo u delo,
te je ona ostala samo kao lirerani potencijal
rođen u umu jednog sanjara i ostavljena da
lebi u bestežinskom stanju negde na periferi-
ji kosmosa gde se sudaraju fragmenti nikad
rodjenih slika. Sve sto sam napisao bili su
nekoliko eseja na temu posleratne američke
književnosti, pozamašan broj kritika za NPR
Books, tri protgovetke u dokolici dok sam
predavao jedno poduze vreme knjizevnost u
manje poznatom koledžu, a čiji su studenti,
uzgred rečeno, u najmanju ruku bili moroni,
i evo sad, ovo što pišem; *Zlatnu granu*.

Nekako ne mogu a da ovom prilikom ne
pomenem da sam voleo filmove, a zbog njih
i one, praznične, subotnje večeri kad nas je

majka – mene i moje dve sestre – nakon sto bi nas zasladila kolačima i hladnom limunadom, vodila u obližnji bioskop da budemo učesnici u smehotresu izazvanom ludorijama braće Marks. To je bila hrana za moju dušu, praznik za oči i podstrek da se u meni veoma rano pobudi sineasta i želja da jednog dana stvaram (režiram) filmove. Međutim, kad sam u malo „zrelijoj” fazi svog života detaljnije razmislio o tome, došao sam do zaključka da se poziv režisera ne uklapa u sliku sa mojom povučenom prirodnom i sensitivnim karakterom; jednostvano, bio sam stidljiv i nedovoljno otvoren za rad sa ljudima na tom nivou. Nisam bio predoređen da budem lider jednog kolektivnog stvaralačkog procesa i kormilar filmske ekipe, te sam se latio onog kormila koje me je usmerilo u prostore kosmičke biblioteke o kojoj je pisao Borhes.

Dani na koledžu su mi ostali upamćeni po čestim odlascima u *Bruklińsku Narodnu Biblioteku*, povremenim ludorijama u koje su znali da me uvuku moji nabolji drugari tromi Čarli i Anton V. – veliki ljubitelj istočnjacke kulture i oličenje pedantnosti. Zajedno smo išili na džez svirke, cugali kod Stiva, peške prelazili Brukliński most u večernjim časovima i „upadali” u Menhetn, diveći se moćnom žuboru Istočne reke koji nas nikad nije ostavljao ravnodušnim. I naravno, ono sto je najvažnije: tad sam prvi put video Evgeniju – moju buduću suprugu. Doduše u toku celokupnih studija možda sam s njom razmenio svega par rečenica, ali sam saznao sve u vezi nje; omiljeno mesto za izlaske, omiljene knjige, težinu, omiljeni parfem, pa čak sam znao i glumce koje je volela. Ona je bila moja Beatriče⁸. Sticajem sudsinskih okolno-

⁸ Betariče Portinari, devojka iz Firence. Živila je u 13. veku i postala poznata kao Danteova muza i

sti sreo sam je par godina po završetku studija – krajem 1959 – na promociji knjige *The Sirens of Titan*, tad mladog i obećavajućeg pisca Kurta Vonegata. Na tom mestu je sudsina uplele svoje prste nagovestujući početak jedne ljubavne priče koja traje već, evo, pet decenija.

Ali ipak, sad dok premotavam film, najživlje mi je u sećanju ostala jedna scena koja se tad odigrala u gradskom parku, a svoj nastavak pronašla mnogo godina kasnije pod okriljem tragičnih okolnosti.

Šetajući se parkom radi kontemplacije i opuštanja seo sam na jednu od klupa i to tačno ispod drveta trešnje. Taj miris, i taj dah proleća. Može li njihova ljubavna igra ostvarena u vazduhu sto nadražuje nozdrve sećanjima, porediti s nečim? Dok sam tako razmisljaču glas koji me priupita; „Da li je slobodno?”

Podigao sam glavu i uočio figuru mladića, negde mojih godina, odevenog u crno od glave do pete; crna košulja kratkih rukava, crne pantalone, crne cipele, kosa mu je takođe bila crne boje i talasasta, pomalo duža u odnosu na frizure koje su se nosile tih godina, a oči nekako smeđkasto zelenkaste nijanse, istovremeno nedefinisane ali i magnetne, podsecale su na oči askete ili sanjara. Zračile su dubinom u kojoj bi iskusan psiholog mogao nazreti velike planove. Jedna obrva je bila malo uzdignutij od druge (ili se meni bar tako činilo), brada dosta snažna sa čekinja starim dva dana, koje su prikrivale blagi prorez na njenom dnu. U rukama je držao knjigu sa kožnim koricama na čijem

velika inspiracija. Njenom imenu veliki pesnik je darivao besmrtnost svojim delima „Novi život” u kome mu je predstavljala glavno nadahnuce, kao i „Bozanstvenom komedijom” gde ga vodi kroz Raj.

prednjem delu je pisalo *Bibilja*. Sećam se vrlo dobro da je prizor tog mladog čoveka ostavio dosta snažan utisak na mene jer nekako, nešto je u njemu otkrivalo posebnost uhvaćenu u zamku neprilagođenosti ovom svetu. To je zaravao bila jedna od onih retkih priroda kojima je suđeno da same sebe uniše jednog lepog dana i nikakvo razumno dokazivanje ne može da ih odvrati od done-sene odluke. Ali upravo su ti nedostaci u karakteru i ta nepresušna volja za žrtvovanjem za mene predstavljali najveću draž tih retkih kobnih ličnosti.

„Da, naravno”, rekoh ”izvolite sesti”

Seo je, prekstio noge i otvori knjigu na onaj deo koji pripada Jovu. Nakon par minuta pripupita me;

„Da li ste čitali *Knjigu o Jovu*? Znate, ona je uz *Pjesmu nad pjesmama* dragulj Biljje.”

„Da, sećam se”, odgovorih pomalo zbu-njeno” čitao sam je, doduše jos kao trinaestogodisnji dečak ali nisam zaboravo, naročito uvodne reči;...*Beše čovek u zemlji Uzu po imenu Jov...*

„Da baš tako”, prekide me naglo u nekom njemu znanom zanosu „beše čovek, kako se već u startu lepo otkriva srž stvari; neposredno uvodi čitaoca u suštinu ljudske prirode razapetu između dobra i zla – između boga i đavola”. Malo zastade pa dodade povisujući ton „ne beše to ni mudrac, ni svetitelj, ni prorok, ni anđeo...beše samo čovek.”

„Da”, nadovezah se „ali za njega se odmah potom kaže da *bese dobar i pravedan...*”

„Samo kao potencijal stari moj, jer biti nešto i ostvariti smiso tog nečega, a što je u Jovovom slučaju dobro, dve su potpuno

različite stvari. Hoću da kažem, da bi uistinu spoznao ono Dobro, a koje je uvek u Bibliji zapravo Bog, a u tebi osnovni princip na kome počivaju crte čovečnosti, moraš da na sopstvenom mesu prvo osetiš ujede zla; njegove krvave očnjake kako zadiru u najo-steljivije delove tvog mesa, i, da, bez obzira na bol, budeš dosledan tom principu. Samo uz prisutvo i spoznaju mraka možes da pro-nađeš svoju senku, inače je sve nekako bezlično, nasledno, tunjavo...ali ja verujem u dobro, čvrsto sam ze zakleo da će služiti to Dobro, bez obzira na sve što me zadesi u životu.

I tako smo započeli razgovor koji kao je vremenom poprimao sve vise elemenata tematske raznolikosti kroz sfere filozofije, života, porodice, društvenih granica i naravno uvek završavaju tragdijom pojednica limitiranog na ovaj ili onaj način.

Neću sad detljano pričati o tome, biće reči o Hektoru i njegovom životu tokom ove priče dovoljno, ali ne mogu da ne pomenem naš rastanak tog dana; ne zauvek, čitaoče dragi, već samo do one tačke kad se vreme sužava radi sopstvenog smisla i nanovno ukršta životne puteve onih koji su se jednom sreli da bi ih podsetilo na smisao njihovog susreta.

„Iduće nedelje putujem za Koreju. Re-grutovali su me”, reče već u trenutku kad se spremao ustati i krenuti svojim putem”. Želeo sam, želeo sam, znaš, da se ovih poslednjih nekoliko dana provednih na rodnom tlu podsetim svega onoga što je činilo segemente mog dosadašnjeg malog glupog života”

Ne mogu da kažem da me ta iznenadna informacija nije zatekla.

„...osećam da si dobar čovek i pružam ti ruku na rastanku”, izgovori i stisnu me ona-

ko srdačno, možda i zahvalan na razgovoru koji mu je falio. Ustao je lagano, i pogledo u daljinu niz puteljak koji je vodio prema izlazu iz parka.

„Ej”, tad se najednom dosetio” nismo se ni upoznali kroz sav taj žar priče”

„Vala imaš pravo”, nasmejah se. „Ja sam, Kristijan, Kristijan Aleksejevič”

„Znači Rus”

„Da, čist, rodom iz Vladivostoka”

„Pa, Baćuska...trebao si to reći ranije” i tad se vec nazirao kod njega onaj iskreni i gromak smeh karakterističan za slovensku dušu” Dozvoli mi da se predstavim. ; Ja sam Hektor. Hektor Nikolajevič rodom iz Kijeva, i delim s tobom istu nacionalnu pripadnost.

Ko bi rekao da ce se dva Rusa iz krajnjeg istoka i krajnjeg zapada naše teritorijalno nesagledive majke Rusije pronaci na parčetu američke zemlje i klupe metra i po duge.”

„Bilo je priyatno razgovarati s tobom Hektore”, rekoh.

„I meni Baćuška, i meni...”

Tada mi na rastanku reče;

„Znaš vremenom sam shvato da je život misterija, i ko zna.; možda se nekad, negde pod drugim okolnostima ponovo sretnemo... *Baćuška moj*”.

Okrenuo se i pošao niz puteljak. Gledao sam kako se njegova silueta sužava i nestaje u daljini, sve dok se nije svela na samo malu tačku.

1. Balthazar

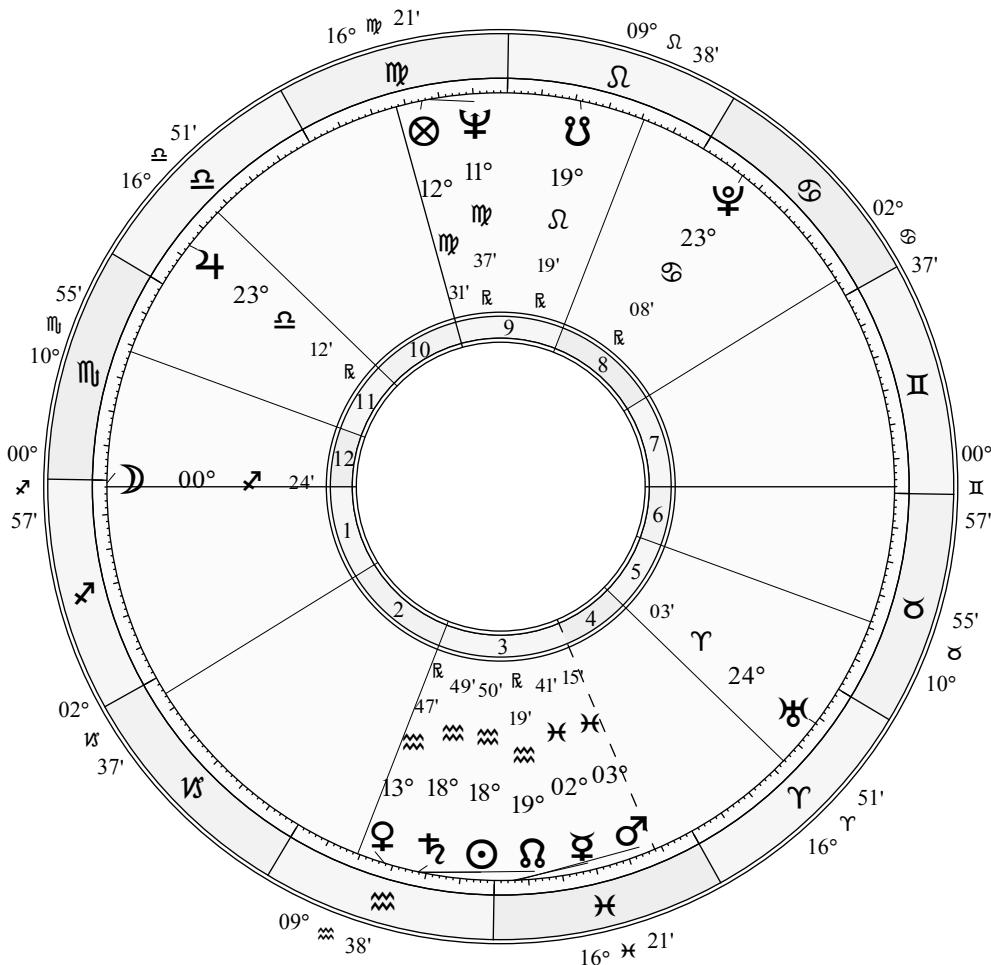
remark on Christian

Kristijan A. Zorin

NATAL CHART

8 February 1934
1:55
Standard time
New York, New York
40N42'51" 74W00'23"
Time Zone: 5 hours West
Tropical Placidus

Fiksne zvezde aktivirane unutar natala

Spika 1. magnituda (sazvezdje Virgo)
upliv ostvaruje preko Jupitera

Arkturus 1. magnituda (sazvezdje Botes)
upliv preko Jupitera

Bungula 1. magnituda (sazvežđe Centaurus)
upliv ostvaruje preko Meseca

Folmehaut 1. magnituda (Piscis Australis)
upliv ostvaruje preko Merkura i Marsa

Ahernar 1. magnituda (Eridanus) upliv
ostvaruje preko ugla Ic-a.

Verujem da su one lepe uspomene pone-
šene iz najranijeg detinjstva o kojima je go-
vorio F.M Dostojevski u završnom poglavljju

svojih *Karamazovih* najveći podstrekač dobrote i najbolje vaspitanje koje može da se prisvoji i ponese sa sobom u život kao najveće spasenje.

Čitajuci već prve redove ovog štiva dolazim do nesumnjivog zaključka da se ovde radi o mesečevom horoskopu (Mesec na Ascedentu – najuticajnija planeta) i da to nebesko telo svojim forward-back moving-om⁹ (pozicija –dispozicija) predstavlja važnu putanju Kristijanovog razvoja. Sem što i roman počinje u sjaju njegove svetlosti (*Svi koji su se našli te noći na ulici Četvrte Avenije u zapadnom delu Bruklina mogli su posvedočiti o lepoti i sjaju punog meseca...*) čitalac kroz sažeto biografsko predstavljanje autora saznaće da se on već kao malo dete (Mesec) preko majke (Mesec, ali i Jupiter kao vladar 4. kuće) upoznaje sa toplinom dodira drugog bliskog bića, sa nežnošću, sa zaštitom (Jupiter - Mesec), sa prvim titrajima sreće (forward; 11. kuća + start Strelac) koju možda njegovo nejako dečije biće tad još ne razume ali je oseća i udružuje sa lepotom prvih prizora (Mesec preko Jupitera istovremeno živi i u Venerinom znaku) uočenih kroz ogledala njegove duše (*Dok bi me lagano ljudiškala, kroz sobu – zahvaljujući poluotvorenim prozorima – čarlijao bi blagi prolećni povetarac i podizao zavese kao blede zastave, izvlačio ih napolje, vraćao unutra, uvijao i zatim dizao prema belini naše tavanice...*)

9 Termin forward-back moving koristiću često u nastavku astrološkog osvrta na priču umesto klasičnog termina pozicija–dispozicija. Razlog je taj što dispozicija u većini slučajeva upućuje na konačno stanje stvari, a ja lično verujem da postoji konstantno kretanje iz 1. tačke u drugu i obrnuto. Prevaga zavisi od simbolike oživljene kroz ljude, stvari i okolnosti tj. da li će čovek više živeti poziciju ili dispoziciju planete.

Čitalac dalje uočava da će Kristijan upravo te osobine dobijene još u dečijoj kolevci poneti sa sobom u život kao putokaz kroz odnose, partnerstvo, brak (Mesec preko Jupitera (natus) aspektuje i Veneru + što je u njenom znaku) pa čak i kompromitujuće situacije...*Možda je čudno, ali kasnije u životu, u onim situacijama koje bi me pritezale da odaberem – ili ono loše ali u svoju korist, ili ono dobro ali na svoju štetu, izabrao bih, gotovo redovno, ovo drugo. Neki bi to možda nazvali naivnošću, ali ja sam čvrsto verovao u dobro koje „živi” u ljudima...*a kroz njegove zapise primetno je da će u životu biti podložan takvim događajima (kvadrat sa Merkurom kao vladarem 7. kuće i Marsom) na ovaj ili onaj način tj. makar oni i delovali iz pozadine (Ribe = 12) kao recimo; ogovanja (3. kuća), nameštajke (poslovne, Merkur i 10. kuća), neosnovane pretnje, udar kritike kojoj može biti podložan s obzirom na njegovu književnu profesiju i sl., ali ta veza može povezati natusa i sa kriminlanim svetom jer je Mars i vladar 12. kuće te spaja 7, 8 i 12 dok Jupiteru (natus) Pluton (12) predstavlja pretnju iz 8. kuće. Ovo iznosim jer sticajem okolnosti Kristijan se zaista upliće „nenamerno” ili da kažem „slučajno” u jednu takvu, po njega skoro kobnu situaciju.

U priči o Mesecu važno je zapaziti još jednu relevantnu stvar koja ide u prilog njegove klasifikacije i podstiče na pozitivan način njegovo izražavanje. Naime, on je postavljen na **Bunguli** – fiksnoj zvezdi 1. magnitude iz sazvezđa Centaurus (Strelac, i to one plamenitije strane tog bića vezane za Hirona) izrazite benefičnosti (satkana je od prirode Jupitera i Venere). Ona će mu doneti (kasniji) dobar položaj u društvu i svakako važna prijateljstva ali njena primarna uloga ovde je

više vezana za jedan drugi događaj: pronalažanje velike ljubavi u vidu životnog partnera prepoznatog već na „prvi pogled” u liku Evgenije. *Sam Wizard** u svojim „Plodovima ponoćnih vrtova”¹⁰ otkriva da je siimoboličan naziv Bungule *Nekad i Ubuduće* – tj. ukazuje na karmički odnos sa ženom (Mesec) s kojom je natus bio nekad u prošlosti – i biće ponovo! A vidimo da se Egvenija (Mesec) pojavljuje i on je odmah prepoznaće ili bolje rečeno oseća (Ascedent) je kao takvu (... *onog sudbonosnog predvečerja dok je klupa osećala toplinu naših tela, a dodir dve mlade ruke podstakao sećanje zaboravljenojednom davnom na morskoj obali Sirije, a prekrivenom arhipelagom večernih nijansi koje je ovaj preporođenj suton izvlačio iz prošlosti...*) i „uvlači” u bračnu priču jer primetno je da Mesec preko Jupitera stiže u oblast znaka Vage što samo po sebi ukazuje na zvanični, bračni odnos koji se nadograđuje iz prošlosti i znatno uklapa u značenje zvezde s obzirom da su i Jupiter i Venera u ovom slučaju **retrogradni**. Kroz njihov trigonski odnos nose povoljne priče iz prošlosti a sve u okviru srećnih sudbinskih okolnosti (i 11. kuća je po tradiciji najsrećnija od svih!).

Nadalje uočavam da Kristijan koristi mešev kanal i kad se kroz prozor svoje sobe (ovde *moving* kombinacija Mesec-Jupiter veže 4. kuću te predstavlja i natusovo mesto obitavanja, njegovu ličnu privatnost), veoma rano, na specifičan način, preko prizora koji ga okružuju (Mesec je simbol posredne spoznaje + što je u Strelcu) mahom trivijalnih i svakodnevnih, a izraženih baš na me-

¹⁰ S obizrom da se priča dešava u jednom drugom vremenu i prostoru njen autor je malo korigovao likove u tu svrhu. Tako ovde Sam Wizard zapravo predstavlja A. Imsiragica a „Plodovi ponoćnih vrtova” su njegovi „Stubovi sudbine”

sečevom nivou postojanja preko *ljudi, žena, javnosti* – populacije jednom rečju – kao tihi svedok iz prikrajka (Jupiter retro.), upoznaje sa prolaznošću kao osnovnom odlikom, ne samo ljudskog života, već i svekolikih dešavanja (...*prirodna scenografija dogadjajima koji se odigravaju pred mojim očima...*) pod okriljem neba (Mesec je takođe i simbol biološkog ritma (ritma života) a sa Saturnom zajedno simbolizuje i vreme koje prolazi) „Zemlja se svakodnevno okreće oko sunca, ali sunčeva (mesečeva) svetlost uvek pada pod drugim uglom”.

Priča o njegovom ruskom (delimično aro-stokratskom) poreklu, na astralnom nivou uočava se preko trigonskog kontakta Jupitera (4) i Sunca (ali i Saturna) iz Vodolije (Rusija). Zanimljivost koja prati tu porodičnu priču je i postavka ugla 4. kuće na fiksnoj zvezdi 1. magnitude – *Arhenaru*. Uglovi spadaju u jače provodnike mitoloških obrazaca sažetih u fiksnim zvezdama i sazvezđima a ovde se kroz priču kraja podzemne reke (Eridanus) sve što je pratilo njen tok (sva iskušenja, teške okolnosti...) sužava u jednu tačku sa happy end-om (Arhernar nosi benefičnu prirodu Jupitera od koga je sačinjen).

Dakle gorka iskustva i dramatične situacije ostvarene preko „nasilne” migracije u Ameriku za vreme pojave komunizma (Jupiter (retro) opozicija Uran + kvadrat Pluton iz Raka (masovna, kolektivna dešavanja) i 8. kuće) o kojoj nam Kristijan tek nešto malo govorи predstavljajući svoje korene, imaće srećan ishod – i po njega i po njegovu porodicu. Tu „veliku” sreću koja će ga pratiti kroz život bez obzira na povremene opasne situacije kojima bude podložan potvrđuje i postavka Jupitera na fiksnoj zvezdi 1.magnitude poznatoj kao **Spika** (nagoveštaj da će

se stvari zavšiti dobro) ali i njenom večnom saputniku ***Arkturusu*** (takodje 1. magnituda). Na njoj se u skladu sa biografskim prikazom, uočavaju (i podstiču) Kristijanovi afiniteti prema umetnosti u različitim oblicima: književnost – u Jupiteru živi Merkur, pozorište – trigon Jupitera i Venere (ali je i Sunce u priči), film – Jupiter i Venera su retrogradni (12) a i inače iz njihovog spaja se „rađa“ Neptun tj. film. Oni su dodatno aktivirani i učešćem Venere putem aspektne povezanosti (Spika ima prirodu Venere te njena uključenost u priču „izvlači“ tu prirodu). Interesantna je priča vezana sa sazvežđe Virgo koja govori (prva verzija) o razočaranosti boginje pravde Astreje (kćeri Juptera i Temide) u ljudski rod i njenom odlasku na nebo kao poslednje među bogovima. Analogija kroz to se ovde da izvući prvenstveno zahvaljući Jupiteru koji provodi tu verziju priče (i ovde ascedentalnom Strelcu – pravičnost, moral, ispravnost ili pokušaj da se oni prate) i njegovom uverenju da više ništa nije kao što je pre bilo i da se svet iskvario. Ta slika je preslikna kroz Kristijana u završnom delu romana (već uhvaćenog u zamku godina i starosti) dok vodi unutrašnji monolog sa sobom posmatrajući u šta se pretavara svet oko njega i kvari u odnosu na onaj koji je znao i koji je zastupala njegova generacija, a od kojih su vec gotovo svi otisli u „večna lovišta“. On je ostao među poslednjima. To je na neki ironičan način prisecanje na mit oživljen u njegovoj duši (kroz Jupitera i Mesec oseća priču).

Ono što bi još razmotrio kao interesantno i vredno uklapanja u astrološke činioce je finalna scena u kojoj se pojavljuje Hektor. On u popriličnoj meri oživjava simboliku Merkura i Marsa načinom predstavljenim u

Kristijanovom chartu kao neko ko se pojavljuje preko puta njega (Merkur = 7. kuća tj. drugi ljudi) ili kako je to Kristijan prepoznao svojim uverljivim opisom *To je zaravao bila jedna od onih retkih priroda kojima je sudeno da same sebe unište jednog lepog dana i nikakvo razumno dokazivanje ne može da ih odvrati od donesene odluke. Ali upravo su ti nedostaci u karakteru i ta nepresušna volja za žrtvovanjem za mene predstavljali najveću draž tih retkih kobnih ličnosti.* Ovde stvari ne moraju toliko da se povode razumom i stoga je njihova logička sadržina stavljena u pozadinu (Merkur je u izgonu) što ne znači da drugi ljudi mogu biti loši ili umno tupi, već mnogo više podložni idealima (Ribe) i spremni da ih prate bez neke razumne osnove (Mekrur prihvata Marsa+opozicija sa Neptunom u Devici) i tako, s vremenom na vreme, gubiti ravnotežu kroz tu kontradiktornost koja živi u njima (priroda opzicije dobija na snazi kroz uzajamnu recepciju Merkura i Neptuna jer ako recimo Mars pokusa da pređe u taj znak kroz *moving* (Neptuna) od nije u skladu sa svojom osnovnom prirodnom prikaznom u Kristijanovom chartu – guši sopstveni ideal. Stoga je situacija gora što on neće ostati u pasivnom stanju, kao ideja, već će težiti da se spovede u delo (Marsovo snažno prisustvo je podstaknuto i Uranom) pa makar to delo uključivalo i spremnost na žrtvu (Ribe) – ove ili one vrste (Mars u Riba) može biti izuzetno promenljiv u svojim nastojanjima – ići kroz krajnosti; promenljiv znak psihicke prirode).

Tu se uočava i različita konjunktivna igra koja se vodi između merkurovskog Marsa i marsovskog Mekrura. Mars predstavlja i Kristijan kao muškarca i u tom slučaju on prihvata Merkura (može idelizovati partne-

ra, pisati o tragičnim ljubavima (Mars je i vladar 5. kuće a Merkur (7) u izgonu, nalaze se u 3 kući.) i sl., takočeći pojavljuje se tip Florensa Arise (*Glavni junak romana *Ljubav u doba kolere* G.G. Markesa). Dok merkurovski Mars nosi predhodno navedene karakteristike.

U daljem tekstu primetiće se kako većina tih osobina živi i u Hektorovm chartu kroz njega samog, stoga se kroz izvesne dalje situacije uočava da je Hektor istovremeno Kristijanu i blizak (Merkur živi i u Jupiteru) i da on oseća njegove potrebe i da ih razume (sustreću se u znaku Vage) ali istovremeno mu je i dalek jer se nalazi na drugoj strani života, mnogo mračnijoj od one koju je Kristijan poneo sa sobom i tu se sukobljavaju (kvadrat Merkura i Marsa sa Mesecom) uglavnom kroz lične stavove i drugačije sagledavanje društvenih okolnosti a u jednom trenutku vidimo da Hektor ugrožava Kristijanu život (sceni sa početka i dijalog koji se vodi između Žrtve i Dželata). Primetno je i da Jupiter ima egzaktni kvadrat sa Plutonom a Mesec ga oseća unutra sebe (dispozitor). Taj težak aspekt uopšte i ne mora biti aktviran većinu života pa čak i čitav život, s obzirom da je Pluton dosta udaljen planeta *ali* uz prisustvo Marsa (kvadrat Mesec obezbeđuje mu indirektno trenje s Plutonom, a *forward-back moving* – Jupiter, direktno trenje sa PL.) klasifikovanog načinom iz horoskopa¹¹. Natus

¹¹ Svaka planeta je kao predstavnik određenih oblasti (ili ljudi) klasifikovana na razne načine. U zavisnosti od procentualnog uklapanja neke osobe u njenu modifikovanu prirodu zavisi i koliko će ta osoba ostvariti uticaj u nečijem natalu – bilo dobar ili nepovoljan. Drugim rečima, bez obzira što su svi drugi ljudi predstavljeni Merkurom kao vladarem 7. kuće samo oni koji se snažno uklope u njegovu modifikaciju moći će da iznesu priču vezanu za njega u Kristijanovom životu.

time može zapasti u ozbiljne, čak opasne situacije po njegov život.

Još bi se samo osvrnuo na postavku Merkura (i Marsa) na fiksnoj zvedi *Folmahaut* kroz koju vidim ne toliko uspešnu karijeru natusa kao pisca (ta zvezda nosi afinitete ka pisanju i Merkur kao vladar 10. kuće (karijera) postavljen na njoj može započeti posao ali ga Mars konjunktivno u tom smislu ruši a naročito što su obe planete u opoziciji sa Neptunom te uočavamo velike ideje ali ne i toliku istrajnost u odlučnosti da se sproveđu do kraja u delo... *Njegova Komedija je u meni kreirala viziju i nepresušnu ambiciju da jednog dana napišem Tragediju. Nažalost tu moju zahvetnu ideju nikad nisam sproveo u delo, te je ona ostala samo kao lirerani potencijal rođen u umu jednog sanjara i ostavljeena da lebi u bestežinskom stanju negde na periferiji kosmosa gde se sudaraju fragmenti nikad rodjenih slika.*) Stoga je Kristijan svoj radni staž ispunio više kroz Juterijansku de-latnost (profesor književnosti na koledžu).

Preko uticaja pomenute zvezde uočava se i Hektorova (Merkur je 7) opsednutost biblijskim *Jovom* (zvezda daje interesovanje za religiju, međutim kako je Merkur aflikovan od strane Neptuna i Marsa očito je da može povući u religijsku fanatičnost). Frawleius¹² u svojim srednjovekovnim spisima o fiksnim zvezdama *Spicus dominus** poistovećuje tu zvezdu sa iskupljenjem iz očigledne prljavštine i ljudima koji imaju takve težnje...

DONG, DONG, DONG... dodavola neko zvoni (ko li je sad...nikog ne očekujem) DONG. Baš je uporan u nastojanju da udje.

„Gloria!”, možeš li da otvoriš. Mora da je otišla do toaleta. GLORIIIAAA?

¹² Rec je o Džonu Froliju i njegovom transkriptu seminara o fiksnim zvezdama.

DONG... Lakše malo stižem!

Nakon 3 sata.

OK. Neću se više vraćati na Kristijana. Idem na sledeće pismeno predstavljanje. U pitanju je Hektor Nikolajević

ZAKLJUČANA SOBA

(ispovest Hektora Nikolajevića napisna jednog popodneva u njujorškom baru „Uliks“)

Preživeo sam svoju epohu emotivne kataklizme; svoju epohu živaca. Izmerio sam sopstvenim šakama do u milimetar dužinu i širinu unutrašnjosti pogrebnog sanduka spravljenog od najgrublje hrastovine. Iako znam da moje tadašnje oko nije imalo dovoljno iskustva ili pak dara da zapazi pogrebnikove bledo lice, orlovske nos, tanke usne, cilindričan šešir boje bezdana i pohabno odelo – delom od praštine večnosti, delom otupelešću na tugu – kao idealnu sliku koja robuje špijunskoj prevari i kroz nju uzima danak kovčegom napravljenim da se širi srazmerno sa ljudskom dušom i ljudskim telom, ne mogu a da se ne pitam: da li je možda sve to moglo bilo drugačije? Da li sam mogao da ske slomiti dok su jos bile krhke? Ovako, ne preostaje mi ništa drugo no da sahranjujem

okovane godine i dajem im počast kao što se daje pomahnitalim junacima koji su bezgavno jurišali u izgubljenu bitku, nadajući se da ih ona zadnja (sabirna) neće mimoći. Isuviše je tereta nabačeno na čovečija pleća i kad tad moraju pući pod pritiskom. Ipak, jednu stvar mi niko ne može oduzeti: ljudsko pravo da svojom slomljenom rukom pišem o prirodi tog bola nastalog usled borbe za vazduh.

Pre no sto počnem navlačiti nit sećanja, ne mogu a da ne spomenem sinoćnji san. Sanjao sam sobu. Njen prostor, onako tiskav, istovremeno zagušljiv i ispunjenu nemom, gustom pomračinom, prihvatao je moje opruženo telo ne dozvoljavajući mu da dodirne tlo. Nisam osećao lakoću, kao što je uobičajno u tom slučaju, vec teret unutrašnjih organa od kojih kao da se u svakom nalazilo kilo gvozdenih opiljaka. Telo otežano njima, borilo se da ostane iznad tla uprkos magnetnoj sili poda koja je bez milosti osuđivala njegovu nameru. Strah, gnev i beznađe sa svojim maskama su spoticali jedno drugu u prljavoj igri za prevalast na dušom. Kroz tu agoniju, u odsustvu naznake svetlosti i prisustvu nemoći koje se javlja bez oslonca o čvrsto tlo, moje jadne godine ponovo su prošle, onako kaleidoskopski pored mene, a neka čudna ironija ih je vrtela u mraku samo zabave radi. Tad se pojavio i on. Kočijaš.

Nisam isprva znao niti slutio šta njegova zapanjena mršavost, četvrtasta glava ukrašena „mefistofelovskom“ bradicom usadenoj na jače isturenou donjoj vilici, kao i stari ogrtač i bič koji je držao u desnoj ruci (znatno krupnijoj od leve) sa nekom vrstom prezrenog dostojanstva blisko povezanog sa godinama „šibackog“ iskustva i sadizmom njegovog poziva predstavljaju, sve dok se zidovi sobe nisu počeli sužavati i preobraža-

vati u neku vrstu kočije kakve su se vidale na maglovitim ulicama Londona u drugoj polovini devetnaestog veka. Smogao sam snage da se oduprem jezi koju je izazivala kočijaševa pojava i dohvativ sedišta prekrivenog jelenjom kožom.

„Znaš li kuda te vozim?”, zapita Kočijas, „Ne” odgovorih. „Pa, vreme je, vreme je da sud kaže svoje”. I tad se ču zvuk biča i začuše se i praporci konja i kočija naglo jurnu.

Kroz male, pravougaone prozore kočije nazirao se sumrak, tek sa blažom naznakom jarko crvene svetlosti koja je izvlačila linije nad krovovima opustelih kuća. Predeli su se smenjivali: kuće, drveće, proplanci, reke, mostovi, šljunak, pesak, blato, uplakane devojčice, stasiti mladići, neuki pastiri, rascjupane bogomoljke i bradati bogomoljci, ostavljenе supruge, razroka siročad sa praznim zdelama, lažni sveštenici što potkupljuju budale...filozofi, naučnici, advokati...i svi oni, ta masa bezimenih ljudi sa bezimenom prošlošću koja čak nije ni imala poštovanja da im kaže zbogom, bili su povezani nekakvim lancima, nevidljivim duduše, ali sam ih ja u srcu osetio. Osetio sam neraskidivu tugu kako se probija niz hiljade pora na mojoj koži podsećajući me da čitav pejzaž otkriven pred mojim očima, kroz sekvence ljudske patnje, sujetе i uvek svestranog bola rođenog odvajanjem, nije ništa drugo do li skup atoma koji čine moje biće i da ono nikad ne bi ni postojalo da nije njih. Nakon nekog vremena jarko crvena svetlost je počela da odnosi prevlast nad nebom i skoro prkosno uzimala ulogu glasnika vatre. Put se sužavao, i sve više i više osećao se suvi dah puštinje – a na jednom delu, i to onom gde se završavao, odnosno mestu gde se „ulivao” u

beskonacnost peska i žege, nalazila se tabla na kojoj je bledim latinskim slovima bilo ispisano - *Ad tempus vitae* (Doživotno). Glas Kočijaša je tad grubo prozborio;

„Moraš da izadeš sad. Dalje sam putuješ”.

„Ali gde?”, upitah uspaničeno.

Kočijaš nije ništa prozborio, već jednim udarcem biča učinio da konji zagalopiraju kroz vazduh uzdižući se sve više poput nesrećenog Featona ka grotlu sunca i nestanu u vatri.

Stajao sam sasvim sam, onemoćao i bez snage da načinim bilo kakav pokret u korist života. Ali sve se dalje brzo dešavalо. Ugleđah 12 deformisanih figura na čelu sa gorostasom zvanim Sudija koji me priupita;

„Znaš li zašto ti se sudi ?”.

„Ja nisam ubica”, odgovorih.

„To može biti i tačno, ali tvoj pravi zločin nema mnogo veze sa smrću svih tihljudi”, glas mu je odavao toliku uravnotezenost gromskosti da se ona graničila sa savršenim balansom prezira i saosećanja.

„Pa staje onda moj zločin”, upitah.

„Tvoj zločin je... ubistvo jedne ljubavi. Kazna za to je doživotna robija u pustari!”

Nakon izrečene presude probudio sam se u znoju i počeo, po ko zna koji put, u tim ranim jutarnjim časovima čeprkati po svom promašenom životu i iznova prelistavao njebove stranice; sve misli, strasti, dane zanosе, dane tuge, kidanja u duševnom mukama. I ponovo ista stvar: smisao nedostaje. I onda se jos jednom (za svaki slučaj) pitam; jesam li voleo, jesam li mrzeo? Jesam li se smejavao? Jesam li išta tražio? Mislim da sam od svega toga našao samo jednu neoborivu činje-

nicu koja glasi da je ljudsko srce ogromno samovanje u koje niko ne može da prodre. I ta soba, ta moja lična katakomba, taj zatvor koji nosim vazda sa sobom, ni u njega više niko ne može da prodre. Vrata tog zatvora vise ne otključava saosećanje, ni svež humor, ni iskren osmeh, ni čista ljubav; NIŠTA! Nakon mnogo godina čuvan je shvatio da više nema smisla, i da je sve sad u redu, otišao do drugih vrata a ključ poneo sa sobom.

Želeo sam da se istrgnem iz njene utrobe i pregrizem vrpcu koja mi je zavezala dane mladosti čvorom promasenog života. Toliko sam nekad želeo da sklopim oči i probudim se na nekom drugom mestu, spokojnom i srećnom, pa ma gde da se ono nalazilo. Ali, elem, moj nemi prijatelju, iz kože se ne može uteći. Koža, materica, utroba, soba, savest. Uvek te stiska neki omotac (bio on vidljiv ili ne) i određuje ti količinu i vrstu vazduha koji ćeš da udahneš samo da bi preziveo.

„Izvolite vašu kafu”, prekide tok mislima zavodljiv ženski glas oivičen blagim osmehom uvek dobro raspoložene konobarice Keti.

„Thank’s Catty”

„A tu je naravno i dupla votka”, zastade na kratko i dodade „kao po običaju”

„Ljubazna si kao i uvek”

„Samo za moju omiljenu mušteriju”

Keti Stjuart je radila u *Uliksu* kao konoobarica već dve godine, i za to vreme nikada nije kasnila na posao, niti bila gruba prema mušterijama bez obzira na njihove povremene hirove izazvane, koliko vremenskim prilikama, toliko i pritiskom društvenih okolnosti. Nakon što je poslužila svoju mušteriju primetila je nestašicu sećera za njegovim

stolom te je pohitala do šanka da ispravi propust znajući vec da Hektor piće kafu sa dve kocke cukra. U tom trenutku zaokupila je jedna slika, tačnije detalj sasvim slučajno uočen kod Hektora. Jedan pramen njegove uvijene crne kose tako je skladno dodirivao mekanu kožu snežno-belog vrata prozivajući senku na ključnoj kosti u broj devet, skoro na snolik način, da je momentalno podsetio Keti na ono prolećno jutro kada je njen bivši momak Ben, inače ima već godinu i nešto dana od njegove pogibije u avionskoj nesreći, bezbržino spavao u njenoj postelji pružajući joj tako nesvestan i blažen u svetu snova, zadovoljstvo prizorom u kome prvi zraci Aurorine svetlosti uz cvrkut ptica miluju njegov obnažen vrat i izvijaju senku njegove kovrdžave kose. Tada je razmišljala o tome koliko život može biti lep. Sad, uz probuđenu tugu i melanholiјu, uzela je sećer i odnela ga do Hektorovog stola, bez njenog vernog sputnika zvanog osmeh.

„Izvoli, sećer”, reče sa tugom u glasu.

„Hvala ti Keti još jednom”

Nije istina da sam se davno rodio ali imam mnoge uspomene koje me pritiskaju kao što starca pritiskaju svi dani koje je proživeo. Možda sam u početku već trebao sve da završim, ali, da li je to bilo pitanje kukavičluka ili griže savesti koja sledi moralnu odluku da se život mora odživeti ma kakav bio, ni dan danas nisam siguran. Često sebi postavljam to pitanje: da sam okonačao tada život, ne bi li spasao mnoge druge živote koje je moja ruka odnела. Da li bi taj čin onda bio pitanje greha ili plenumitosti? I onda počnem da lutam mislima i zaplićem se u šipražu nedoumica, odsustvu početka i kraja, a sve što iz toga proističe je prokleta nesanica. Početak? Gde je taj

početak bio? Verujem jos u materici koja obliuje dete. Kada me je majka prihvatila u svoju utrobu – to je bio početak. To je bila moja prva soba. Ja nisam toliko učen čovek (kao oni psihijatri i psiholozi) ali verujem da dečije srce prima sve sto mu daruje roditeljska postojbina i još tad oblikuje svaku krivini i svaki skriveni kutak kojim će morati da putuje i otkriva ga, deo po deo, u podnožju misterije zvane život. Med i mleko prijatelju. To ti je to. Mleko dobijaju svi, a med.... Med samo privilegovani.

Moja majka (Bog da joj dušu prosti) bila je hrabra i odlučna žena ali isuviše tvrda u svojim stavovima, nepopustljiva u kriterijumima i reklo bi se isuviše snažna licnost za svoju žensku prirodu. Bila je neurotičarka još od mladosti svoje. Kasnije su te blaže neuroze uzele svoj danak i narušile joj duševno zdravlje i odvukle, koliko u bolest, toliko i u samoću – onu koja nikog ne trpi pa čak ni najrođenije. Valjda se i u detetu to zbiva: hrani se majčinim zdravljem i bolestima, strahovima i besom, medom i mlekom i samo čeka pogodna trenutak da proklijira.

Misljam da je imala želju da mene oblikuje po svojim vidjenjima usled razočaranosti u život, usled roditeljske strogosti kojoj je bila izložena, usled njenog neuspelnog braka, njene razočaranost u ideal ljubavi... Sve se to gomilalo i na kraju odrazilo kao mržnja prema život i sveštu o nesposbnosti da se bude srećan. Da se oseti ukus meda. I tako je i meni to uskratila. Mozda ? Ja kao jedinac sam jednostavno morao budem predmet njen „pobede“. Voleo sam svoju majku, ali sto sam duže živeo sve sam više shvatao da me je njen ljubav izražena kroz posesivnosti i uvek neko otsusvo one istinske neznosti, pritisala i ostavila ožiljke poput traga kocnica

koje se šesto upotrebljavaju na startnom automobilu šarajući tek izmalterisan asfalt.

„Samo da Hektora izvedem na pravi put... biće on veliki čovek, direktor...možda i predsednik jednog dana (ako ne države onda makar grada).” Cesto je te fraze ubacivla u razgovor sa svakom rođakom, svakom poznanicom, a ja sam se osećao zbumjeno, nelagodno, rasejano, moj mladi um to nije mogao da pojmi. Zeleo sam samo da osetim blagodeti života. Da udišem jutarnji vazduh celim bićem.

Sećam se da kad ne bi pričala sa ocem (cesto su se svadjili) svoju zaraćenost bi povremeno sprovodila i preko mene ponavljajući mi: „Nemoj da mu se obračaš, pravi otac se tako ne ponaša... to je jedan običan nitkov od čoveka...”. Te reci bi u meni izazivale znunjenost i kada bi me otac, u vremenu njihove svađe, zvao sebi, ja sam samo kao neko siroče čutao i nisam znao gde da se okrenem i odem; naročito u prisustvu majke, koja bi sve pratila oštrim pogledom

Pričalo se i da je imao ljubavncu jedno vreme, a ja za to nisam siguran, ali ni reakcija moje majke nije bila takva da bi se to primetilo; jednostvano u jednom periodu života on je umro za nju i nije je više intresovalo ni šta radi, ni gde se kreće ni sa kime spava. Moja poslednja uposmena na njega se veže za jedan sasvim običan jesenji dan kad sam se spremao da krenem u školu.

„Hektore” začuo se njegov glas tog ranog jutra.

„Molim tata” odgovorio sam.

„Dođi (prijehaj sine) ”

Želim da ti poklonim ovaj medaljom sa slikom Bogorodice, pripadao je tvom dedi,

on je bio veliki borac, znaš, i častan čovek. Kad jednom ti postaneš svoj čovek zapamti, ma šta radio kreći se u pristojnom društvu i trudi se da budeš čovek u pravom smislu te reči. Kad sam ja bio mlad družio sam se sa pristojnim momcima. Svaki od nas bio je sposoban za nešto; jedan je imao dobar glas, drugi je znao kakvu dobру pošalicu, treci ispričati dobru priču i slično. Kako bilo da bilo, veselili smo se i upoznali život i to nikom od nas nije naudilo, ali svi smo bili džentlmeni Hektore a isto tako i odlični i pošteni Rusi. Bez obzira pobedio ti u životu ili ne, zapamti, uvek se bori časno i poštено. Ne dozvoli da te ljudsko zlo ikad iskvari. Ja znam da ti je duša čista ali pripazi; ono te vreba kad se najmanje nadaš. Sotoni nije ništa milije no kad stavi svoj pečat na dušu pravednika.

Zatim je izvadio iz prednjeg džepa svog kaputa malu knjigu sa kožnim povezom i tudio mi je u ruke,,uzmi ovu knjigu, to je doduše Bibilja, ali ja zelim da pročitaš jedan deo koji se tiče pravednika i njegovih iskušenja. Zove se Knjiga o Jovu. Mislim da si dovoljno sazreo da bi je razumeo. Doći će večeras po tebe.

Rekao je to lagano i tad izade zatvorivši vrata za sobom. Više se nikad nije vratio. Tog popodneva veliku betonski stub se srušio na nekolicinu radnika na građevini čiji je on bio nadzornik. Među nastrandalima je bio i Nikolaj. Ostao je na mestu mrtav i telu mu je bilo skrhano. Kao i moja duša bolom od gubitka oca.

Od tada sam bio potpuno pod majčinim uticajem. ; živeo kako je ona nalagala, sazrevao kako je ona dozvoljavala a kasnije kad sam završivši koledž počeo da pišem za jedne poznate novine morao sam da se bri-

nem o njoj i ostajem s njom većideo dana. Za vreme regrutacije i odlaska u Koreji, o njoj je brinula njena sestra – moja teka. Po povratku, skrhan ratom i onim sto sam video u tih paklenih godinu dana, proveo sam s njom još pet meseci. Toliko joj je trebalo da napusti ovaj svet. Osetio sam tad veliku tugu. Od svih prizora koje su mi prolazili kroz misli u noći bdenja srce mi je zagrejao jedan. Nedeljno je popodne, majka me vodi na kolache u poslastičarnicu. Pokreti kojim mi briše zamazana usta su joj lagani, dodir nežan, a lice obasjano septembaskim suncem sto nas je pozdrvaljao kroz prozore, izuzetno lepo. Kosa vezana u onu rusku punđu koja je krasila devojke jednog doba, oči izrazito plave, izrazito blede, izrazito tečne, izrazito duboke da odaju na vidljiv nacin lepotu jedne žene i njene ranjivosti. Lagani osmeh je bio trijumf tek rođenog spokojstva u mraku životnih nemira kojima je bila izložena. I tako je sedela, gledajući čas u mene čas kroz prozor.

Pitao sam se tada, mslim u trenutku bdenja secajući se tog prozora, šta se to dešava sa čovekom kad ga život slomi? Gde nestaju trenuci sreće koji su se nazirali kao njegovo osobeno pravo dok ih vrtlog života nije progutao. Svako ima pravo da bude srećan. Ali nas ta sreća blagosilja i izdaje zajedno sa ljudima koji ulaze i izlaze iz našeg života, sve dok se jednog dana ne nađemo u pustoj zemlji ispunjenoj ostacima njihovim mana, navika za koje smo smatrali da su rđave, a sad u toj pustoši vidimo njihove prave vrednosti i vidimo da su nam značile mnogo u svoj njihovoj nesavršenosti.

Tako je meni ta uspomena, nikla ponovo u podnožju mog srca, amputirala sve ono loše što se deašvalo poslednjih dana njenog života. Njeno negodovanje za koje sam mislio

da je mukotrpno, njeno učestalo prigovaranje, svoj umor nastao usled neprospavanih noći dok sam pisao članke za jedna časopis i zarađivo bednu platu izdržavajući njome sebe i bolesnu majku, sve dok me nisu primili u jednom kazinu za posao redara zahvaljujci prijatelju mog pokojnog oca ali i mom „korejskom iskustvu” i čvrstoj telesnoj konstituciji. Novčana situacija se poboljšala, ali to je već bio početak mog pada upoznavajući ljudе koje biste želeli da izbegnete po svaku cenu.

Tako je naš dvosoban stančić u Bruklincu postao tih zadnjih meseci njenog života jako tesan i nezdrav, a ona soba u kojoj sam ja obitavao, taj skučen prostor u kom sam se grčio usled svoje uloge staratelja i samoće koja me pratila...pa...ostalo je sećanje...

Loš sam čovek i bezosećajan – nitkov, ubica... To je jasno. Nije moglo biti drugačije i čak i onaj trenutak kad sam kupio kartu za Inferno bio je već zapisan, ali ipak nisam, moj prijatelju, bio takav bio odvajakada. Želim da to znaš. Iako sam gori od zveri ne zaslужujem li i ja pravo na život? Postadoh rđav i to ne poričem, i nema opravdanja za zlodela, ali želeo sam da znaš makar malo o meni. Tu je bio i onaj odvratni Levijant čija me je utroba dokusurila i napunila otrovom onog dana kad sam postao njegov „učenik” tad više nije bilo povratka. Sećam se kad je jednom prilikom rekao: „Znaš ti i ja smo veoma slični”. Tad sam čutao i nisam mogao, ma koliko naprezao um, da nađem i najmanju sličnost među nama. Kakve ja dođavola imam sličnosti sa tom zveri!!!

„Znaš, ti ne možeš da živiš ono što je Dobro, iako se đavolski trudiš, a nećeš nikada ni moći sve dok ne otplatiš dug zlu. Duguješ mu. Ono te obavija. Pa iako si mrtvac, kao i

ja uostalom, u meni ipak živi naslada i užitak kad bednu ljudsku stoku odvojam od života. U tom momentu, kad sklopim oči, vidim kako pulsiraju zajedno i vene i arterije i kapilari u samom srcu kosmosa. Taj prizor zovem ciručlacija života i mene čini spokojnim kad osetim to bitisanje na svojim rukama. A ti? Ti se odupireš. Šta je tebi dripče? Kako li je to ironično – nosiš ime trojanskog junaka a tvoj život ce dobiti smisao tek kad postaneš onaj grčki što ga je ubio. Hektore. Hektore. Možda i mene uspokojiš jednog dana svojim gnevom kad mu se budeš predao u potpunosti.” Reče izlurado se naceri. U tom njegovom osmheu bilo je sažeto sve ono što je ljudski rod obdacio sa gnušanjem, kao prezir, kao zlo; mogla se nazreti i piromanija Nerona, i surovost Dzingis Kana, i pokreti Markiza de Sada.... ali zašto ona. Zasto nju? Ona je bila svetlost mog života, a ja sam sam tu svetlost ugasio, tu dušu.... Zasto sam ja njoj oduzeo život? Na to pitanje ne mogu da odgovorim....ali možda može onaj moj san.

„Osuđen si. Učinio si zločin i ispaštaćeš zbog toga”.

„Koji zločin”, upitah.

Ljudi su navirali sa svih strana pustinje, gomila ljudi spremnih da me linčuju. Tvoj zločin je ubistvo jedne ljubavi. Kazna za to... je Pakao.

„On je već u njemu”, začu se neko iz gomile...

Bese čovek u zemlji Uzu po imenu Jov. Beše on dobar i pravedan covek.

Hektor Nikolajević 23.03.1972

2. Balthazar

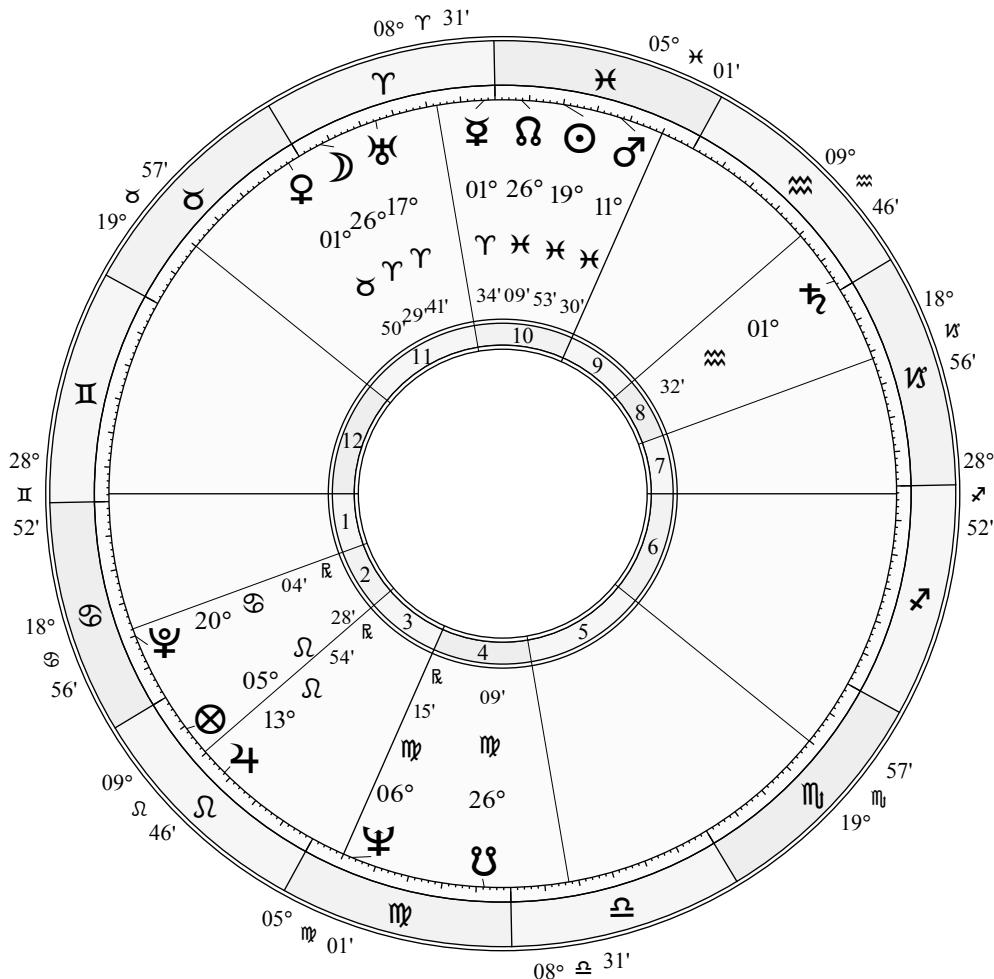
remark on Hector

Hector Nikolaevich

NATAL CHART

10 March 1932
11:10:58
Standard time
New York, New York
40N42'51" 74W00'23"
Time Zone: 5 hours West
Tropical Placidus

Fiksne zvezde aktivirane unutar natala

Deneb Kaitos (sazvežđe Cetus) upliv vrši preko Merkura

Altair (sazvežđe Akvila) upliv vrši preko Saturna

Verteks (Andromeda) upliv preko Meseca

Asc. na Aldebaranu

Ubeđen sam da se u svakom horoskopu jedan entitet rođen kroz najviše nadražene aspekte planeta često iskazuje kao dominantan bez obzira sta predstavlja (ili koga) u natalu. On tako počinje da priča svoju priču i sto više evoluira ostali entiteti padaju u neku vrstu podređenosti njemu. Vodiće glavnu reč.

Čitajući ovo štivo, zapravo već sam naslov i uvodne redove, odmah mi postade jasno da je u Hektorovom slučaju tu glavnu reč preuzele plantarno biće rođeno kroz kontakt ostvaren izmedju *Merkura (vladra Asc) i Saturna (vladar 8. i 9. kuće)* i to dosta čvrst (radi se o egzaktnom sektilu). Uvod u njegovu isповест mahom uvlači čitatelja u svet Saturnovih slika, a prvu aluziju na njih nudi mu već sam naslov „*Zaključana soba*“ (astrološki primer naslova; Merkur je ovde i osoba (1) i zatvorena prostorija (stan ili soba – vladar 4. kuće) ali prirodno i ključ, dok je Satun brava, vrata ili pak lanac koji se teško otklučava u ovom slučaju) kao i uvodne rečenice ..*Izmerio sam sopstvenim šakama (Merkur u Ariesu) do u milimetar (Satrun – tačnost) dužinu i širinu unutrašnjosti pogrebnog sanduka (Satruna – 8 kuca) spravljenog od najgrublje hrastovine (čvrstina)...*

Hektor je inače ličnost koja povezuje sve ostale junake ovog dela, a već se u I. poglavljju (kao što se da zapaziti) nakratko predstavlja i kroz Kristijanove oči, Veruškinu simpatiju, i kriminlani svet koji ce upoznati „zahvaljujći“ Levijantu, i stoga je u neku ruku (po meni) glavni nosilac dramaturgije ovog romana. Čitalac ne može a da ne oseti Hektorove unutrašnje teskobe i borbe sa životom koji ga okružuje kroz ljude, porodicu, okolnosti... i koji bi želeo da promeni. Ne izgleda kao neko ko će se lako predati i ko se neće boriti se do kraja (Merkur je u znaku Ariesa) bilo rečima, bilo delima, međutim njega znatno uslovljava Saturn iz Vodolije i 8. oblasti. Interesantno je da se njihov kontakt bazira na prirodi Merkura (sekstil) što u igru uključuje podosta teskobne (mračne) misli, česta razmišljanja o smrti, umiranju

(Saturn je vladar i 8. kuće u kojoj se i nalazi), smislu života (Saturn vlada i 9. kućom natusa), Jovovim iskušenjima i mnogim drugim stvarima koje nosi taj oživljeni, poprično dominantan entitet u horoskopu Hektora. Jasno je da je Saturn čvrst i neumoljiv (u sedištu svog fiksног znaka) spreman da uspostvi nad natusom dominantnu viziju života po svojoj volji, istovremeno kroz nju provlačeći umnu zatvorenost, introspekciju, borbu sa sobom (Merkur, Aries) sa sudbinom, predskazanjima niklim u svetu snova (u Merkur živi Neptun te se pridružuje Saturnovim naumima)...*Sanjaо sam sobu; njen prostor, onako tiskav, istovremeno zagušljiv i ispunjenu nemom, gustom pomračinom, prihvatao je moje opruženo telo ne dozvoljavajući mu da dodirne tlo. Nisam osećao lakoću, kao što je uobičajno u tom slučaju, vec teret unutrašnjih organa od kojih kao da se u svakom nalazio kilo gvozdenih opiljaka...* stvarajući povremenu depresiju pa čak uslovjavajući i način odevanja i pojavu Hektorovu u javnosti (*Podigao sam glavu i uočio figuru mladića, negde mojih godina, odevenog u crno od glave do pete; crna košulja kratkih rukava, crne pantalone, crne cipele, kosa mu je takođe bila crne boje i talasasta, pomalo duža u odnosu na frizure koje su se nosile tih godina...*)

Međutim da bi ušao u suštinu te Hektorove dramatičnosti moram okrenuti i drugu stranu astrološkog štiva i videti šta se dešava s tim planetama u svetu nesvesnih nagona i priča sudbinskih koje odatle proističu. Dakle, moram ih pronaći u sazvežđima i otkriti im eventualnu vezu sa fiksnim zvezdama (naći skriveni mit). Na tom mestu nalazim dva veoma interesantna pokazatelja – u mnogome dopunitelja natusove ispovesti.

Merkur se našao na fiksnoj zvezdi 2. mgnitude **Deneb Caitos** (rep kita) iz sazvežđa *Cetus(morsko čudovište ili kit)*. Drugim rečima, kada Hektor pismeno predočava svoju ispovest (preko Merkura i Saturna) kao unutrašnju borbu sa stegama (metaforično) iz kojih pokušava da izade, da se iščupa, on priziva priču napisanu u utrobu morskog čudovista (Cetusa) zahvaljujući Joni, koji, po prvoj, biblijskoj verziji mita o Cetusu, beži od sudsbine koju mu je Bog podario da preobrati grešne stanovnike Ninive, nakog čega ga sreće oluja na okeanu i topi mu lađu a njega guta Kit. Tri dana Jona se moli bogu u kitovoj utobi za milost. Reč je o iskupljenju za grešno delo (glavni uvid o detaljima iz Hektorovg života dobijamo baš preko njegove ispovesti i nekoj vrsti iskupljenja koje traži za svoje grehe, a koje čitalac na tom mestu tek maglovito nazire). To je taj dublji deo priče vezan za drastične životne promene (težnju ka njima) koje uvek prati neko teško iskušenje. Po drugoj verziji Cetus je morska neman koju šalje Posejdon da proguta lepu Andromedu „zahvaljući” hvalisanju njene majke da su njih dve lepše od ninf. Ta tragedija zahvata i Andromedu ali i čitavu jednu porodcu.

Uočljivo je da se u natusovoj priči naziru pojedini elementi i tog dela mita preko porodične tragedije (majka duševno obolela, otac rano poginuo...iako je prisustvo devojke ovde izuzeto) a vidimo da Merkur, osim sto predstavlja natusa, istovremeno vlada i 4. kućom (majka, porodica, dom...uzgred rečeno tu naslućujemo i rusko poreklo zahvaljući dodiru vladra 4. kuće sa Saturnom iz Vodolije) a na njegovom vrhu nalazi se Neptun (Posejdon) direktno je nadzirući svojim uticajem; možda baš preko nekog

porodičnog duga (u Mekuru živi i Južni čvor iz 4. kuće te ga „vuče” na dole). To zasad ne znamo. Znamo samo da Hektor teži ka nekoj vrsti duševnog oslobođenja (ide ka vrhu 11 kuće, mogli bi i reći da je u konjunkciji s njim, a istovremeno prati i njenog vladara, Marsa, na 11. stepenu Riba) koje nije lako. Pošto pomenuto sazvežđe a narocito fiksna zvezda *Deneb Caitos* po nekim tradicionalnim izvorima (ali i zakonu čiste logike) ima prirodu veoma sličnu 12. kući (samodestrukcija, samoubistvo (ovde i razmisljnaje o tome), svi vidovi zatvaranja i oduzimanja slobode) potrebno je i uočiti koliko su njeni faktori zastupljeni u životu natusa. S jedne strane u njemu živi dosta snažan „nečist” Neptun (izgon, postavljen je na uglu horoskopa) s druge, natusu je „suđeno” da prati marginalne puteve i svoju bitku bije na njima (dispozitor mu je Mars smešten u Ribama (12) takođe osnažen svojom postavkom na uglu horoskopa) i možda kroz krajnu samopožrtvovanost (Merkur dispozic. u izgonu) zarad nekog višeg cilja koji možda toliko i ne razume (Ribe) na kraju i dobije životnu igru (konjunkcija Severni mesecev čvor u pomenutom znaku). Slagajući tako astološke puzzle dolazimo i do nezaobilaznog Ptolomeja koji zvezdi što prima Merkura daje **prirodu Saturna** (očigledno je !!!) a mi upravo tog Saturna ovde nalazimo kako podstiče Merkura da živi taj izgonski mit.

Medutim ni Saturn ovde nije ostao dužan mitske pozadine. Smešten je na fiksnoj zvezdi *1. magnitude Altair* iz sazvežđa *Akvila* što ga dodatno opisuje kao ne baš lagantu zvezdu s običajem da muči natusa, da ga ranjava konstantno, nakon što bi se on i oporavio od neke nesreće ona donosi novu, budući da je

predstavnik orla koji je kljucao jetru Prometeju, a tradicionalno je predznak za nesreću (ovde možda nezaobilaznu, sodbinsku; Satrun). Jedinu pozitivnu stranu može iskazati u slučaju da se Jupiter nađe na njoj (ili eventualno dobro postavljen Mars) kao uspeh kroz borbu, kao nagrada za hrabrost...Ali kako je ovde u pitanju Saturn – i po prirodi i po postavci malefičan – za očekivati je da se ostvari negativan upliv priče prvenstveno po samog natusa (Merkur 1), njegovog porodičnog života (Merkur 4, kao i kvadrat Saturna sa Mesecom) ali i da partnerske odnosi i ljubavni život stavi u tragično marginalni položaj (Venera vladar 5.– 12. kuce, trpi egzaktni kvadrat od Satruna).

Kad smo kod ljubavnog života čitalac biva svestan pripovedačeve sklonosti da sebi ograničava zadovoljstva u životu i onemogučava rađanje ljubavi, uspešnu potragu za njom, kao i odnos koji bi blagosiljao njegov život – ispunio ga. Žal za nedostatkom tog odnosa propraćen je samoosudom (12 se iskazuje), najverodostojnije predočene kroz san (*tvoj zločin ubistvo jedne ljubavi*).

Venera je u Hektorovom natalu klasifikovana znakom dosta finim za nju (Bik); vedra, optimistocna zenstvena – mnogo karakteristika koje poseduje Veručka (ruska lepotica, glumica...) devojka sa kojom je bio u vezi – ali aktivirana kroz pretnju Saturna (aspektno) sto je vodi ka tragičnom kraju. Uočavamo da se čak i u jednoj kratkoj sceni ove *intimne ispovesti* oseća neka melanholična koju on svojom pojavom unosi među ženski svet (iako ga privlači) uvučen u njegovu priču preko Venere. Reč je o trenutku kad ga konobarica (Venera iz Bika) poslužuje... *Keti je tada je razmišljala o tome koliko život može biti lep. Sad, uz probuđenu tugu i*

melanholiju, uzela je sećer i odnela ga do Hektorovog stola, bez njenog vernog saputnika zvanog osmeh.

Hektorova isповест govori i o preživljenoj *emotivnoj kataklizmi*; svoju epohu živaca pa ako zarad toga osmotrimo njegov Mesec vidimo ga u dosta markantnoj poziciji: konjunkcija sa Uranom, kvadrat sa Saturnom, kvadrat od Plutona. S jedne strane, kroz tu najličniju planetu dobijamo uvid u natusov duševni, unutrasnji život ali s druge strane, u njemu vidimo i majku sa kojom natus deli sudsbinu u popriličnoj meri (već je rečeno da je Merkur vladar 1. i 4. kuće, a Mesec je uvek majka, ali i dete koje se oblikuje u ranom detinjstvu kroz nju). On je ovde u podosta teškom položaju— nije lomljiv i nestabilan (ima snagu koju mu daruje znaka Ariesa) ali može biti podložan neurotičnim stanjima (konjunkcija sa Uranom) depresivan, teskoban, neusaglašen sa životnim radostima (kvadrat Satrun), sklon da se stavlja u bezizlazne situacije, pa čak bude delom i mrzovoljan i posesivan (kvadrat Pluton koji inače u njemu i živi). Manje više sve te osobine nam Hektor predstavlja kroz portret svoje majke... *Moja majka (Bog da joj dušu prosti) bila je hrabra i odlučna žena ali isuviše navalentna u svojim stavovima, nepopustljiva u kriterijumima i reklo bi se tvrdoglavca i isuviše snažna za svoju žensku prirodu. Bila je neurotičarka još od mladosti svoje. Kasnije su te blaže neuroze uzele svoj danak i narušile joj duševno zdravlje i odvukle, koliko u bolest, toliko i u samoću – onu groznu, koja nikog ne trpi pa čak ni najrođenije...* Taj isti Mesec je za svoje delovanje podstaknut i postavkom na fiksnoj zvezdi *Vertek* iz sazvežda Andromeda. Smeštena ja na Andromedinoj kosi tj. glavi

(mentalni problemi) a sklona je da doprinese bolestima i naruši zdravlje osobi, a pošto ovde imamo takav slučaj veoma je verovatno da se i ona preko Meseca (čiji prirodu i nosi) uplela u priču.

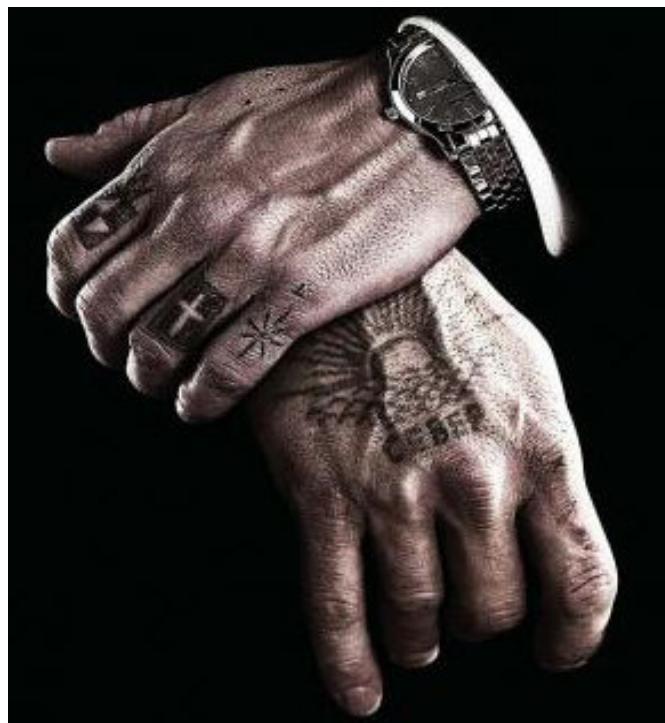
Čitalac Hektorovog oca (na način kojim ga predstavlja) vidi kao dosta plemenitog, dobroćudnog, časnog coveka sa afinitetom da živi život (Jupiter vladar 10. kuće u Lavu) mada sa njim natus ne uspostavlja klasičan odnos otac sin (Jupiter je retrogradan, možda više okrenut sebi, ili u sebe) i kaže da ga za vreme života nije dovoljno dobro upoznao (nedostaje aspekt između Merkura i Jupitera, zapravo postoji ali strašno klimav trigonskim orbisom od 12 stepeni (teoretski nedozvoljenim), dok se i kroz dispoziciju slabo osećaju Ribe = 12). Taj Jupiter (zajedno sa Suncem) zapravo doprinosi unosu svetla u zatvorenu prostoriju o kojoj nam Hektor prioveda ali na nesreću on nije dovoljno aktiviran da bi odneo preim秉stvo u priči. Ipak, primetno je da je otac u par navrata zagolicao Hektorovu mastu pružajući mu potporu za optimistično razmišljanje (na vrhu 3. kuće) i svhatanje života koje se, s vremena na vreme, prelama kroz Hektorove misli i snaćeci mu teznu ka dorbom... *Kad jednom ti postaneš svoj čovek zapamti, ma šta radio kreći se u pristojnom društvu i trudi se da budeš čovek u pravom smislu te reči... Bez obzira pobedio ti u životu ili ne, zapamti, uvek se bori časno i pošteno. Ne dozvoli da te ljudsko zlo ikad iskvare...*

Jupiter je istovremeno i vladar 7. kuće pa kroz njega vidimo i neke ljude koji na pozitivna način ulaze u natusov život (Kristijan, Vera...) ali im Hektor (nesvesno) ne dozvoljava da mu priđu isuviše blizu i brani granice već uspostavljenog Satrunovog carstva.

To bi, sto se tiče astrološke analize i tu-

mačenje Hektorovog života, bilo manje-više sve (zasad). Ono sto čitalac saznaće kroz dalji tok romana prateći Hektorovu tragediju je njegovo posrnuće u svet kriminala iz koga je pokušavao da se isčupa i na kraju je ipak svojim završnim delom našao iskupljenje spasavajući jedan život (menjući ga za svoj) i tako postao *Jov svog sveta*. Stoga je ostao upamćen s Kristijanove strane i oveko-večen u ovom, zasad nepoznatom romanu.

LEVIJATAN

*...na pogled njegov čovjek već pogiba.
Junaka nema da njega razdaraži,
Ko će mu se u lice suprotstvati?*

(Jov. 42:12)

Od kada postoji čovečanstvo, postoji i mit: postoje i svojevrsne priče koje svojim umećem (efektom) prevazilaze vreme pružajući se kroz njegovu beskonačnu spiralu u svim pravcima i bez obzira koji ih narod skrojio, iz čijih usta ispričane, koliko one uzvišene ili

gnusne bile, jednom skrojene one služe kao osnova svim događajima koji će, na ovaj ili onaj način, pronaći svoju metaforu u svetskom teatru spoljašnjih i unutrašnjih borbi u poprište čoveka. Mogao bi reći da mi je pogled nekad toliko čist da u tim pričama ne vidim različite pojedince koji ih, dozvolite mi da kažem, ovaloploćuju, već samo jednu silu koja izbija iz već davno ispričanog događaja, pršti na sve strane i jednom prepoznata (probuđena ili započeta) u figuri od krvi i mesa po božijem obličju, počinje da živi svoj život. U tom životu ljudsko biće samo je oruđe: nema tu nikakvih pojedinaca, nikakvih Napoleona, Šekspira, Čaplina... već samo večita borba između dve sile; sile dobra i zla i one male magnetne dostupnosti određenih bića njihovoj lukavštini.

Čovek je bojište. Eto šta je čovek. *Biti ili ne biti* – reče Hamlet, a neko drugi je rekao da pre ili kasnije svako treba da izabere stranu kako bi postao čovek ili makar ono biće što se tako zove. Ono što me muči u svemu tome je pitanje: kolika je dubina (provalija) između onoga sto zovemo dobro i onoga sto nazivamo zlim? Da li se prepliću kao akvarelne boje ili mastilo u vodi i da li ih je nemoguće razdvojiti? Da li zjape na potpuno suprotnim krajevima jednog oronulog sveta gde se ljudi večno uzdižu i padaju poput klasja pšenice, ili je pad večan? Da li je ostvarenje dobrog nemoguće ukoliko se prethodnbo zlo ne nahrani i napoji, i onda povuče put iskupljenja postom i molitvom? Često sam razmišljao o tim i sličnim pitanjima u besanim noćima pokušavajući da napišem nešto korisno o tom večnom sukobu suprotnih sila, premotavajući u umu mnoge mitove i drevne priče da bi mi na kraju sve to ostalo nekako nejasno – u izmaglici suvih

teorija. Najvrednija stvar koju sam izvuko iz te kontemplacije je jedan san. I to je sve.

Nekad mi sve deluje kao obimna glupavština, kao obmana koja ne zavređuje da bude objasnjena niskosti jednog smrtnika, a nekada, kad pitanje o smislu nadjača slabost moje trivijalne pojave, i njenog lutanja u Dedalusovom laverintu, shvatam... zapravo, ne shvatam ništa.

Ipak, znam jednu priču o nadmoći tame; priču o jednom čoveku čiji nadimak je prizvao ime mitskog bića, biblijske zveri – Levijatana – a opet, prenošen poput zlogobnog šapata u sumraku jednog vremena, jednog posebnog sveta u čije hodnike mnogi smrtnici ne zalaze, dobio sasvim novu vrednost i stvorio novi mit.

Biblija kaže da je Levijatan čudovište koje je opasno probuditi i spominje se u *Jovu* u *Psalmima* i u *Otkrovenju*, a legenda upućuje da njegovo ime vuče korene još iz feničanske mitologije gde se smatralo za čudoviste prvobitnog haosa. Iako ono drema na dnu mora, jednom probuđeno može da se uzdigne stvorivši haos na zemlji i proguta čak i sunce i tako obezbedi carstvo mraka. Normalno je da su ga na osnovu toga neki psiholozi uzimali kao simbol nesvesnog; tačnije kao stecište onih mračnih, nagonskih i neu-moljivih sila i instikata koje može savladati samo božija moć.

Za potrebe naše priče o čoveku koji je nosio nadimak Levijatan, malo toga se sa sigurnšću zna. Postoji jedna anegdota vezan za njegov život koja dosta govori u par reči o njemu, da li je izmičljena ili ne; ja to ne znam, smo sam je čuo, a glasi ovako; kada ga je neki osuđenik na smrt (tako je Levijatan zvao svoje žrtve) priupitao; „Šta ti znači

slika tog škorpiona na grudima čija žaoka se pruža u pravcu tvog srca ”, on mu je dogovorio; „Pa i to malo biće, da bi preživelo onako kako mu je Svevišnji udesio, mora od nekud da crpi otrov”.

Navodno njegovo pravo ima bilo je Kiril a prezime...?...i rano je ostao bez roditelja. Neki kažu da mu je majka nastradala pod misterioznim okolnostima (o tome će detaljnije biti reči u nastavku romana) a da ga je otac napustio još dok je uživao blagodeti u majčinoj utrobi. Jedna deo svog detinjstva proveo je u sirotištu u Saint Petersburgu pod krajnje nehumanim i nezdravim okolnostima, oskudnim obrocima, čestim vašima koje su izjedale decu, pocepanoj i ishabanoj odeći, vaspitačima lišenim ljudskosti i saosećanja prema mališanima kolikо i prema lanjskom snegу, te su često deca umirla od tifusa, i onako neuhranjena bila podložna svim bolestima i epidemijama za koje je se u to vreme znalo (ili ne).

U dvanaestoj godini Kirila uzima pod starateljstvo jedan srednjovečni bračni par solidnih materijalnih mogućnosti ali nezdravih odnosa. Žena je bila omanja slabašna nerodilja u većoj meri pokorna svom mužu izuzev u silnoj želji za detetom koju on nije mogao da obuzdava. Usled toga jedne zimske noći joj je izašao u susret predočavajući joj strogo;

„Slusaj ženo, ako zeliš dete, neka ti ga, ali ne očekuj od mene da će nečije zgepče milovati i imati lepu reč za njega. Ono me ne interesuje poput onog paščeta što luta duž dokova svakog dana.

Taj čovek, budući Kirilov otac, ili bolje rečeno očuh, zvao se Profir i bavio ribarstvom već po tradiciji svojih očeva i dedova

a njegova pojava bila je oličenje onoga što se zove morski vuk sa Severa. Notorni pijanac, prgave naravi, krupnih šaka i dubokih zalizaka sto su podsećali na polumesec, nikako nije mogao sebe da zamisli u ulozi oca. Urođena sebičnost mu nije dozvoljavala da udeli ni pola rublja prosjaku a kamoli malo očinske ljubavi drugom životom biću i u svemu što je radio video bi prevashodno svoj interes. I sam fizički izgled je bio nekako u neskladu sa pojmom dobročinstva; guste, tamne obrve nakostrešenih dlaka oslikavale su gordost, a sivkasto zelene oči, krupne i pomalo iskolačene, nadasve su budile nelagodnost svakome ko bi se susreo s njima; nos je bio širok, dok su nozdrve kad bi duboko disao usled naprezanja prozivodile čudne zvučne efekete. Ono malo golo-bradog prostora tik ispod donje, poprilično debele usne krasio je ožiljak dobijen usled davne kafanske tuče, a uz sve to i redovno je bazio na vodku koju je pio umesto vode. Gustu bradu je ponekad sam skraćivao makazama što bi ostavljalo asimtrične zareze za koje on nije mario.

Baltičko more je bilo njegov dom sa celokupnim ribljim svetom. Ono je činilo veliku uslugu tom ruskom gorostasu blagosiljajući svojim plodovima njegovu veliku ribarnicu smeštenu na periferiji Saint Petersburga šireći miris uvek sveže ribe u krugu od jednog kilometra. Imao je dva pomoćnika, dva svoja saborca s kojim je već preživeo dosta pustolovina; Mihaila i Dmitrija. Dolazak Kirila u kuću Profirevića bio je zapravo nagoveštaj jedne tragedije; njene neminovnosti po svim zakonima – kako ljudskim, tako i kosmičkim. Kiril je kao dete bio jako čutljiv i nije progovrao više od par reči dnevno a taj oskudni dijalog uglavnom je bio posledica nečijeg pi-

tanja i to samo ponekad, ne stalno. Znao je da prečuti odgovor. Deca, i to oni malo stariji, to čutanje su obično shvatali kao provokaciju usled čega je Kiril bio uključen u par tuča kao dete u domu za napuštenu decu. Kazne za takvu neposlušnost u većini slučajeva bile su sankcionisane šibanjem po dlanovima a njeni izvršioci, strogi vaspitači, nisu imali ni malo milosti prema deci. Zamahivali su prutom što su jače mogli. Kirilov govor, tada kao i čitavog predstojećeg života je bio govor pogledom. Naučio je vremenom da njime iskazuje, sumnju, bes, osudu, katastrofu. Reči mu nisu mnogo značile te se nije oslanjao na njih. Pošto je bio čutljiv, povučen, a time nepristupačan dušom i radošću drugima, postajao je stranac u očima ljudi a ljudi ne vole strance. Ponajviše Profir. On ih se gnušao. U početku je taj Krilov očuh zauzeo dosta ravnodušan stav prema tom „derletu“ prepuštajući ga majci, a kad bi mu pomagao u ribarnici trudio se što više da ga okoristi kao jeftinu radnu snagu, ponekad ga čuškačujući i psujući, čisto radi običaja ruskog čoveka.

Međutim, kako je vreme prolazilo u Profiru je sve više rasla mržnja prema karakteru mališana. Smetala mu je njegova nesvakidašnja pojava i njeno drastično odudaranje od slike običnog ruskog čoveka. Tako je izlaz počeo pronalaziti u sve većoj grubosti i nečovečnosti usmernoj prema tom mladom biću.

„Zašto nisi očistio pod kako treba, zašto nisi izbacio riblje iznutrice, zašto nisi... zašto nisi...“, psovao je sve češće Profir, a svako *zašto nisi* je bilo propraćeno šamarom, čuškom, grubim povlačenjem za uvo, dok je jednom radi zabave među svojim pripijenim drugarim dozvao Kirila i naterao ga da popije skoro pola litre vodke držeći mu usta i terajući ga da guta alkohol na silu....

„A nikad od njega čoveka, nikad od njega Rusa“, reče jedan iz pijane družine ribara.

„Ma to i nije Rus, začu se drugi, ko zna šta je. Vidiš kako je taman u licu ko da ga je pravio čergar.... možda i kozak...“, reče nakon što ga je s nekom vrstom imalina premažao po licu. Čuo se tad gromoglasan smeh, dok je dečak u besvesnom stanju teturao po ribarnici spotičući se o sto i padajući na pod premazan smradom riblje masti.

I tako su prošle dve i po godine kad je Kiril već zagazio u petnaestu. Za sve to vreme bio je nedustupan „majčinskoj“ ljubavi Oljuške. Ponašao se kao da ne postoji – sve što je video u njoj bila je neka vrsta dobranamerne figure koja ga prati usput, odeva, hranii, češlja i štiti od povremenih nasrtaja urovnog „oca“. Možda je želeo da joj uzvratni malčice te ljubavi, možda i ne, to verovatno nikad i nećemo saznati ali ono što je zapravo bitno je činjenica koju je Oljuška počela vremenom da shvata (iako to sebi nikad nije priznala do samog kraja) da je možda napravila grešku usvajajući Kirila među svom onom nesrećnom decom. Ali tad, u sirotištu, njenu nedoumicu po pitanju izbora upravo je otklonio on, Kiril. Taj lik ostavljenog dečaka u pocepanoj košulji na par mesta, okrpljenim pantalonama i cipelama dovoljno poderanim da izbace dva nožna prsta napolje, kako stoji izvan ostalih u onoj zagušljivoj, staroj, i već solidno oronuloj prostoriji, polupognute glave zarastao u crnu kosu, sa očima boje balitčkog mora u čijim dubinama je otkrila celokupnu slovensku tugu u trenutku susreta s njima. Upravo ta slika pobudila je u njoj ogroman izliv saosećanja oslobođajući njenu sve jaču majčinsku potrebu da mu pomogne. Želela je da mu pruži dom, hranu, zagrljalj... Kasnije se pitala kako je moguće da je neko

već tako mlad usvojio smrt. Osećala je da je nešto u njemu umrlo i kupilo kartu za nepovrat, lišeći ga svake emocije a ta bezosećajnost graničila se ponekad sa sociopatsvom što je otkrila jednog popodneva krišom ga posmatrajući kako glavu žive ribe steže i smrska je sopstveni rukama i to bez i jedne emocije na licu – ni zadovoljstva ni očaja. Tad joj se javila mračna slutnja da tu stvari neće izaći na dobro.

Profir o tome nije razmišljao nastavljući da kinji dečaka i ne obraćajući mnogo pažnje na njegov unutrašnji razvoj. Za njega je on bio jednostavno čutljivi čudak koji mu pomaže u obavljanju poslova, sluša ono što mu se kaže, i, s vremenem ne vreme, biva predmet „pijane“ zabave njemu i ostalima. I tako je, zahvaljuјći njegovoj neobuzdanoj naravi i nesposobnosti da uočava potrebe drugih, došao i onaj tragičan dan koji će zaувек tom sebičnom ribaru promenići život.

Tog badnjeg jutra, iako je komunizam u Rusiji već uzeo maha, posao u ribarnici je krišom cvetao; ljudi su dolazili sa svih strana kupujući ribu i ostaljujući na desetine rubalja u Profirijevoj kasi. Siromasi, bogataši, radnici, svi su se oni zajedno udružili i već tradicionalno odali postu, kako im to vera i nalaže, ali naročito oni stari kojima je pravoslavlje stotinama godina unazad bilo u srcu i prenosilo se kroz krvotok njihovih očeva i dedova i znali su da ako taj veliki praznik izneveri, iznveriće i ono što ih čini ljudima – što čini njihovu slovensku dušu.

Tokom celog tog dana vladala je dobra atmosfera i zalivalo se čašicama vodke među Profirijevim osobljem. Predveče, kad se sve stišalo i poslednji kupci izašli iz ribarnice, počele su pošalice na račun ruskog čoveka, na račun ruske vlasti, na račun cele Evrope

koja je pre samo par godina buktila u vihoru Prvog svetskog rata, pa sve do ruskih žena i načina na koji one vole one stvari.

„Ej, jesu vid’o danas Kaćušku, kako se lepo utegla, i pustila dugu plavu kosu”, reče Dmitrij.

„Nego šta”, odgovori Mihail.

„Kupuje onog smuđa a sve me gleda i šakuje, mislim da su joj one stvari u krvi”

„To sigurno, onaj njen senilni kancelar slabu odradue.. sigurno mu je smuđ malaksao”

Na tu dodatu opasku smeh pijanaca ispunjava prostoriju.

„Ali zato odradu drugi baćuška moj, zato odraduju drugi...”

„Kirile jel’ bi je uzjašio”, reče Mihali, a Dmitrija zajedno sa Profirijem i jednim dvojicom poznanika koji su se tu nasli prsnu u smeh.

Kiril je samo čutao i nastavio da briše pod ribarnice.

„Kirile, čuješ li ti šta te pitamo. Prihaj ‘vamo”, naredi mu očuh.

Mladić i dalje nije obraćao pažnju na njih uprkos i gromoglasnom odjeku „pijanih” rečišto izlaziše iz usta njegovog neprijatelja.

„Kirile mamicu ti tvoju”, kroz zube proškruguta Profirije, već poprilično besan.

„Ej, Profije, pade mi sad na pamet, kad mu psuješ majčicu lepu, jel’ bi ti to Oljušku, svoju ženu, da naguziš za svaki njegov bezobrazluk”

„Ma ne,... mislim na njegovu majčicu koja ga je ostavila”.

Kad je to čuo Kiril je stegao metlu i zastao sa čišćenjem.

Profirije tad primeti kako po prvi put taj čudak, taj nerazumljivi pridošlica u njegovom domu, zaista obraća pažnju na provokaciju, te se dodatno osmeli da nastavi svoj nastup. Shvatio je da mu je otkrio slabu tačku.

„Sigurno je bila prava ruska lepotica”, nadoveza se i nakon dva-tri sekunda tišine dodade još ” i sigurno je volela one stvari više no leba da jede”.

U tom momentu Kiril neprimetno uze omanji nož spravljen specijalno za čišćenje ribe čije se sečivo previjalo pod određenim uglom i uvuče ga pod rukav ne okrećući se i dalje prema pijanoj grupaciji.

„Ali znate li braćo sta je ovde sad prava ironija”, dok je postavljao to pitanje naim gnu ostalima.

„Ironija je u tome što dok on steže tu dršku metle”, ponovo malo zastade zarad efekta. „Šta Profije, reci nam više”

„Pa, dok on steže tu dršku od metle i zlopati se ovde među nama, za njega divljaci ma, njegova majčica sugurno steže ukrućenu salamuru nekog mršavog brkatog Kozaka...” začu se ponovo kikotanje...

„Da, za te tanke i mršave se priča da su odbareni”, razvaljući se od smeha dodate jedan od one dvojice slučajnih gostiju.

Kiril ostavi metlu, okreće se, napravi par koraka do Profije kao da se ništa ne dešava. Kad se našao na pola metra od njega, tako da je vec mogao osetiti njegov ružan zadah, otpusti rukav, dršak od noža mu pade u dlan i iz sve snage zamahnu rukom zabadajući bođež u Profirijevu telesinu – u njegov naduti stomak, samo par centimetara desno od pupka. Začu se krik.

„Ovo te časti moja mačuška, đubre jedno smrdljivo”, srdito mu prošapta Kiril.

Nakon uboda, snažno ga zagrli i nastavi da mu cepa stomak.

„Braćo, ubi me, pomagajte!”.

Mihail i Dimitrije priskočiše i uhvatiše ga za glavu i telo povlačeći ga unazad, ali nekakva nadljudska sila i dalje drzaše Kirila slepljenog za Profiju. Tada Mihail uze šipku i udari napadača po ledima i glavi te ovaj pade onesvešten na zemlju.

Pričati o onome sto se dalje dešavalo bilo bi već izlišno. Rećiću ču samo da je Profije zahvaljući svojoj snažnoj fizičkoj konstituciji preživeo napad, ali ostao doživotni invalid vezan za kolica, nepokretan od stomaka na dole. Često je osećao jake bolove od rane i nije više išao u ribolov. Odao se pijanstvu, a noću, u snovima, oživljavalо mu se sećanje na taj događaj prizivajući košmare usled kojih je često budio buncajući „đavo se spustio na zemlju....đavo se spustio na zemlju...” Umro je dve godine nakon nesreće, dok se sirotica, njegova žena, plemenita Oljuška, obesila samo par dana nakon negove smrti skrativši sebi i onako tragičan život. Ipak, ono što je one zločudne večeri u ribarnici ostavilo najveći trag jeze, najveću traumu u Profirijevoj maloj i skučenoj duši, nije bio bol – fizički bol tog trenutka – niti prizor krv koja je liptala po podu i mešala se sa ribljom mašču, niti čudan osećaj dok mu bodež cepa kožu. Ne, ništa od toga.

Bio je to Kirilov pogled dok mu je cepao utobu sečivom. U njemu je Profirije primetio nešto demonsko, nešto što nije sa ovog sveta. Znao je sasvim sigurno da ga kroz ta dva plava staklenika ne gleda onaj čudljivi mlađić već nešto što nikako ne pripada ljudskom

i što se nastanilo u telu tog mladog čoveka, priglilo mu dušu i čekalo priliku da zaživi. Mogao se zakleti, Profije, kako je kasnije i pričao svojim prijeteljima, *da se u tom beskonačnom trenutku za njega, a oživljenom u samo par sekundi realnosti, stakleno plaventilo oka, skoro beživotno kad bi ga obično gledao, preobličilo u tamno crvenu nijansu izvučenu iz dubokog pakla; iz najvruće lave koja ne štedi nikoga; ni meso, ni kosti ni lobanju, ni dušu.* ..Zlo ga je tog trenutka nagrizlo, i zahvatilo mu čitavo biće nastanivši se u kasnjim košmarima, traumama i neprestanom željom za samoubistvom koju je Profije lečio ogromnim količinama alkohola. Ta gadna navika mu je i oduzela život prerano.

Što se tiče Kirila, on je optužen za nanošenje teških telesnih povreda i pokušaj ubista i narednih pet godina je obezbedio sebi prebivalište u kaznenom domu u Moskvi. U prilog blažoj kazni išli su mu: maloletsvo, zlodelo urađeno usled afekta (kako je do predstavio Kirilov branitelj) i činjenica da je napadnuti ostao u životu. Šta mu se sve tu dešavalo stvar je već manje poznata i ne toliko bitna za ovaj slučaj, ali ono sto mu se desilo par godina nakon odsluženja kazne kao dva desetvogodisnjem mladiću ne mogu i ne želim da preskočim jer je to onaj momenat kad je njegovo ime upisano u legendu među jednim svetom čija vrata ne otvaraju obični ljudi. I svako ko je znao Kirila, odnosno kasnijeg Levijanata, po imenu, reputaciju ili.... znao je i za taj događaj. Sve ostalo je postalo prekriveno velom tajne ali ne i trenutkom njegove konačne metarmofoze.

Tridesetih godina prošlog veka jedan dva desetvogodišnji mladić zakucao je na vrata uprave vojne formacije koju su mnogi znali kao "idealno pribižešte svom ološu sveta".

Naravno radilo se o Legiji Stranaca. Pukovnik Larsen zadužen za prijem novih regruta upoznao sa njegovima slučajem (donekle ravnodušno, a možda je flegmatičnost zapravo bila prirodno stanje njegovog bića) proučio ga natenane i raspodelio tog Rusa, kako ga je zvao ne obraćajući po navici mnogo pažnje imenima regruta koliko njihovo načijalnoj pripadnosti, formaciji 4. Pešadijskog Puka smeštenog u Alžiru, poznatog i kao Retorta od Legija. Na tom mestu sa svim doživljajima koje je nosilo sa sobom Kiril ce ostati narednih 11 godina, sve do pred kraj Drugog svetskog rata 1944, odnosno završetka Tuniskih Pohoda – serije odlučujućih bitaka na severu Afrike koje su se vodile između saveznika i snaga pakta...

Formacija 4. puka brojala je nekih 400 ljudi, od toga najviše Francuza i Beligijanca, nešto Holanđana, Engleza i Grka, a sto se tiče Rusa, oni su bili prava retkost; uz Kirila smestaj među legionaraima našla su još samo dva njegova „zemljaka” raspoređena u druge vodove. Komandir voda kome je on bio dodeljen zvao se Lurk - Holanđanin; čovek čvrste fizičke konstitucije, uvek uredno potkresanih brčića što su se poput tanke crte pružali iznad gornje usne, s jednom obrvom uzdignutijom u odnosu na drugu, a između ostalog karakterisali su ga još i brzi i žustri pokreti, kao i manjakalna pedantnost. Mada bi se za njega generalno moglo reći da je bio čovečan i čestit čovek, i donekle cenjen zbog tih svojih kvaliteta, ipak ga je pratio glas da je nekako mekši i fleksibilni u odnosu na druge vodnike što je relzultiralo manjkom discipline među njegovim ljudima. Imao je i tu nesreću da je njegov vod bio izrazito multinacionalan ali i „multipersonalan”, sa pravom papazjanijom različitim likova koji-

ma je bilo teško da se uklope u jednu funkcionalnu celinu, a od kojih bi mogao pomenuti samo neke; Bazil – jedan od retkih Amerikanaca u legionarskoj službi prepoznatljiv kao neizlečiv kockar (pričalo se da je zbog dugova i morao napustiti SAD), višetalentovan prevarant sa urođenom spsobnošću da pridobije čoveka kroz priču, da ga ubedi kako je zapravo TO bilo nepohodno u ispravnosti stvari koja je prvashodno njemu (Bazilu) donosila dobit. Važio je za jednog od retkih sa kojima je Kiril sklopio prijateljstvo, i sa kojim će mnogo godina kasnije ući u kriminalne poslove na teritoriji Njujorka. Zatim tu su bili i Pjer i Luj; dva nerazdvojiva Francuza homoseksualnih sklonosti, Grk, Atis, sa zloglasnom reputacijom bivšeg silovatelja, kao i niz drugih kadeta sa manje ili više prljavom prošlošću kako se uvek pričalo; delom radi istine, delom radi reputacije koja je morala da se održava među vojnicima.

Ipak, svi oni kad bi se skupili zajedno sa svojom sumljivom prošloću nisu bili ništa naspram jednog Francuza koga je pratila reputacija zveri, a to je i bio. Zvali su ga, sasvim jednostavno – Francuz. Važio je za strah i trepet, ne samo među vojnicima već i među onima koji su nosili činove. Iako mu je pripadao najniži vojni čin kaplara, to mu je bilo sasvim dovoljno za slobodu kretanja koliko zbog prgave i agrontan prirode, toliko i zbog fizičke snage (izgledao je kao da je od brda odvaljen a jednom je zarad opklade nokautirao vola golim ruka) i veza koju je imao u vojnim vrhovima. Mrzeli su ga svi – od običnih kadeta do kapetana formacije, ali nisu mogli ništa da urade s njim. Znalo se da iznuđuje pare, da organizuje partije pokera (i ne plaća svoje dugove), da mu arogancija dozvoljava da se krajnje drsko ophodi prema

starijim vojnicima) a par puta je poslao na urgentnu one koju su se osmellil da mu se suprotstave. Pričalo se, doduše samo pričalo, da je jednom i ubio vojnika a telo su kasnije zakopali i zataškali ceo slučaj pričom da je nestao u vojnem pohodu.

Kako god, da ne dužim. Jednom prilikom trećeg meseca Kirilove službe taj Francuz uočivški ga još u startu, u prvim danima njegovog prispeća, kao samotnjaka, kao nekog veoma asocijalnog ko često nakon vežbi u predvečerje sedi na klupi i čita *Pustu zemlju* T.S Eliota, reši da ga nauči pameti. Išao mu je na živce i htio je da uspostvi autoritet nad njim, kao i nad drugima, te mu je prišao sa još jednim njegovim vernim pratiocem za koga se pričalo da mu je služavka u svakom pogledu, i obratio;

„Ej, ti vojniče, ovo ti nije čitalski klub, ’ajde na noge lagane i da mi doneseš vode iz onog bunara”

Njegov snažan glas pobudio je pažnju među drugim vojnicima i sve oči su počele da se okreću prema njima. Kiril je znao o čemu se radi, nije to bilo pitanje vode, niti naređenje izrečeno iz opravdanih vojnih razloga, već čista provokacija. Na kratko uzdignu glavu odvajajući oči od štiva i pogleda tu grdosiju od čoveka: njegovu tesnu uniformu spremnu da pukne pod snažnom muškulaturom, njegov zbijeni vrat, guste crne spojene obrve i sitne podrugljive oči koje su mu izazivale čudan osecaj gađenja. Nakon tog kratkog odmeravanja Kiril ponovo spusti pogled među stranice knjige i nastavi sa čitanjem.

„Da li si me čuo sta sam ti rek’o, nemoj da tebe zahvatim i izmerim tobom temperaturu vode.”

„Vidim da imaš noge, a imaš i ruke, a kofa ti je tamo”, odgovori Kiril.

Taj odgovor izazvao je zaprepašćenje među svim prisutnim i nevericu u njihov sopstveni sluh. Na stotine očiju fokusirale su se u jednu tačku; tačku u kojoj se sureću Francuz i Rus. Francuz na taj odgovor, skoro ga i ne čuvši do kraja, momentalno zahvati Rusa svojim snažnim ručerdama i baci ga dva metra od sebe na zemlju. Kiril je pokušao da ustane, ali tek što se digao na noge, Francuz ga opet zahvati udarcem u rebra s desne strane grudnog koša i izbio mu vaduh iz pluća. Dok je Rus nemoćno pokušavao doći do njega, suparnik ga ponovo uzdгину и бaci skoro tri metra dalje. Kirilu se činilo da je potpao pod neki voz; lokomotivu koja nema kočnice. U završnici Francuz ga udari nogom u stomak, uhvati za gušu, diže i udarcem pesnice u lice razbi mu nos i raskrvari gornju usnu pri tom mu izbivši i jedan zub. Kiril je pao na zemlju onemoćao, nesvestan gde se nalazi. Očekivao je kranji izdah, završnu scenu...dodir svog (palog) anđela. Dušmanin mu se zatim približio, uhvatio ga za kosu i uneo mu se u lice:

„Eto vidiš kao se ovde naplaćuje neposlušnost, bolje bi ti bilo si doneo onu kofu vode koju sam tražio od tebe”.

Ljudi su gledali, tu je bio prisutan čak i vodnik, ali nije smeо ništa da kaže.

„Slušaj me”, promrlja Kirl sa ustima punim krv i grcajući „slušaj me...”.

„O, pa on hoće nesto da kaže...možda izvinjenje...”, cinično ce Francuz

„Savetovao bi ti da dovršiš posao i da me ubiješ...u supornom...u suprotnom...ako se oporavim ja ћu biti tvoj kosač, onaj koji će

staviti završnu tačku na tvoje žitje...”, na izmaku snage reče Rus.

Francuz malo zastade kao da ga je taj odgovor istovremeno zbulio i iznenadio, pa ga priupita;

„A kako nameravas to da uradiš ako smem da pitam”

„Udaviću te sopstvenim rukama.”

Francuz nakon toga začuta par sekundi pa ispusti iz svojih pluća gromoglasan smeh. Smejao se skoro ludački, obscesno, manikalno, da je čitav vojni poligon brujo...

„E, ako je tako”, nastavi sa smehom koji se polako stišavao ”ako je tako, kao što obećavaš, iz puke radoznalosti, ostaviću te u životu, a ti ne zaboravi šta si obećao, među svim ovim vašljivom svedocima dana danasnjeg...

„Nosite ovo rusko đubre u bolnicu...”

Vojna ambulanta u kojoj je smešten Kiril beše neka baraka sa nekoliko prostorija u kojima su ležali bolesnici. Osoblje su činili jedan doktor i dve bolničarke. Čaršafi kreverte u kojim su ležali bolesnici su se osećali na amonijak i bili su solidno prljavi.

Tu je Kirli proveo nekih mesec dana do svog oporavka, a tog utorka, dok je tako ležao u zavojima i trpeо tek sveže bolove, napolju, s druge strane prozorskog okna po red koga se nalazio njegov smeštaj, širilo se povečerje i nebo koje još uvek nije prekrio mrak a vojni poligon je zahvaljujući tom sunčevom smiraju poprimio neki apstraktan izgled, kao da se ukazuje u kakvom snu. Par vojnik je završavalо večernju smotru i spremalo se za povečerje. Okrenuo je glavu i pogledao na tavanicu. Neka čudna pukotina

svojom krivudanjem odavlja je sliku planinske reke za koju bi se mogao zakleti da je već negde video.

Razmišljao je o svom životu; o pet izgubljenih godina u zatvoru, o onome što je tamo preživeo, o potucanju po moskovskim ulicama nakon odsluženja kazne, o tome kako ga je život promašio i kako svet u kome živi ne pripada danu; ne pripada ljudima iz dnevne svetlosti. Video je male radosti i tuge tih dnevnih ljudi. Nije im na njima zavideo, ali je mržnja buktala u njemu. Mržnja što su mu ti ljudi oduzeli pravo na život. Onda se setio kako je jedni momentan blagostanja bio bas onaj kad je proburazio Profija, dok mu se krva slivala niz ruke i dok je osećao pulsiranje njegovog tela...tada se osetio živim.

Bolničarka mu je trećeg dana oporavka dala da čita *Volju za moć*, F. Ničea. U njoj je počeo da pronalazi smisao svojih nastojanja i svoje ličnosti a najviše pažnje mu je privukao odlomak u kome se kaže;...*od pritiska obilja, od napona sile koje u nama neprekidno rastu a ne mogu sebi naći oduške, stvara se stanje nalik na buru; naša priroda se zamračuje. Učenje koje čini kraj takvom stanju na taj način što ma šta zapoveda: preocenjivanje vrednosti pomoći kojih nagomilane sile nalaze put i pravac, tako da eksplodiraju u mnjama i delima – ne mora ni najmanje biti neko učenje o sreći; oslobođajući sile koje su do bola bile pretrpane i priguštene, ono donosi sreću....zadovoljstvo se javlja tamo gde se javlja osećanje moći. Sreća je gospodarenje svetom o moći i pobedi. Napredak: snaženje tipa, sposobnost za veliku volju; sve ostalo je nesporazum i opasnost.*

Povremeno podsećanje da mora ispuniti svoje obećanje ublažavalо mu je fizički bol i činilo radost ali je postojala nedoumica oko

izvršenja. Znao je da Francuza može smaknuti jer ništa nije nemoguće, a znao je i da čitava stvar može biti zataškana ako poduhvat bude uspešan bez...da ode na vojni sud. Uostalom, ratovalo se, uvek su se dešavali neki nemiri a nestanak jednog problematičnog čoveka neće značiti mnogo naročito ako je on u notesu vojnika i starešina obezbedio mesto za odstrel. Jedini problem je što niko nije imao petlju da to uradi. Takvo smaknuće putem vatrenog oružja bi bio u najmnju ruku čin kukavičluka, a boriti se prsa u prsa i izaći s njim na mejdan bi bila ludost (uostalom već je osetio rezultat na svojoj koži). Njegovih 1.80 visine i 82 kile težine nisu ni u kom slučaju mogli parirati 120 kila i 2 metra visine protivnika. Uostalom taj čovek je bio po konstituciji kao od stene načinjen.

Setio se tad jednog robijaša s kojim je služio kaznu, Bulkina. Bio je poprilično žgoljav, nadut u licu, malih ušiju i razigranih očiju preko kojih su se ogledale sulude ideje nastanjeni u njegovom umu. Po njegovim reakcijama i pokretima u posmatraču je odavao utisak kofeinskog zavisnika, a akt po kome su ga upamtili robijaši i uvrstili u red onih malobrojnih imena sa priznanjem i dozom nekog suludog poštovanja koje se graniči sa legendom, ili zatvorskim mitom, bilo je zapravo ubistvo Petra Apolitovića. Taj Apolitović bio je poznat po tome što se bavio organizovanim kriminalom dvadesetih godina prošlog veka, i dosta dugo je izmicao zakonu zahvaljući svojoj nedodirljivosti, sve dok jednog dana nije napravio grešku i platilo njome danak u vidu oduzimanja slobode. Kako god, u zatvoru je nastavio sa svojim delovanjeim i važio za neku vrstu zatvorskog bosa kontrolišući sve: od zatvorenika do njihovih poroka. I tako je jednog dana Bulkin

odbio da plati bosovim ljudima bocu vodke dobijene na veresiju što ga je koštalo dobrog batinanja. Par dana nakon sto se oporavio od batina, za vreme ručka, dok je prolazio noseći svoju zdelu, pored zasebnog dela rezervisnog za Apolitoviča i njegove ljude, u jednom mahu, izvadi šilo, skočio na bosa i poput šivače mašine obrubi predeo oko njegovih grudi i srca. Zvučalo je neverovatno, ali, za samo 20 sekundi zadao je 38 uboda!!! tako otpremivši Apolita u svet mrtvih a sebe na električnu stolicu.

U međuvremenu neko od zatvorenika ga je priupitao zašto je tako presudio sebi;

On se okrenu prema njemu i reče;

„Da li sam???

„Pogledaj sve ove insekte sto puze pred čašicom nekih budala sa zrnom moći. Hmm, njihovi prokleti robovi. E, a pogledaj sad mene kako kroz svoj izvršen čin budim strahopštovanje. He,he,he,hee...da imam šansu za život već sutra bi postao njihov bos. Bespoogoovorni. A znaš li zašto? Znaš li šta čini razliku između čoveka i miša ?

Ludost. Da baćuška, ludost izražena kroz volju i spremnost da se uradi nešto što niko drugi ne može. To je moć. Nije moć ležati na novcu i povlačiti konce. To je samo sticaj okolnosti koje će se promeniti. Kao i taj bos. Da ga nisam otpremio, sutra bi ga neko drugi zamenio i on bi već otišao u zaborav. Niko ga posle toga ne bi poštovao; poštovanje je nosio sa vlašću. To je samo mekano govno. Kad ti iz očiju izbjiga žar suludosti i odlučnosti, kad deluješ instinktivo bez pogovora ili savesne misli i kad si spremjan da u trenutku prekolješ i kad to miševi osete. Avaj braco. Avaj!!! Poštovaće te tad i kao starca od 90 godina i plašiće te se kao što su drhatli

i u onom trenutku kad ti beše 30. Ej stražar. Reci onim govnarima da sam spremjan za vešala. Divan je dan. Halliuja!!!

Taj suludi Bulkin dao mu je ideju. A i setio se načina kako da onesposobi „životnju”. Seljaci kad bi klali vola ili neku drugu krupnu životnju, znali su da je najbolji način za njeno smaknuće bilo probadanje vrata šilom nakon što bi napisali krvni sud. Zatim bi pušteli vola da bi krvari i nemoćno se tetura dok na kraju ne bi lipsao. To je recept i za smrdljivog Francuza. Kako se toga ranije nije setio ?!. Sve što mu je potrebno od oruđa su šilo od nekih 20 cm i parče narezane žice, s tim što mora obezbediti i učešće na partiji pokera koja se redovno održavala nedeljom navečer. Znao je iz pouzdanih izvora da Francuz ne propušta ni jednu partiju.

U međuvremenu su se među vojnicima počele sprovoditi opklade. U pobednika se nije sumnjalo ali je pravo pitanje zapravo bilo da li će do „rusko-francuskog” obračuna doći ili ne. Procentalanu prevagu među kladioničaraima odnosilo je izuzeće borbe (2/3 -1/3) dok se među manjinom koja je verovala da će ponovo gledati Francuza u akciji, tipovalo baš na pobedu tog omraženog gorostasa. Jedino je Bazili, okoreli kockar, želeo da stavi ulog na Kirilovi pobedu; i to tako odlučno (skoro strastveno) da je sve novce što je imao, zajedno sa usteđevinom, uložio u, kako je on govorio, sigurni dobitak.

„Znam da si po zanimanju kockar”, reče mu jednom prilikom Ernesto, Španac krvdžave kose, skupljač opklada „ali si i nepopravljiv ludak, kako misliš da se desi to čudo...”

„E, ne znaš ti ništa; nije li David pobedio Golijata...”

„Mani se tih biblijskih priča, znaš vrlo dobro, kao i ja, ko je Francuz i šta je on. Znaš da mu se pripisuje smaknuće nekoliko ljudi iz ovog garnizona. Ta životinja nema nikave savesti i misli da mu je sve omogućeno”

„Francuz je jedna obična ništarija koja koristio snagu i jarost, ali u suštini on je budala koja se hrani strahom drugih”, odgovori Bazil i nastavi sve ubedljivije da iznosi svoju teoriju Špancu.

„Da li si li video ovog Rusa; jesи ли ga posmatrao? E moj prijatelju, koliko imam iskustva za kocku, toliko imam i iskustva u proceni ljudskog karaktera. Poker igraš sa raznim ljudim, a za mojim stolom su sedeli na stotine, možda i hiljade raznoraznih blefera, podvodača, nitkova, smutljivaca, pa i onih dobrih, otmenih, poznatih među narodom... političara, poslanika, kriminalca, glumaca... a sad kad premotam sve njih gotovo sam siguran da ovakvog kao što je Rus nisam video. Ako pogledaš oči tog Rusa malo pažljivije, videćeš da u njima ima nečeg đavolskog što nikako ne pripada ovom svetu; nečeg što u sebi nosi ogromnu mržnju prema životu i ljudima. Kad se ona jednom rodi, e onda si brate moj uprege đavola (ili je on upregao tebe ?!). A znaš li šta je suština svega toga? Đavo nikad ne gubi i uvek će zahvaljući lukavosti naći slabu tačku i način kako da uzme nepokornu mu dušu. Zapamti to.

Došla je i ta noć, *Noć kocke* kako su je zvali vojnici. Kiril se za tih šest meseci potpuno oporavio i uzeo je svoje učešće u pokeru. Partije su se održavle u prostoriji koja je bila neka vrsta kantine, odnosno vojne kafane gde se obično predveče pilo, šegačilo, kockalo, i uvek se moglo videti makar pedest gostiju, kako uz dobru kapljicu i šalu daju oduška svom vojničkom pozivu. Partija je

bila ugovorena i celokupna pažnja garnizona je tog dan bila usmerena na nju. Četvorka koja je uzela učešće: Kiril, Francuz, Antonio – italijanski vojni komformista, ljubitelj vina i tamnoputih žena a nadasve kartaroškog adrenalina, a tu je naravno i bio Bazil.

Partija je manje-više tekla normalim tokom, čak se nije osećala ni tenzija među glavnim protagonistima priče, bar veći deo večeri. A onda, kad je već došla ponoć, usledila je poslednja podela. Prvi je izašao Bazil, nakon njega Antonio. U finalnom poker-skom dvoboju ostali su Francuz i Kiril.

„Flush”, reče Francuz, „šta imaš ti Boљešvik”

Kiril ga pogleda i Francuz u tom momen-tu, u njegovim očima uoči isto ono što i Profirije nekoliko godina pre njega a o čemu je samo par dana ranije i Bazil pričao. Uočio je da ga đavo gleda i da mu nagoveštava trenutak smrti. Upravo sad, upravo ovde. Ne-izbežno je! Za trenutak primetno preblede u licu, što uočiše par njih, smeštenih blizu kartaškog stola. Uočiše trenutačnu oduzetost po prvi put njegovog teškog i gloma-znog tela i lica često zgrčenog ljutnjon upu-ćenoj ostaku sveta.

„Ja imam osvetu”, odgovori jetko i glasno Rus.

Sve se dalje odigralo munjevitim brzinom, u deliću sekunde. Hitrim pokretom mungosa, Kiril izvadi šilo iz rukava i zabi ga u Fancuzovu šaku združenom sa šipalom karata, i to tako silovito da je zapravo, kako se kasnije pričalo među vojnicima, zakucao nadlanicu protivnika u pokerški sto. Zatim se prebaci preko stola izvadivši predhodno ispod kože ručnog sata žicu već unapred pri-premljenu za protivnikov vrat, zakorači ga i

pope se na njegova široka leđa. Nogama mu steže telo, a uz pomoć žice napravi i krvari obruč na vratnom delu podosta krupnom i muskularurnom poput bivoljskog. Čitava scena se tako munjevito odigrala da ni Francuz ni svi ostali nisu znali šta se zapravo dešava; izgledalo je potpuno nestvarno, nemoguće...kao da svi zajedno, kolektivno sanjaju neki njima nepoznat san po prvi put. Ali taj san je pričao rečima relanosti u prilog Kirila i njegove figure priljubljene na pozamašnim plećima one telesine koju su svi prezirali, kako žicom pravi krvavi pravolinski urez na vratini nesrećnika.

Onom slobodnom rukom pokuša F. da olabavi žicu i da se istrgne iz nepovoljnog položaja teturačući se svom snagom ne bi li zbacio Kirila sa sebe. Drugu ruku uprkos snazi nije mogao ni da makne a da ne povuče čitav sto sa sobom, dok debeli mu prsti nisu bili pogodni da makar i malo rasklimaju žicu stegnutu oko vrata. Francuzu je polako počelo da se magli pred očima. Naletom adrenalina, digao je sto desnom probijenom rukom i zamahnuo snažno da mu se usled toga ona razdera od sredine nadlanice do mesta gde se spajaju sredni prst i domali, tako da je sad ličila na neko oklemljeno riblje peraje. Zatim je pokušavao da s njome dohvati Kirila krećući se levo desno po kantini, sve više gubeći kontrolu nad pokretima i telom. Krv se nemilce slivala niz vrat iz presečenih arterija i kapilara natapajući njegovu vojničku košulju crvenom tečnošću koja se više nikad neće oprati. Pao je na kolena i sve što je video u zadnjem trenutku života, bila je figura kaplara kojem je jednom prilikom iznudio novac i radi zabave ga bacio u blatnjavi deo na periferiji kasarne. Sad se ta, njegova slika počela gubiti iz vidokruga a njeno mesto

zakuplila je novopridošla savest o jednom zlodelu utirući tako put sivilu što je nagovestavalo ulazak u večna lovišta.

Kad je već pao na zemlju i bio mrtav Kiril je nastavi da steže žicu oko vrata sve dok nije došla do vratnog pršljena i učinila da se glava otegli na beživotnom telu. Zatim je ustao uezao nož sa obližnjeg stola i dovršio posao. Krvavih ruku, koliko od krvi Francuza toliko i od svoje jer mu je usled siline stiskanja žica probila kožu na dlanovima, diže odsečenu glavu nesrećnika i trijumfalno izgovori Elijotove stihove na svoj nacin;

*I ovaj Francuz, zaboravi sad krik galeba,
valove pučinske, dobitak i gubitak
Tamo gde sad ide tišina će mu glodati kosti šapatom,
Dok se teturao i izvlačio pred smrću
prošao je kroz doba mladosti i starosti
svoje
Ulazeći u vir
I svi vi što sad okrećete kormilo života i
gledate u vetar
Hrišćani, Židovi i Muhamedijanci, Britanci, Belgijanci i Grci
Setite se Francuza; on jednom beše pun
života kao i vi.*

I tako je sve počelo. Levijatan se rodio te noći i nastavio da živi. U godinama koje su predstojale hranio se ljudskom krvlju kad god je imao priliku; a svi oni koji su ga „upoznali“ osetli su u njemu onaj žar ludosti i odlučnosti koji održavaju vatru moći o kojoj je jednom davno, pred izvršenje smrtne kazne, pričao zatvorenik Bulkin...

3. Balthazar

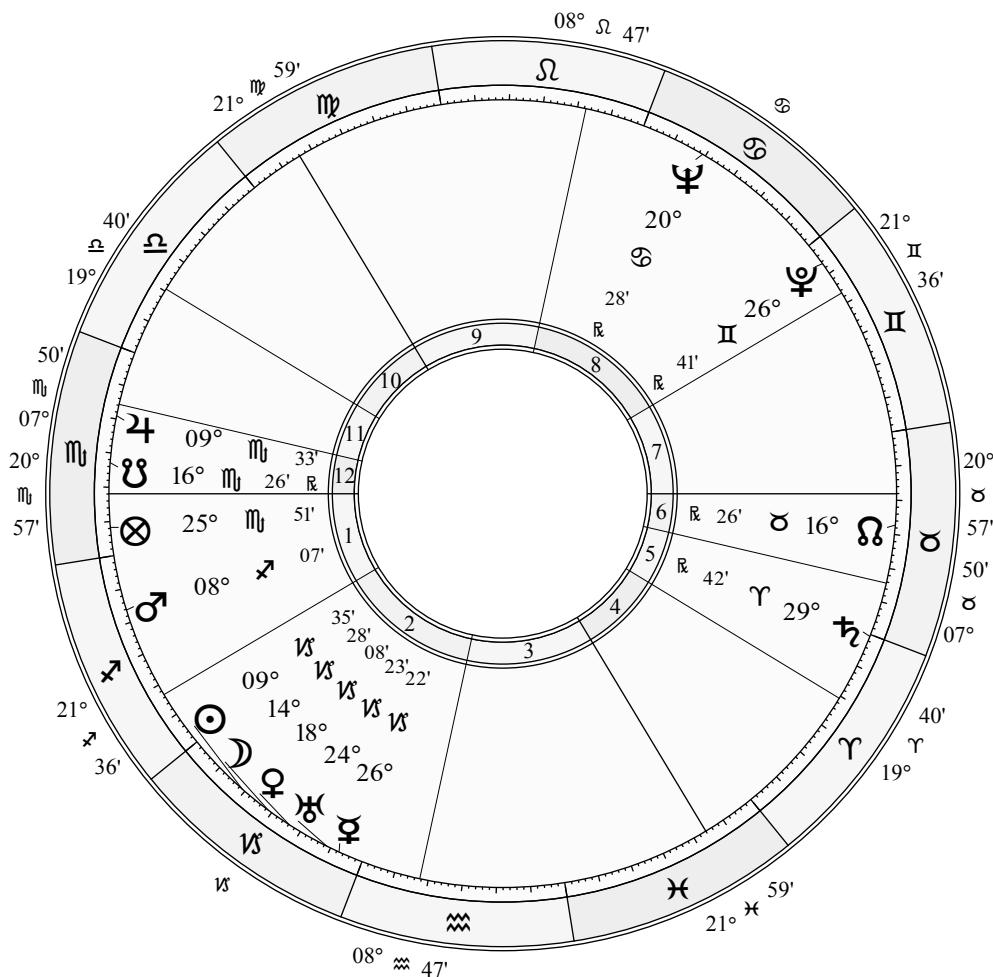
remark on Leviathan

Leviant

NATAL CHART

1 January 1911
4:52
Standard time
Saint Petersburg, Russia
59 N 55 30 E 15
Time Zone: 2 hr 1 min East
Tropical Placidus

Fiksne zvezde aktivirane unutar natala

Anatares - upliv vrši preko Marsa (sazvezđe Scopio)

Unukalhai – upliv preko Ascedenta

Facies – upliv preko Sunca (sazvezđe Sagittarius)

Deneb – upliv preko Venere

Nekada zaista nije lako sa pozudanšću predočiti u kom smeru se odvija žitje čoveka posmatrajući ga preko slike kosmičkog žiga stvorenog presekom jednog – nikad ponovljenog – vremena i prostora. Gde je tu margina s koje se klizi u svet društvene izolovanosti i ulazi u carstvo s one strane Mojsijevih zakona. Gde je? Očigledno kroz

ovaj romansirani prikaz jednog dela Kirilovog života naziremo prirodu dobra kojoj je suđeno da se uruši i regeneriše u zlo. Ako već imamo *ascedentalnog Škorpiona* imamo tu vratnicu (mesto prelaza svetova) ali ne u smislu sigurnosti koja garantuje promene i transformacije, već više u vidu oslobođanja pršteće volje i napona narastajućih sila koji vodi natusa ka prelazu – ma kakav da je on. Godine metafizičkog iskustva mi govore da je polje horoskopa samo mesto na kome otkrivamo po određenim obrascima skriveno preimrućstvo jedne sfere u odnosu na ostale, tačnije na ostalih 11 (12 sfera = 12 kuća = 12 znakova) i zatim uviđamo kako po toj sferi operiraju planetrane sile (kao u slučaju Majkl Kejn i njegove 12-ice i sveta filma) manjeg ili većeg inteziteta. Mogao bi slikovito na taj način uporediti horoskop sa slikom kapljice tečnosti određene sadržine (recimo piće – vodka) koja će svoj pravi „život“ pronaći samo u jednoj do 12 posuda razvrstanih ispod nje (dakle, ako kap vodke padne u posudu sa vodom izgubiće se, ako padne u posudu sa sokom takođe, ali ako padne u posudu sa vodkom tu će pronaći život). Na kraju krajeva; svaka ptica leti svome jatu. Gavran je među golubovima stranac.

Što se tiče Kirilovog natala očigledna je snažna zastupljenoet serija 12 i 8. On je neko ko se svojim ponašanjem veoma teško uklapa u društvene obrasce (makar na početku života gde ga vidimo kao čutljivog, čudnog, neprilagođenog...) a u prilog tome ide i Mars kao istovremeni vladar i 1. i 12. kuće (ličnost izvan tradicije i običaja kojima se kreće savremeni svet). Priča kaže da ga drugi ljudi počev od vršnjaka iz sirotišta, vaspitača, staratelja doživljavaju kao neku zagonteku ili bolje rečeno puzlu koja ne može svojim

oblikom da se uklopi ni u jedan njima shvatljivi obrazac (društvenu sliku). Kiril s te strane živi u nekoj *vrsti izolacije* (vredi zapaziti u tu svrhu i da je Mars jedina neaspektovan planeta, što ga u određenom kontekstu može učiniti i nedodirljivim, nevidljivim i izolovanim i, naravno, van zakona podložnog promeni kao i nizu drugih relevantnih mogućnosti). Ta izolacija mu omogućava uronjenost u sopstveni svet i okrenutost sebi. On je neko ko definitivno ne želi da se menja, pa čak ne daje ni nagoveštaje blage promene ili pak dostupnosti što se tiče njegove pomajke Oljuške (s jedne strane, Mars je u prvoj kući (okrenutost sebi) a s druge u pitanju je planeta kojoj su odnosi, diplomacija, socijalni kontakti podosta strani i bez obzira sto je u *promenljivom znaku* (Strelac) ta promena može da se desi samo na njemu poznat način) a za tu dozu otpora zaslužan je svakako delom i „urušavajući“ Satrun koji živi u njemu (iz 29 stepena Ariosa) i već na tom mestu javlja se spona između dve prirodno malefične planete koje po običaju mogu asimilirati popriličnu dozu lošeg ili zlog i mislim da se kroz njih nazire i ona slika Kirilove bezosećajnosti, ili emocionalne amputiranosti dok „gnjeći“ pred skrivenim Oljuškinim pogledom ribu golim rukama (naravno u tom činu ima udela i natalno veoma loše postvaljen Mesec (Jarac, uklještenost) koji i prirodno nedostaje ascedentaknom znaku, ali o tome malo kasnije.)

Već u startu autor nam predstavlja Kirila (odnosno Levijanta) kao nekog ekstremno opasnog, čiji život je prihvatio nadmoć tame; *nekog na čiji pogled čovek već pogiba*. Međutim, Mars sa dosadašnjim prikazom nije dovoljno ubedljiv da uđe u tako prikazanu priču, u takvu prirodu kriminalca i egzekuto-

ra, što znači da mora postojati nešto mnogo intezivnije i dublje u astralu a proizašlo sa nesvenog nivoa da bi se u njemu probudila i modifikovla takva priroda. Svakako da u Strelcu može biti veoma brz, žustar, okretljiv, nepopustljiv (pozicija na 8. stepenu i u skladu sa izlazećim znakom ga može uvesti i u kriminal ili u vojne formacije, ali u tom slučaju više kroz sliku, recimo, kadeta Zak Meja (uloga Ricarada Gira u filmu *Oficer i džentluemu*) ili nepromišljenig Johnya iz Mean Streeta (uloga De Nira). Što u ovom slučaju (za ovakav tip ličnosti) nije dovoljno – tek grebe površinu.

Radi usklađivanja trebalo bi osmotriti eventualni upliv koji vrši određeno sazvežđe ili fiksna zvezda na tog Marsa. U tu svrhu nailazimo na još dve veoma bitne stvari kojima je Mars modifikovan:

1. Našao se u sazvežđu *Scopio* (Škorpion) i
2. Postavljen je na fiksnoj zvezdi 1. magnitude – kraljevskom Anataresu.

Sam Wizard u svojim „Plodovima ponoćnih vrtova” oslanjanući se na grčki mit po kome Artemida, boginja Meseca, šalje Škorpiona da ubije Oriona zbog hvalisavosti da će Kreos oslobođiti svih divljih stvorenja i poprilične sile koju sprovodi u svom naumu, savežđe *Scopio* dovodi u vezu sa naručenim ubistvima, pretnjama, rivalstvu, mržnji, ali na kraju krajeva i smišljenim – dobro isplanirom ubistvima (videli smo Kirila kako planira da ubije Francuza veoma istančano i promišljeno). Veći deo tog prikaza nalazimo u drugom delu autorovog predstavljanja Levijanta koji opisuje sukob između Rusa i Francuza gde sama analogiju govori i kroz slike. Na početku saznajemo da Kiril nosi

istetov. *sliku škorpiona na grudima (...sta ti znači slika tog škorpiona na grudima čija žaoka se pruža u pravcu tvog srca...)* dok Francuz svojom divovskom pojavom sa dva metra i kusur centimetra izuzetno podseća na Oriona (Orion je div, lovac; važio je za najkrupnijeg junaka koga je poznavala grčka mitologija). Kao je Mars taj preko koga se vrši upliv sazvežđa Scopio na natusa i svet oko njega, sukobi su u neku ruku neizbežni pa stoga i ne čudi što se suština mita spušta na zemlju kroz nemilosrdnu borbu na život i smrt koja se odigrava u legionarskog garnizonu (sazvežđe u sebi nosi slike ratnika, plaćenika, legionara...). Jos jedna karakteristika Marsa uklopljenog sa pomenutim sazvežđem je da u njemu *tad bukta i kruži velika energija* i želja da pobedi još pre ulaska u bitku a da njegova moć i ne mora biti s ovog sveta.... (*...ako pogledaš oči tog Rusa malo pažljivije, videćeš da u njima ima nečeg đavolskog što nikako ne pripada ovom svetu...*). Levijant je prikazan Marsom na astralnom nivo i to je po svoj prilici planeta koja ga podosta opisuje, a ono što mu daje dodatnu moć i neustrašivost na koju nam je autor *Zlatne grane* predočio u više navrata, može se naslutiti i kroz mesto za život koje je Kiril pronašao u *srcu škorpiona* odnosno *zvezdi Anatares*. Kao jedna od četri kraljevske zvezde stare Persije nosi ogromnu snagu i daruje je planeti postavljenoj na njoj, pa bilo to dobro ili loše; bila ona dostoјna njene energije ili ne, što se najčešće odražava kroz spremnost na uspešnu akciju ili spremnost na (samo) destrukciju. Anatares je po Ptolomeju zvezda sačinjena od priroda Mars i Juptera i stoga je očito da će prihvati Kirila za svog ljubimca (sem što je predstavljen Marsom vidimo da njemu živi i Jupiter, pa bi za njega mogli reći da je skrojen od anti-aresovog materijala) i

omogućiti mu dovoljnu količinu energije da sproveđe svoje naume u dela (takoreći egzaltiraće njegovu silu).

Da Kiril nosi nešto posve izuzetno u sebi govori nam donekle i postavka Ascedenta na zvezdi Unukalhai (uglovi su zajedno sa Mesecom i uklapajućom prirodnom planeta najbolji provodnici upliva fiksnih zvezda). Imajući u obziru i tu osobinu smeštenu negde unutar natusa (Mars) jasno je da on neće dvojaku prirodu *izuzetnosti* koja mu je data (ta posebnost jeste suština zvezde *Unukalhaia* iz sazvežđa Serpens) iskoristi u isceliteljske svrhe već će oživeti mračiniji deo mita kroz oduzimanje ili ugrožavanje života drugima (Francuzu je oduzeo život dok je Profiju ugrozio, učinivši ga bogaljem).

To bi bio manje-više prikaz osnovne prirode Kirila kroz uklapanje astroloskih činioča sa relevantnim sazvežđem i dve fiksne zvezde ali da vidimo šta se dešava sa ostatkom horoskopa.

Veliki deo ličnih planeta našao se u znaku Jarca aludirajući na neizostvano prisustvo tamne strane života - možda je to baš put u podzemlje koji se nazire kao natusova osnovna potreba (uklještenost u 2. kući – hrana koju natus unosi radi egzistencije u bukvalnom ili metaforičnom smislu). Rođen u hladnoj januarskoj noći bez meseca (eklipsa) rano lišen roditeljske ljubavi, s izbledelim sećanjem na tajanstveni nestanak njegove majke (o kome će biti reči u daljem delu romana) ostavljen da živi sa etiketom nepoznatog porekla, samo par sati nakon što je svet proslavio 1911, možda i nije moglo biti drugačije. Vidimo da je Neptun u 8 kući u uklještenom znaku Raka (majka, dom) ubedljivo najuzdignutija planeta na nebu te je stoga dominantan i potpuno uslovjava sve

lične planete (njihov stelijum) svojom nelagodnom vezom (opozicija) a između ostalog vlada 4. kućom (majka natusa, kao i roditelji uostalom + što ima opoziciju sa Mesecom te je za očekivati da donese i usvajanje, život u domu koji mu nije blizak i roditelje sa kojima natus nije u krvnom srodstvu).

Saznajemo da Kiril rano napušta postojbinu i odlazi u dalje predele ne bi li našao svoje mesto pod suncem: prvo Legija Stranaca i Tunis gde se uspinje kroz vojnu (društvenu) hijerarhiju (samo će zarad toga reći da je Mars prirodno egzlatrian u znaku Jarca i da mu je on radi uspona potreban 1-10), zatim SAD.. što doprinosi aktivaciji Sunca kao vladara 9 kuće (u Capricornusu) koje se našlo u konjunkciji sa Mesecom te je priča o „preseljenju” podosta uočljiva, kao i o ljudima koji će na taj način ući u Kirilov život - njegovoj „publici” iz inostranstva (Mesec prirodno predstavlja sve ljude i narod, jednu populaciju skrojenu za natusa, dok se i Venera kao vladar 7 kuće, našla ukopljenja u stelijum) i karijeri koju će ostvariti prevashodno pogodnom za kriminalne operacije gde državni režimi ne zalaze (iako je u pitanju Jarac sve ide u prilog serija 12 i 8 (opozicioni odnos koji planete imaju sa Neptunom iz 8. kuće, uklješten znak, Merkur kao vladar karijere (10. kuća) je istodobno i vladar 8. k. a sa Plutonom (12) pravi egzaktni kvinkunks, veza sa Neptunom je neosporna, a našao se u i velikoj blizini stepena eglatacije Marsa odakle se intezivira njegov uticaj).

Sunce se našlo na fiksnoj zvezdi *Fascies* koja je spravljena od njegove prirode (kao i Marsa) a kaže se za nju da je jedan od najratobornijih objekata na nebu i da se služi sloganom – cilj opravdava sredstvo, time samo povećavajući svoju ubojitost i probaj po

svaku cenu. I ona naglašava Kirilovu tamnu stranu ličnosti (Sunce je i prirodni signifikator razvoja karaktera) jer je čitav horoskop usmeren ka njoj pa će ovde doći do izražaja onaj drugi opseg delovanja karakterističan za dvojnu prirodu Strelca povezan sa ubistvima i nagonina u kojoj se pomenuta zvezda nalazi. Moram na ovom mestu radi slikovitijeg prikaza izvuci par mitolskih cinjenica. Za Kentaure (preteča Strelca) se kaže da su bića iz grčke mitologije kod kojih su glava, ruke i poprsije kao u čoveka, a ostatak tela kao kod konja. Dele se na dve velike porodice. Sinovin Iksiona i Oblaka; simbolizuju surovu, slepu i bezumnu snagu; sinovi Filire i Kluna, od kojih je najpoznatiji Hiron, predstavljaju naprotiv dobroćudnu snagu u službi pravednih borbi. Oni su snažna slika čovekove dvostrukе prirode; životinjske i božanske (kao i sam zodijski znak Strelca - prva polovina životinjska (Kirilov Mars), druga polovina ljudska) Njima, osim Hironom i njegovom braćom, vladaju nekontrolisani divlji nagoni. Takođe su i slika nesvesnog –onoga koje postaje gospodar ličnosti, prepušta je njenim porivim i ukida unutrašnju borbu. Odnosno, kako je jedan poznati mitolog naglasio; *to je zver u čoveku.* Sunce (ličnost) predočava, uzimajući u obzir taj mitološki obrazac tumačenja, da će se ta zver u Kirilu probuditи upravo negde u inostranstvu (9 kuća, 9. stepen) i da će mu progutati dušu (Mesec – tek rođena eklipsa). Interesnatno je povući paralelu između Kirilla i Hektora – Kiril se predaje struji tame dok se Hektor čitavog života, do samog kraja, bori sa njom.

(Znaš, ti ne možeš da živiš ono što je Dobro, iako se đavolski trudiš, a nećeš nikada ni moći sve dok ne otplatiš dug zlu. Duguješ mu. Ono te obavlja. Pa iako si mrtvac, kao i

ja uostalom, u meni ipak živi naslada i užitak kad bednu ljudsku stoku odvojam od života.

A ti? Ti se odupireš...)

Pre odlaska na pauzu (izuzetno sam željan kofeina, dupla turska kafa će me srediti, možda bih mogao napraviti neku kombinaciju sa kolačima...) ne želim da ostanem dužan ni Veneri. Vlada Kirilovom 7. kućom (prezentuje ljude i odnose) a našla se u (radikalno 2. tj. derivatno njenoj 8. kući u Jarcu) zaključak koji mi se nameće s obzirom na pročitano štivo glasi; neke ljude će verovatno прогутати mrak budu li se petljali sa Kirilom ili ulazili u njegov život. Crnohumorno rečeno – natus ce se nahraniti njima (sad po drugi put pulsira maloređasnji kurziv...*živi naslada i užitak kad bednu ljudsku stoku odvojam od života..*). Kvalitet tih odnosa i u normalnim uslovima nije baš obećavajući (Jupiter u padu) već više strogo poslovan, hladan, distanciran u neku ruku, a poznanstva koja se sklapaju među ljudima na tom nivou lišeni su uglavnom širokogrudosti a podupreti interesom i proračunatošću. Osim toga ljubav nedostaje (kao i emotivna toplina ; Venera + Mesec zajedno neizraženi + kroz uklještenost + kroz Capricornusa) sto lako može uvesti u svet neosetljivosti i bezdušnosti a u težim slučajevima i sociopatstva. Međutim ono što je bitno zapaziti je postavka planete na fiksnoj zvezdi *Deneb* u sazvezđu Akvila (Orao)... Za Veneru to podneblje nije baš go-stoljubivo čak ni u slučaju pozitivne strane priče koju nosi a kamoli u negativnom kontekstu (oživljenom kroz mit o orlu koji je po nalogu Zevsa svakog dana kljucao jetru kažnjrenom Prometeju) koji je *čini žrtvom, bilo direktno ili indirektno.* (primetno je da je i njegova pomajka Oljuška usvajajući ga i pokusavajući da mu pruži ljubav i time sve više

ulazeći u simboliku Mesec-Venera na kraju tragično završila). Dakle oseća se mučenje, oseća se bol, oseća se stradanje kod drugih ljudi uvučenih u Levijanotvu priču. To je sve dodatno poduprto **Denebom** (priroda Marsa) kroz sferu kriminala, podzemlja, legijskih snaga, neotkrivenih (nerazjašnjenih) zločina i mnogim drugim stvarima kroz koje nas autor vodi kroz dalji tok zbivanja u romanu vezanim za Kirilov život... pa čak iako postavim sebi pitanje da li bi ta Venera možda mogla imati neku budućnost kroz *forward – back moving* odgovor bi bio negativan, jer je očigledno da Venera ni sa te strane razmatranja nema neku perspektivu (dispozicija u Ariesu na 29 stepenu, u potpunosti pada pod dominaciju Marsa kojim je predstavljen natus). Dakle, on u većini slučajeva dominira odnosom i čini Veneru žrtvom.

VERA

Trepereći sa rosom poput poslednje

zvezde pre svitanja

Najavila si mi blistavo sunce

Bez traga oblaka ili magle

Na bezgraničnom nebu

Topli dah što je kupio miris s tvojih usna

Tako je nežno dodirivao moje lice

Da je ličio na šapat

Laticama moga srca

Te stihove Vera Ljudmilova pročitla je prvi put pred ulazom u svoj stan jedne tihe decembarske noći i istog trenutka usvojila ih kao neizbirsivu dragocenost koju će poneti u miraz prilikom odlaska na onaj svet. Čudno je da se ona koja na sve sto se dešava oko nje obraćala izuzetnu pažnju (ponavici), tog momenta ničeg nije sečala. Nije zapazila da li je komšija Braun urlao na svoju ženu već po običaju onako pripit nakon noći provedene u obližnjem baru, ni da li su se vrata od stanova radoznalih stanaraki tih otvarala da uspokoje trenutke bolesne radoznalosti izmučene nesanicom, ni da li su svetla u hodnika treperila kao da će se svakog momenta predati mraku usled dotrajalosti sijalica združene sa lenjošću stanara da ih zamene.

Sve što je čula bio je echo Hektorovih reči izmešan sa zvukom njenih koraka u pustom hodniku već stare zgrade, a rođenih tek par sekundi nakon što su im se usne po prvi put spojile na čošku njene ulice ispred *Luievog berber shopa* istopivši tako mraz zimske noći.

„Zapamti tek kad uđes u stan”, prošaptao je milujući toplim dahom njen uvo ”tek onda otvorи ovu cedulju i pročitaj sto piše. U tih par reči nalazi se nešto što pripada samo tebi...”. A šta je to?”, upita devojka smešeci se „... to je magija moga srca...”

Otključala je stan, ušla, upalila lampu i pogledala kroz prozor: sneg nije popuštao, ulica je bila pusta; pa skoro, ako ne zanemarimo jednog beskućnika zgrčenog na obližnjoj klupi autobuske stanice, a na nebu, poput obešenog dragulja sijala je jedna zvezda. Otvorila je cedulju i pročitala. Njene usne su tad svedočile koliko jedna kriva linija divno stoji na njenom klasičnom licu, a ta linija, taj blagi osmeh koji je Bog poštedeo patnje dok je stvarao čuda i uputio ga celom svetu, sad je bio nesvesno usresređen s nekom neodoljivom predrasudom u korist jadnog beskućnika. Ogrnut kijametom i ugrejan jeftinim alkoholom primetio je on s vana njenu misao ocrtanu na licu skromno osvetljene tople sobe i setio se davnih dana kad je kićicom oveko-večavao na platnu u svom ateljeu zasićenom raskošnim mirisom ruža, devojačku lepotu i njenu nevinost. Nije to bio neki posebno brilijantan rad – jedan od njegovih prvenaca. Prikazivao je portret devojke u ranoj mlađosti. Uprkos nekim trapavostima, bilo je u njoj nečeg dirljivog, nečeg u luku devočinih leđa, u njenim malim grudima, uskim bokovima i blagom pažu koji je činio svet ne baš tako nelagodnom mestom. Ti dani su prošli, sad su iza njega, isto kao i umetnička karijera i njegov mentalni i ekonomski bankrot čije posledice sada iskupljuje.

Vera, nesvesna očiju koje su je posmatrale iz mrkle noći i sećanja koje je pobudila u njima, sklapajući cedulju samo je osetila kako joj srce kuca u ritmu zvezdanih treptaja i tad je znala da je nastupio jedan od onih trenutaka blaženstva što se razvuku u večnost i ništa im ne može uskratiti spokojstvo kojim odišu; ni jedan ogavan ljudski poriv, ni jedna bolesna misao, ni jedan uvredljiva reč, niti i jedna zalutala slutnja. Nakon pet minuta

nemog osmatranja tog prizora, okrenula se i cedulju stavila unutar njenog omiljenog dela – Šekspirovog *Romea i Julije*. Tad je otišla u kupatilo, istuširala se i legla da spava. Prijala joj je nadolazeća toplota skrivena u posteljini, ali više od svega toplota koju je ispuštao njeni srce i znala je, baš onako kako to žena zna i oseća, da je pronašla ljubav svog života. Lagano je počela da tone u san.

To je jedan bitan odsečak iz života Vere Ljudmilove neizostvan za dalji rasplet i tok događaja koji su rezultirali tragično. Ali da krenemo redom. Ko je zapravo bila Vera Ljudmilova? Ona je bila ruska lepotica. To je najkraće što mogu da kažem o njoj a siguran sam da bi se mnogi pripadnici muškog pola koji su je poznavali složili sa mnom. Rođena je u zimu 1936. godine u dobrostojećoj porodici poreklom iz Rusije. Njeni su još početkom 20. veka za vreme najezde „crvene kuge“ prešli na vreme u SAD i tako izbegli nemili sudbinu koja je čekala većinu aristokrata. Majka joj je umrla kad je imala 6 godina i o njoj je uglavnom brigu vodila tetka, zajedno sa još dva brata i jednom sestrom koliko je brojala njihova familija. Bledunjava kao devojčica u beloj bluzi s kestenjastom kosom i veselim, čisto zelenim očima koje nikoga nisu ostavljale ravnodušnim, Vera je od detinjstva davala naznake ljupkog ženskog bića koje će jednog dana, ukoliko zaboravi onaj vilinski miris koji nestaje zajedno sa raspršenim snovima o pravoj ljubavi, imati svet pod nogama. Da, to upravo značilo da će moći bogato da se uda. Otac joj je bio ugledni trgovac, čest gost otmenih salona, u rukama je držao nekoliko bitnih ruskih veza sa značajnim ljudima i sve to mu je omogućavalo dosta udoban život u njemu dalekoj, ali ipak gostoljubivoj, zemlji.

Njegova pojava nije baš u očima drugih de-lovala kao oličenje sposobnosti i ambicioznosti; osrednjeg rasta, rano osedeo, dosta mladolikog lica, i nekako hramljući na jednu nogu pre je ostavljao utisak oniže rangiranog rukovodioca u nekom od preduzeca koga bi radnici znali s vremena na vreme, na ovaj ili onaj način, da iskoriste zbog urođene mu dobrote. Međutim, rano doneSEN zaključak zna itekako da prevari. Ljudmil je zahvaljujući baš toj svojoj „naivnoj“ pojavi znao da stvari preokeren u svoju korist, naročito kad su u pitanju bile njegove poslovne kombinacije, jer nije džabe rečeno; *iznenadenja dolaze od tamo odakle ih se ponajmanje nadaš.*

Za njenu sestru Kaću, moglo se reći da je nekako trapavo gazila kroz život, nosila epitet teške i komplikovane osobe, a po sopstvenom priznanju bila je „strana samoj sebi“. Relativno mlada se udala (23) za Džonatana Sterna; finansijski stabilnog, flegmatičnog čoveka, 15. godina starijeg od nje, dosta neupadljivog izgleda sa crnom, po svoj prilici ofarbanom, jarećom bradicom i vlasnikom jedne poznate obućarske radnje na samom ulazu u Menhetn, a koji je uz to vec predhodno poznavao njenog oca i iza sebe imao jedan nesupeli brak. Da li je on bio zamena za očinsku figuru ili ne, to ne znamo, ali Kaća je uvek, pri svakom pomenu svog braka, tvdila da se iz prvog susreta sa Džonom rodila ljubav i obostrana zelja za zajedničkim životom što je rezultiralo Kaćinim napustanjem studija ekonomije i posvećivanjem ulozi domaćice. Kaća je u tom braku izrodila dvoje dece i svu energiju posvetila njihovom odgoju. Što se tiće braće, Mihaila i Viktora, pa, rećićemo za njih samo to da su važili za uspešne biznismene koji su vrlo brzo pronašli svoje mesto pod suncem.

Vera je za razliku od njih još od malih nogu nepokolebljivo sledila svoj san, te se početkom 50-ih upisala na studije dramskih umetnosti, odsek gluma, smeštenih na Menhetnu (American Academy of Dramatic Arts). Ako je negde mogla sebe da vidi bila je to svetlost pozornice. Ne samo zato sto bi kroz dodeljene uloge proživiljavala isti sreću, istu radost i žalost kao recimo Šekspirova Julija ili Ofelija i na taj način dosezala onu ekstazu koja joj je bila preko potrebana da se oseti životom i da da odušak svom svetu, već i zato sto je igrajuci na daskama koje život znače mogla da oseti i vidi sveprožimajuću emociju kroz koju je publika živila u tih par sati zaboravljujući na sve svoje probleme. Sva ta gomila potpuno različitih lica kakva se sreću recimo na ulici, ovde su, u ovom teatru, bila spojena univrezalnim osećanjem koje je svima njima „nameštalo“ sličnu grimasu, a koja je s druge strane varirala od dela (njegove dramske opredelenjenosti za komediju *lil tragediju*) i njihovih protagonista, uznoсеći tako hiljadu osmeха ili isto toliko suza u jednom trenutku, na jednom jedinom mestu. U sećanju joj je živo ostala urezana slika one večeri kad ju je tetka vodila na *Broadway Theater* da gledaju *Romea i Juliju*. Tadašnje poistovećivanje sa glavnom junakinjom, svime onim sto je prolazila na sceni, uobičeno i tragedijom jedne „nemoguće“ ljubavi, ostavilo je neizbrisiv trag u njenoj duši. Naravno, tu je bio i film. I sve one zvezde kojima se divila počev od Heddy Lamarr, Rite Haywort, pa sve do idola tog vremena prepoznatog u pojavi Brigitte Bardot i njenog evropskog hita „I Bog stvori ženu...“

Hektora je prvi put videla u kafeu *Rubby* koji se nalazio na uglu 4. Street. Tu je Veruška imala običaj da u ranim večernjim satima odlazi sa drugaricama na pitu od jabuke i

kafu, a posle toga bi otisla u malu noćnu šetnju, cinemu, ili neku od jazz svirki koje su se konstano održavale u lokalnim pabovima. Sto se tice *Rubby-a*, bio je to jedan od onih prosečnih njujorških kafea čiji posetilac bi već s vrata uočio klasični enterijer umetnut u većinu gostiona tog tipa; s leve strane pružao se šank sa osam stolica, a s desne, duž zida nalazilo se pet „tesnih“ separa, dok je svetložute zidove kraslio nekoliko uramljenih, umetničkih crnobelih fotografija sa egzistencijalnim motivima; primarno ljudi na koje je Bog zaboravio.

To veče, dok je sudelovala u ženskom smehu zajedno sa svojim drugaricama, priзор jednog muškarca što je sedio u separu do njihovog na nju je ostavio ustisak. Delovalo je kao neko čija pojava je bila mešavina dostojanstva iščezlih vitezova u službi kralja Artura i tuge koju su nosili junaci Čehovljevih drama, pobijajući svaku kontradiktonost prizora a istovremeno i živeći u njemu; stari kaput, crna poluduga kosa namazana uljem, oči za koje se nikad nije znalo da li svojim nedefinisanim zelankasto-smeđom nijansom i izrazom pokušavaju da sakriju neku mračnu tajnu ili zapravo želete da se odbrane od naleta radoznalih posmatrača, cipele sa poprlicno dugim potpeticma za muškarca, i džins koji je bio savijen u nogavicama s vana. Bilo joj je i intrigantno to sto je taj muškarac nosio tri prstena; dva na levoj i jedan na desnoj ruci, a naročito se isticao onaj pozlaćen na placu, što je bilo jako retko za videti u to vreme.

„Ko je onaj što sedi sa onom dvojica u dnu kafe?”, upitala je Tilda.

„Koji”, uzvratiti iznenadeno Tilda ” ima ih četvorica”.

„Pa, onaj u crnom kaputu i sa prstenjem”

„Ahh...misli na...Skrudža”, reče smešći se a sa njom i duge dve drugarice.

„Pa, ako ga tako zoveš, onda mislimo na istog”

„Nikad nisam volela te marginalne likove”, dodade Kim.

„Zasto marginalne?”, uzvratiti Veruška

„Pa, molim te, pogledaj ga, čovek mora da mu plati da bi se nasmejao”

„Zavisi s čim, takvi se ne zadovljavaju novcem, vec nečim drugim”, nadoveza se raspoložena i pričljiva Kim.

„Ne budu bezobrazna Kim”, odvratiti Veruška.

„Vidiš li i sama, ostala trojica se celo vreme zezaju, šale, pijuckaju, šacuju nas devojke. A on kao da je pao sa neke druge planete. S vremenima ne vreme progovori, i ispije koji gutljaj votke. Sve sto znam o njenu je da piše clanke za neke novine, da je proveo godinu dan u Koreji (u ratu), da dolazi ovamo s vremenima na vreme i ima dosta uvrnuta majku”

„Znaš postoji neka plemenita tuga u njemu”, najednom se ote Veri, „skoro kao skrojena sa dramsko delo. Sama ta njegova neobična priroda uočljiva na prvi pogled...”

„Ne znam sestro da li u njemu živi tuga, patnja, utihnuli bes ili nesto treće, samo znam da bi zasigurno bio veoma inspirativan lik Stivensonu ili Dikensu...“

„Samo kad bi mogao da se transportuje u 19. vek”, reče Tilda.

Nastupi smeh i sasvim spontano privuče pažnju prisutnih ka njihovm separu.

„A Ben. On je prava faca i da znaš da trza na tebe Vera”.

„Mora da se šališ”, uzvrati ” on je takav je plitak snob. Znaš baš onaj pravi tatin sin sa artoskratskim viđenjem sveta koje nije otišlo dalje od očiju njegovog oca”.

I zaista taj Ben je bio jedan od nekolicine koji su pokušavali svojim mladačkim šarmom, šupljim rečima i punim džepom da „zadive” Veru. Viđali su se na koledžu, s tim što je on zeleo da postane nadaleko poznato reditelj (odsek režija), i često joj je dobacivao kako će jednog dana baš ona biti njegova filmska muza. Benove opaske o drami, knjigama, glumi, folozofiji, politici predsednika Trumana*, Korejskom ratu, pojavi Rock & Rolla i svemu onom sto je karakterislo 50. godine prošlog veka i njihovu mladost, bile su toliko predvidive i već unapred osmišljene društvenim šablonom tog vremena, da su delovale plagijatorski i očigledno neiskreno, a sud koji je iznosio o umetnosti mogao bi se nazvati krađom s računa onih filozofskih i književnih umova koji nisu postigli ništa u svom malom žitju, sem da kritikuju i budu „veliki tumači” tuđe originalnosti. Ta njegova limitacija sveta u kojem je ziveo Veročku je zaista nervirala da joj je bilo „gnusno” da zamisli vezu sa takvim idiotom. Ali mora se priznati da je Ben bio popularan među ostatim ženskim življem. Vozio je crveni Kadilak marke Eldorado, uvek doteran, sa tamnim naočarima preko lica i svilenim košuljama što su važile za njegov zaštitni znak, džins pod obavezno i svaki detalj na njemu odisao je modom vremena i odavao utisak filmske zvezde u usponu. Bio je u neku ruku preteča Roberta Redforda; klasičan Amerikanac blistavog osmeha i plave kose. Pošto je uvek bio spremna da odveže džep i časti društvo nije se dovodilo u pitanje ko vodi glavnu reč zahvaljujući svom materijalnom primućstvu

u odnosu na ostale s kojima se viđao. On je bio, kako su to znali da kažu IN.

Nakon nekoliko minuta društvo za separeom se spremalo za polazak. Kada su četvoricu mladića već bili pred ulaznim vratima, Hektor koji ni jednog jedinog trenutka nije davao znake svesnosti o prisustvu devojaka među kojima je bila Vera, tad je uradio nešto krajnje nepredvidivo. Okrenuo se i pogledao Veru pravo u oči; taj pogled, nedovoljno smeran ali u isti ruku prodoran govorio joj je samo jedno; „do sledećeg susreta”, i ona je to osetila, a njene drugarice su bile poprilično iznenađene njegovim postupkom kojim je odavao zainterovanost za njihovu Veročku. Nekoliko dana posle, sudbina je učinila svoje i ponovo ih spojila u istom kafeu, ali ovog puta u odsustvu platoske igre – kroz dodir ruku kojima se sklapa poznantvo i priču koja vodi sledećem stupnju razvoja oživljenog odnosa. Tad su se i dogovorili za naredni sastanak koji je isključivao njihove prijatelje iz igre.

Pozvao je sledećeg popodneva. Tri, četri puta je dizao i spusto slušalicu pre no sto je smogao odlučnosti da okrene broj. Postojao je strah, ali to nije bio stah od nje, niti izlaska, niti ishoda tog izlaska, već strah da se realizuje nagoveštena ljubav koja se sad upravo nazirala i to želeta, i time, primajući novo biće u svoj život, tražila napuštanje utvrđenog poredka; to je bio strah kojim se beži od sebe. Hektor je umnogome bio kontradiktorna, mogli bi reci podeljena ličnost; teško se privikavao na promene, a uz to bilo kakva snažnija emotivna angažovanost, činila su ga je u nekim trenucima dosta nestabilnim; smenjivali su se naleti ljubavi, ignorisala se te ljubav, pa se najednom žudelo za njom; sve je to natezalo klupko živaca, ali

o tome će biti reči malo kasnije. Elem, tog decembarsog dana, izveo je Veročku na večeru, a nakon toga su otišli u cinemu. Dok su sedeli u restoranu, Hektor je mogao jasno da je vidi preko puta njega u svojoj tamnoj bluzi i njene čisto zelene oči dovoljne da samo jednim pogledom smire sve vrtloge u negovoju duši. Bila je vedra, puna života i njene savršeno zaobljene usne često blagoslovene osmehom, i tonalitet njenog smeha ukazivao mu je na onu raskoš koja mu je bila uskraćena godinama. Nakon toga su otišli u cinemu gde se prikazivao film Vitoria De Sike pod nazivom „Kradljivci biciklova”. Na izlasku iz dvorane neko vreme su samo pešačili i čutali ganuti odgledanim filmom.

„Znaš ove tragične ljudske sudbine tako verno prikazane na filmu baš znaju da dirnučoveka u srce, i mislim da su baš predmeti idealna sredstva za izražavanje ljudskih emocija Zar nije tako? To je jezik filma. Samo dobri reditelji to znaju da naprave a De Sica je majstor među njima”.

Hektor je čutao nekako zamišljeno, što mu je davalo izraz odsutnosti.

„Ima nešto sto me facsinira na ovom svetu a dolazi sa kasnim decembrom i pahuljama u zimskoj noći”, progovori nakon nekoliko sekundi.

„Šta je to”, radoznao će Vera.

„Samoća”

„Čudan si ti Hektore. Ljudi uglavnom nalaze pribježiste u ljudima. Ni jedan čovek nije ostrvo. Neko je to rekao, znaš..”

„Džon Don, znam..”

„Pa, zar nije lepše šetati se sa nekim po zimskoj noći, držati ga za ruku, dok svetlosti velegrada pišu scenu samo za to dvoje...“

„Mogao bi napisati poemu. Zvala bi se: *San zimske noći*”, šaljivo ce Hektor.

Vera se blago nasmejala na tu njegovu, možda je izgledalo i ironicnu opasku. Dok su se tako približavali Luievom berber shopu, Hektor prozbori:

„Znaš ja zaista pišem poeziju...“

„Oh, pa ti si i lirska, nežna duša”, šaljivo će Veročka.

„Nemoj me, molim te, terati da crvenim na prvom sastanku. Nije lepo”.

I u tom trenutku Hektor izvadi iz džepa cedulju i nekako neodlučno, kao da se na trenutak dvoumio da li da joj da, ipak joj gurnu u ruku. I taman kad je Vera htela da je otvari, on je prekide rečima približavajući svoje usne njenom uhu;

„Ne sad, ne sad...“ i tad je poljubi. Njihove spojene usne su prikosile hladnoći te zimske noći...

„Zapamti tek kad uđes u stan”, prošaptao je milujući toplim dahom njenu uvo ”tek onda otvorи ovu cedulju i pročitaj sto piše. U tih par reči nalazi se nešto što pripada samo tebi...“.

A šta je to?”, upita devojka smešći se

„....to je magija moga srca...“

4. Balthazar

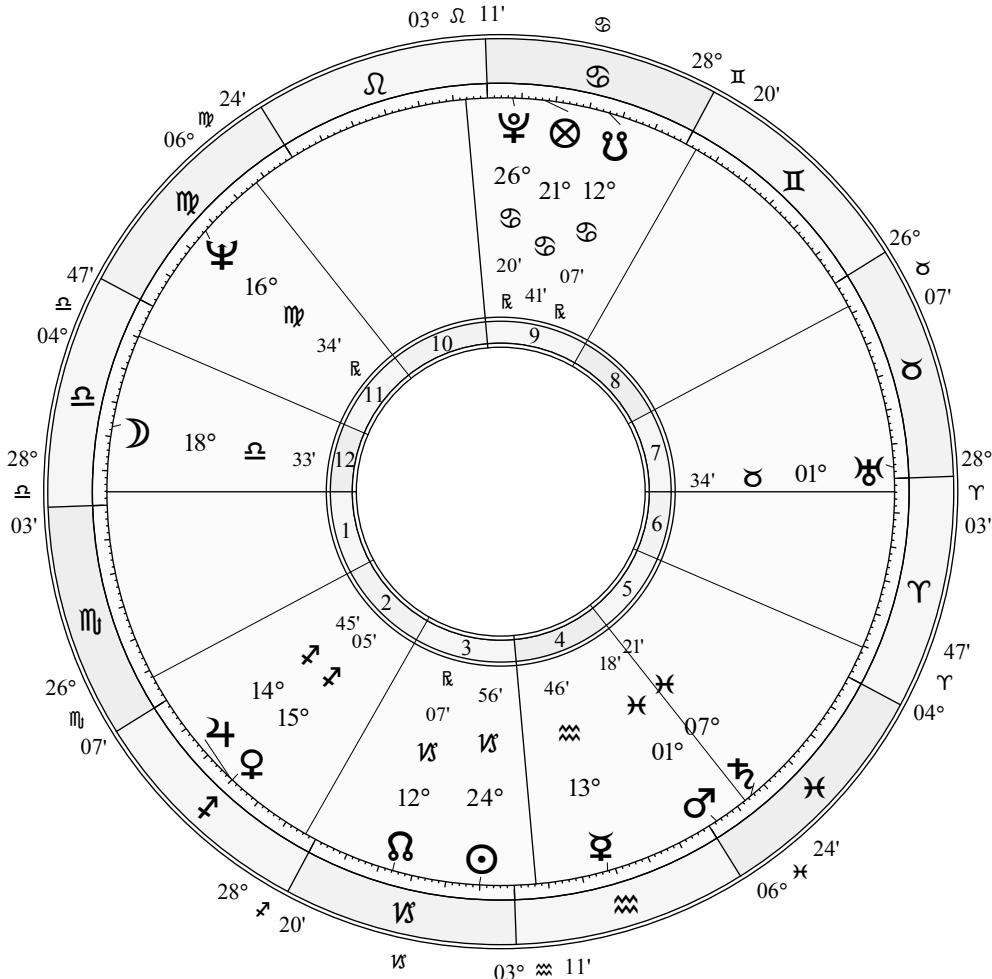
remark on Vera

Vera

NATAL CHART

16 January 1936
0:40
Standard time
New York, New York
40N42'51" 74W00'23"
Time Zone: 5 hours West
Tropical Placidus

Vera je uz Kristijan ličnost koja u ovom romanu parira onoj mračnoj strani prikazanoj preko Levijanta i Hektora. Prilikom portretisanja njene ličnosti čitaoc ne može a da ne zapazi skup vrlina koje poseduje (vladar Asc. Venera je u Strelcu u konjunkcija sa Jupiterom u 2. kući) i uznosi ih kroz situacije u kojima se nalazi: vedra je, neguje opstimi-

stičan pogled na svet, sledi svoje ideale (sve te osobine se mahom prikazuju kroz čvrstu sponu s Jupiterom), dok se visok stepen inteligencije kod nje ne može poreći s obzirom da se u niz sitacija primećuje kako svoju misao i shvatanja održava nezavinsnom u odnosu na mišljenje drugih (Venera sektil sa Merkurom u Vodoliji – dosta pametna Ve-

nera) naročito onih društvenih (kolektivno zajedničkih) stavova pod sloganom "mora se" ili „to je in" ...takoreći kod nje se nazire posebna ideologija (lična filozofija) koju neguje (Merkur je vladar 9. kuće dok je Jupiter vladar 3. kuće a sektilno su u kontaktu) i podstiče kroz kontakte sa drugima.

Vidimo je i kao ženu (devojku) izuzetne zavodljive lepote (delimično se može prisati ascedentalnom, Venerinom znaku (libra), ali više kroz dodir Venere sa Mesecom koji i živi u njoj kao sposbnost da uznese (prikaže) svoju ženstvenost na prirodan način, i da tako ona sponatno sazревa u njoj (devojka- žena). Venera je i u kontaktu sa Neptunom, pa bilo da podseća na starletu, filmski divu ili famme fatal u smislu ženske pojave koja općinjava na ovaj ili onaj način – uticaj Neptuna se produbljuje s obzirom da je Venera istovremeni vladar 1. i 12. kuće – ne može se reći da je to nešto sto Veročki godi ili imponuje (kvadrat) i da će verovatno imati poteškoća da se nosi s tim, naročito kroz odnose sa muškom populacijm (u Neptunu živi i Mars kao vladar 7 kuće).

Ali taj dodir naravno da otvara i romantičan pristup životu i ljubavi i ima podsvetu sklonost da povuče u razočarenje u jednom momentu najverovatnije zbog prepreka koje se mogu javiti na putu ostvarenje sna (iz par navrata spominje Romea i Juliju te aludira na tragičnu (neostvrenu) ljubav koja uznosi njene emocije (takođe je i Mesec (12) preko Venere (vlada i 8. kucom) u dodiru s Neptunom... *poistovećivanje sa glavnom junakinjom, svime onim sto je prolazila na sceni, uobličeno i tragedijom jedne „nemoguće“ ljubavi, ostavilo je neizbrisiv trag u njenoj duši....*). Već u uvodu čitaoc se na dvojni

način upoznaje sa uticajem Neptuna (kao i Saturna i Marsa koji čine njegovu sadržinu) preko snažnih prizora kojim on upravlja. Prvo, Hektor (Mars 7. kuća) joj prsleđuje „ljubavno“ pismo (Neptun u merkurovom znaku) uz molbu odloženog čitanja (odnosno u njegovom odsustvu - Mars klasifikovan Ribama) što čini da od tog istog trenutka pa sve dok ne legne u krevet i ne pohita u susret svetu snova ona (Venera) podlegne neptunovskom efektu (*ona, koja na sve sto se dešava oko nje obraćala izuzetnu pažnju (po navici) tog momenta ničeg nije sećala. Nije zapazila da li je komšija Braun urlao na svoju ženu već po običaju onako pripit nakon noći provedene u obližnjem baru, ni da li su se vrata od stanova radoznalih stanaraki tiko otvarala... sve što je čula bio je echo Hektorovih reči*). Drugo, pisac predočava kako percepcija u jednom momentu može i da se preokrene i prikaže kroz druge ljudе koji natusa okružuju. U tu svrhu vidimo beskućnika (Mars (7= čovek) konjunkcija Satrun (moguci gubitak) u Ribama (između ostalog i asocijalne okolnosti – lutanje, beskućništvo, klošarenje...)) koji nevidljiv u noći (Saturn - Neptun) posmatra nju i preseća se tragedije svojih minulih dana vezanih za svet umetnosti (Ribe, kvadrat Satrun ali i kvadrat Neptun u kome Satrun živi) koji su ga doveli do bankrota i beskućništva.

Dakle, uočljivo je da će spoj Venere sa tim triom (Mars, Satrun, Neptun) naginjati u ovoj ili onoj meri ka tragičnijim okolnostima bez obzira na veliku zastiti koju uživa od Juptera jer će oni, bez obzira na to, usloviti njen ljubavni život (na vrhu su 5. kuće + što ujedinjuje 5. i 7.) i javljati se kroz prikaze ljudi koje ce Vera na taj (urođen joj) način prepoznavati i biti privučena njima (scena iz

keafe i dodir sa Hektorom koji po svoj prilici uz dosad već prikazano nosi njihove elemete u znacajnoj meri.

„Znaš postoji neka plamenita tuga u nju... skoro kao skrojena sa dramsko delo .Sama ta njegova neobicna priroda uočljiva na prvi pogled...“

U prilog tome primetno je i da je recimo Jupiter lišen pomenutih planeta ne privlači toliko Veru što se vidi primarno kroz sliku Bena – momka koji s njom studira i uživa veliku popularnost među ženskim svetom i uopšte (Jupiter u konjunkcija sa Venerom), a njegov opise dosta je blizak čistom Jupiter u Strelcu (...*Benove opaske o drami, knjigama, glumi, folozofiji, politici predsednika Truma-na*, Korejskom ratu, pojavi Rock & Rolla i svemu onom sto je karakterislo 50. godine prošlog veka i njihovu mladost, bile su toliko predvidive i unapred osmišljene društvenim šablonom tog vremena..* Strelac = društvena filozfija i učešće u svetskim dešavanja... *pošto je uvek bio spremjan da odveže dzep i časti društvo nije se dovodilo u pitanje ko vodi glavnu rec zahvaljujući svom materijalno primućstvu u odnosu na ostale s kojima se viđao...* Jupiter u znaku svoje dostojanstvenosti i sl.) Ipak posmatrajući horoskop jasno je da će Vera imati poteskoća da iznese planetrani trio (Neptun, Saturn, Mars) s obzirom da će je stavljati u teške (iskušavajuće) situacije (Venera je preko njih središnja tačka T-kvadrata)

Verinoj ljubavi prema pozorištu i filmu vidim kroz povezanost Venere sa Neptunom (više film) ali prevashodno i sa Mesecom smeštinim u oblasti 12. kuće što ga čini teatarsko nastrojenim sa svom pozorišnom (umetničkom) publikom koju oživljava na objektivnom nivou. Takav vid populacije

(ili umetničko orijentisanog društva) je onaj soj gde će se Vera prirodno najviše uklopiti (i pronaći se)... *na daskama koje život znače mogla je da oseti i vidi sveprozimajuću emociju kroz koju je publika živila u tih par sati*) i pronaći najprikladniji zajednički jezik sa sporazumevanje – koliko rečima toliko i načinom razmišljanja (Mesec kao i Venera su u pozitivnom aspektnom odnosu sa Merkurom (9) iz 4. kuće). Zanimljivo je i to da preko Meseca iz 12. kuće i Libre dolazi i snaga glumačke izvedbe kroz saživljavanje sa svim onim ženskim klasičnim pozorišnim ulogama (narocito tragičnim; Mesec kvadrat Pluto; Ofelija, Julija...) ostavljenim u ament savremenom čoveku iz prošlosti kulturne baštine. Ocigledno je da tu emociju Vera oseća ne samo u sebi već i kroz koletiv u kome se nađe (*sva ta gomila potpuno različitih lica kakva se sreću recimo na ulici, ovde su, u ovom teatru, bila spojena univerzalnim osećanjem..*) zahvaljući upravo manifestacije serije 12.

O Verinom životu čitaoc još saznaće par pojedinosti; da je kao i ostali protagonisti priče ruskog porekla (4 kuca u znaku Vodilje, Satrun je u Ribama nosi daleko negde, ovde u SAD, a uočava se i povezanost Satruna i Uran aspektno). Da ima dva brata i sestru Kaću (Jupiter (3. kuće vladar) u Strelcu dvotelsnom muskom znaku (braća) + konjunkcija sa Venerom (sestra)) koja vazi za pomalo tesku osobu (Venera kvadrat

Saturn) koja se ranio udaje (Jupiter) za starijeg čoveka (Saturn) sa već jednim neuspešnim brakom iza sebe (Saturn kvadrat Venera); da je osetljiva na sveopštu ljudsku tragediju, naročito kad je podstakne neko filmsko delo na nju (Venera i Mesec kvadrat Satrun u Ribama) i sl.

To bi bilo sa astrološke strane (na osnovu faktora uočenih kroz uvodni deo romana) početno predstavljanje ovde nadasve dobrodušne i plemenite devojke koja će svoju pravu ulogu odigrati baš na pozornici života.

„Da li ti je žao zbog nečega? Da li se kažeš zbog nekih propusta u životu?”, začu se glas.

Žrtva je tada zamolila Dželata da joj dozvoli da iz sakoa izvadi kožni novčanik. Unutar njega, sem 120 dolara, nalazila se fotografija urađena u crno beloj tehnici a na njoj portret jedne devojke kako se lagano smeši i blago zamišljenim pogledom gleda u stranu dok joj kosa pada pokrivajući deo čela.

Držao je zamišljeno u ruci, s nekom otmenošću jagodice prstiju pružale su nežnost vremešnom potpisu na pozadini što je iz devojačkog srca jednom prizivao njegovo ime; *Kristijanu*, i prelomljnom nadahnućem oslobođenom iz izdaha nanovo preživljene minule sreće, prkosio je zadnjim trenucima života. Desnim palcem lagano je prešao preko njenog obraza, i, bez obzira na senku smrti nadvijenu nad njegovim od straha klonulim telom, pribranim i setnim glasom započeo je monolog dok je Dzelat krajičkom oka osmatrao to ljupko žensko biće.

ZA EVGENIJU (a.k.a dragulj)

„Znaš, rođena je tamo gde su golubovi svojom pesmom mladićima prinosili glas nevesta i čežnjivih ljubavi iz daleka. Prve korake je napravila pod bakinim rukama ispod pazuha, suknjicom na šare, i žutim dečijim čarapama skrojenim od vune da joj greju

nožice od hladnog poda dok je decembraski mraz gostio njihovu kuću na perfieriji grada. Prva reč ponikla na njenim malim usnama glasila je; tataaa, a tata, nakon sto je pustio suze radosnice da bi iskazao svoju ljubav, lepotu i sreću zarad glasovnog prvenaca koji je izbrao baš njega kao voljeno biće, posadio je red ljiljana u bašti da služe kao putokaz svim drugim rečima ostavljenim da polete sa proplanka njenog umilnog glasa.

Majka joj je pred spavanje čitala braću Grim ali i Andersona Kristijana, a ona, ušukana i na mekanom jastuku, sanjala svog princa što tek treba da dođe preko poljane okupane bojama izlazećeg sunca kakvu je videla jednom prilikom na razglednici poslatoj od strane njenog ujaka Petra. Volela je školice, plastičnu lutku plave kovdžave kose,

crvene cipelice darovane joj za 8. rođendan, i ponije sto su letovali u njenom gradu zahvaljujuci cirkusu *Eldorado*. Kad bi se ljutila lice bi joj zračilo lepotom, kad bi plakala, plakala bi zajedno sa tugom, kad se smejala oči su joj živele u snu letnje noći. Dugačke pletenice devojčurka počeo je smenjivati paž devojaštva, a Emili Dikenson, Oskar Vajld i Džon Kits na nebu su slušali svoje stihove izrečene s iskrenošću emotivnog žara rođenim u njenom srcu sto je i profesore ostavljao bez teksta. Svoja obećanja davala je krišom, svoje prijateljstvo s ponosom, svoju ljubav zaslugom. Na putu do koledža znala je nekad da pevuši Ellu Fitzgerald, znala je i da zastaje pred buticima odmeravajući nove modne proizvode, da svestrano oseća bol beskućnika što je prosio na uglu njene ulice udeljujući mu često par centi i prihvatajući ga u krug onih poznanika koje njeno srce nikad neće upoznati kako dolikuje. Prijateljica s kojom je delila svoje snove, razočarenja i tajne u ljubavi zvala se Moli. Omiljeni par-

fem- Quadrille, omiljeni film – *Two women* sa Sofijom Loren, omiljeni kafe – Golden gate, omiljena boja – crvena... Bila je prva devojka čija mi se boja očiju urezala u zeneice i dala podsticaj umu da ih se priseća u plavetnilu mora, bistrini prolećnog neba, i skarletnim vidovčicama sto su krasile balkon moje susetke.

I onda, onog sudbonosnog predvečerja dok je klupa osećala toplinu naših tela, a dodir dve mlade ruke podstakao sećanje zaboravljeno jednom davnom na morskoj obali Egipta, prekrivenom arhipelagom večernih nijansi koje je ovaj preporođenj suton izvlačio iz prošlosti zajedno sa datim obećanjem da ćemo jednom, nekada, negde, poroditi seme ljubav – ponovo. Znaš, baš onako, kao dvoje siromašnih ljubavnika na koje je svet zaboravio. Ona je moj dragulj.

Najlepša od svih boja je skrivena boja reči.

* * *

To be continued...